

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCREAMING
EAGLES
MC

SINGLE MOM FOR THE BIKERS

R E V E R S E H A R E M R O M A N C E

STEPHANIE BROTHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOTORCULAR BEKAR ANNE MC

TERS HAREM ROMANTİZMİ

STEPHANIE BROTHER

Telif Hakkı© 2024 yazar Stephanie Brother

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterlerin hepsi yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Bu eserin sadece 18 yaş üstü yetişkinlere yönelik olduğunu ve tüm karakterlerin 18 yaş ve üstü olarak temsil edildiğini lütfen unutmayın.

Yeni sürümlerden haberdar olun.

[Posta listesi](#)| [Web sitesi](#)| [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#)| [Instagram](#)| [E-posta](#)

İÇİNDEKİLER

Motorcular için Bekar Anne

Yazar Hakkında

MOTORCULAR İÇİN BEKAR ANNE

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

SHELBY

"ANNE, O DA NE?" Kapısını açtığımda Mia yükseltici koltuğundan çoktan kalkmıştı.

On saatlik bir günün ardından dönüp bakmamam bile ne kadar bitkin olduğumun bir göstergesi. Sakın yargılama. Konuşmaya başlar başlamaz sorular sormaya başladı ve o zamandan beri hız kesmedi. "Bilmiyorum bebeğim. Bu akşam spagetti ister misin?"

"Mmhmm," diye onaylıyor, gözüne takılan şeyle dikkati dağılıyor. Muhtemelen yine komşunun kedisi.

Ancak arkamı döndüğümde nereye baktığını görebildim. Her nasılsa, alaca karanlıkta, evimizin önündeki hendekten çıkan motosiklet tekerleğini gözden kaçırmışım. Midem anında bulanıyor ve kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Motorcularla bir geçmişimiz var, en önemlisi de araştırmaya koşmadan önce gömleğinin arkasından yakalamayı başardığım dört buçuk yaşındaki küçük kız.

"Git beni verandada bekle. İşte, telefonumu al ve sırt çantayı unutma. Yardım çağırma alıştırmasını nasıl yaptığımızı hatırlıyor musun? Sana söylersem yapacaksın, tamam mı?"

Kocaman gözlerle bana bakıyor ve ciddi ses tonuma alışkın olmadığı için başını sallıyor. İlk denemede beni dinlemesi, yavru hayvanların annelerinin tek bir uyarısıyla güvenli bir şekilde saklanmasını sağlayan aynı ilkel içgüdü olmalı.

İçgüdülerim mümkün olduğunca uzağa ve hızlı kaçmak yönünde ama birileri zarar görebilir ve sırf eski sevgilim şiddet yanlısı bir piç olduğu için onların acı çekmesine izin veremem.

İlk başta sürücüyü göremedim. Yere yığılmadan önce motosikletin altından çıkmayı ve biraz sürünmeyi başarmış olmalı, ama işte orada, hendeğin tam ortasında. "Kahretsin," diye fısıldıyorum nefesimin altında, onu içine çekerek.

İri yarı ve bilinçsizken bile tehlike saçıyor. Bu bir hafta sonu savaşçısı değil, masa başı işi olan ve arada rüzgârı saçlarında hissetmeyi seven bir adam. Siyah dövmelele kaplı kasları ve yıllarca güneş görmüş ve çok kullanılmış gibi görünen rengarenk yamalarla kaplı yıpranmış deri kesimiyle değil. Dövmelerden birinde "The Misfits" yazıyor ama bir dövüşçü gibi yapılı ve onun gibi adamlarla geçirdiğim kısa süreye bakarak, onun bir ömürlük olduğuna bahse girerim.

Sağda solda kırmızı bayraklar beliriyor ama o da bir insan ve incinmiş durumda. Ya da en azından umarım sadece incinmiştir. Hayatımda yeterince ölüm oldu ve henüz bunu kızıma açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Yüzündeki ve kollarındaki kesiklerden ve sıyrıklardan koyu kırmızı kan sızıyor ve kısa saçları keçeleşmiş ve yapış yapış görünüyor. Ani bir hareket yapkaçmaya hazır bir şekilde ilerliyorum ama o bir ceset gibi hareketsiz. Yumuşak bir nefes alarak çok yüksek sesle küfretmemeye çalışıyorum.

Ama sonra, orada. Geniş göğsünde hafif bir yükselme ve alçalma. Oh, Tanrıya şükür.

Nefes alıyor.

"Hey. Hey, sen," diye deniyorum ve tam da beklediğim cevabı alıyorum. Hiçbir şey.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı boğazına dayayıp nabzını yokluyorum. Güçlü. Güzel. Bebeğimi huzur içinde büyütmek istiyorum ve ihtiyacım olan son şey motorcu belası.

Koyu renk sakalının örttüğü güçlü çenesi ve en az bir kez kırılmış kendine özgü burnuyla sert bir şekilde yakışıklı. Sol kulağının arkasından boynunun yan tarafına doğru uzanan soluk bir yara izi, gençliğimde beni kendine hayran bırakan ama gerçek hayatta büyük bela anlamına gelebileceğini öğrendiğim türden kaba bir çekicilik. Kişisel olarak almak istediğim bir risk olsa bile, artık sadece ben yokum. Düşünmem gereken Mia var.

Ama burada öylece yatmasına da izin veremem. Ölmüyorsa bile ciddi şekilde yaralanmış olabilir. 911'i aramak için telefonumu çıkardım. En azından aramaya çalışıyorum ama şimşek gibi kocaman bir el ön kolumu demir gibi kavırıyor.

Koyu, neredeyse siyah gözbebekleri ruhumun içine bakıyor. "Sen de kimsin lan?" diye soruyor dişlerini sıkarak, sesi boğuk ve acı dolu. O

Bir dirseğinin üzerinde mücadele ediyor, ama sallanıyor, sanki bu bile çok fazlaymış gibi. Bu onu daha az korkutucu yapmıyor.

"Hiç kimse," diye sızlanıyorum. "Seni burada buldum. Kıpırdamadan dur. Yardım."

Başını sallıyor, yüzünü buruşturuyor. "Ambulans yok."

"Seni bu şekilde bırakamam!" Eve doğru bakıyorum. Mia kocaman gözlerle izliyor ama olduğu yerde duruyor. Aferin kızıma.

"Kalkmama yardım et," diye homurdanıyor, sanki yaraları kadar canı yanıyormuş gibi.

"Um..." Benden ne yapmamı beklediğinden emin değilim. İki elimi bileklerinden birine dolayıp çekiştiriyorum ama bu bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibi.

Homurdanıyor ve ben ayaklarımı kazarken beni kaldıraç olarak kullanarak kendini dik tutmayı başarıyor. Çoğunlukla. Dengesiz ve sağ bacağına ağırlık verirken ağzından çıkan birkaç kelime Mia'nın duyacak kadar yakınımda olmamasına sevinmeme neden oluyor.

"Bak, ben doktor değilim ama yaralısın ve sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Birini çağırayım."

Vahşi gözler bana dik dik bakıyor. "911 yok, polis yok, hiçbir şey yok. Dünyanın dönmeyi bırakması için sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Zar zor yürüyorsun!"

Tek söylediği "Ben iyiyim!" ve yalan söylediğini anlamak için benim olmayan tıp diplomama gerek yok.

Ne yapacağım ben? Onu bahçemde öylece bırakamam. Başka birinin onu fark etmesi an meselesi olur ve o zaman polisler kesinlikle aranır. En iyisi bu olabilir ama nerede biliyor ve yakalandığını öğrendiklerinde hangi MC'deyse onun gazabına uğramak istemiyorum.

"Dinle, burada öylece kalamazsın. Bir süre verandamda dinlenebilirsin ama sonra gitmek zorundasın." Aptalca. Çok aptalca davranıyorum.

Ağırlığının altında sendeleyerek ön basamaklara kadar yürümesine yardım ediyorum, orada ağır ağır oturuyor. Başının arkasına dokunuyor ve eli

Sırtında kırmızı bir renk var. İnliyor.

Mia ayağa fırlar. "Yaralandı mı? Yara bandı getirebilirim," diye gönüllü olarak yardımcı olmaya çalışıyor.

Bütün kafası ona doğru sallanıyor.

Dikkatini kızımından uzaklaştırmak için omzuna vurdum. "Hey! Beni dinle! Uzanman gerek. Burada kal. Sana su ve ağrı kesici getireceğim."

Beklenmedik misafirimizi bırakarak anahtarları çıkardım ve ön kapıyı açtım. Mia içeri daldı ve ben de onu takip ederek odasına kadar kovaladım. "Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı tatlım? Ben dönene kadar odanda oynat. Uzun ."

"Adam iyi mi? Kanı sevmem." Kocaman bebek mavisi gözleriyle bana bakıyor, onu bu dünyadaki her şeyden korumam için bana güveniyor. "Kötü insanlardan biri değil, değil mi?" O akıllı bir kız ve bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor ama kötü insanlar gelirse ne yapacağımızı çalıştığımız zamanı zar zor hatırlıyor.

"Hayır, tabii ki değil. O iyi olacak. Sadece arkadaşlarının gelip onu alacağından emin olmak için dışarı çıkıp onu kontrol etmek istiyorum. Uslu bir kız ol ve odanda bekle, tamam mı? Ben hemen döneceğim."

Başını sallayarak sırt çantasının fermuarını açıyor ve en sevdiği peluş buldogu çıkarıyor. "Bay Ayı spagettiye sevdiğini söylüyor, ama topaklı değil." Ben kapıyı kapatırken onu sıkıca sarıyor.

Arkamı döndüm ve bir metreden uzun bir motorcuya doğru yürüdüm. Beton bir duvara çarpmak gibiydi. Tanrım, neden kapıyı arkamdan kilitlemedim ki? "Dinle... adın her neyse, sana verandada kalabileceğini söyledim. Evime öylece giremezsin. Burada motorcu yok, tamam mı? Bunu kabul edemem."

"Sadece... oturmam lazım. Biraz su iç. İyi olacağım." Bunu söyleyip duruyor ama hâlâ iyi görünmüyor. "Sorun çıkarmayacağım, yemin ederim."

"Burada bulunarak bile sorun yaratıyorsun," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Garip bir şekilde, onun burada olmasının ne anlama gelebileceğinden korkuyorum ama

onun hakkında. Şiddete alışkın bir adama benziyor ama bunu sadece zalim olmak için kullanan birine değil. "Peki, git kanepeye otur. Ben sana su getireyim."

Homurdanarak kanepenin üzerine öyle bir düşüyor ki gıcırıyor. Bacakları tutuyor ama yemin ederim zar zor. Dirseklerini kalçalarına dayayıp başını ellerinin arasına alıyor ve inliyor.

Su bardağını önündeki sehpanın üzerine koydum. "Al bakalım. Seni arayabileceğim bir ismin var mı? Ya da birinin gelip seni alması için bir numara?"

Bardağı uzun bir çekişte boşaltıyor, büyük adem elması her derin yudumda çalışıyor. Bardağı masaya geri koyduğunda, kenardan düşmesini engellemek için hızlı hareket etmem gerekiyor. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı. Beni arayabilirsin..." Sesi garip bir şekilde kararsız geliyor. "Siktir."

Hatırlamıyor.

Kahretsin, kendi adını bile hatırlamıyor. Kafasını düşündüğümde daha sert çarpmış olmalı. Bu benim seviyemin çok üstünde. "Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Burada kalamazsın. Yardıma ihtiyacın var."

"İyiyim. Ben... iyiyim. Sadece uyumam gerekiyor." Arkasına yaslanıp başını kanepenin arkasına yasladı. Muhtemelen üzerine kan bulaşmıştır. Gözleri kapanıyor.

Hayır, hayır, hayır.

"Hey! Öylece..." Ellerimi tam yüzünün önünde çırpıyorum ama tek yaptığı seğirmek oluyor.

Nefes alıp vermesi yavaş ve düzenli, rengi de eskisinden daha iyi. Onu kanepede bırakıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Onu buradan ölü bir ağırlık olarak çıkarmamın imkânı yok.

Mutfaktan ona göz kulak olurken, Mia'ya götürmek üzere birkaç PB&J sandviç hazırlıyor ve birkaç su şişesi dolduruyorum. Akşam yemeği planlarının değişmesine pek sevinmeyecektir ama bu adam kanepemde sızıp kalmışken sakince yemek yapıp masaya oturmam söz konusu bile olamaz. Bizi banyosu da olan odama kilitleyeceğim ve sabaha kadar gitmiş olmasını umacağım.

Bekle. Belki kimliğini belirlememe yardımcı olacak bir cüzdanı ya da onu elimden alabilecek acil bir bağlantısı vardır. Uyuyan bir kaplan gibi sinsice yaklaşıyorum.

Ben mutfaktayken yer değiştirdi, sırtüstü uzandı, bir kolunu yüzüne attı. Uzun boylu, esmer ve ölümcül, tam da artık çekici bulmamam gereken türden bir adam, ama kahretsin. İçimdeki kadın, tişörtünün Tanrı'nın işini nasıl yaptığını fark etmeden edemiyor, geniş göğsünün üzerinde sınıra kadar gerilmiş ve en iyi dönemindeki bir adamı gösteriyor. Boynunu saran dövmelerden, bir tarafında pantolonunun içine sokulmuş bir silah bulunan dar beline kadar her santimini incelerken ağzım kuruyor.

Bir silah.

Benim evimde.

Çıldırmmamak için elimden geleni yaparken şaşkınlıkla dişlerimin arasından hava tıslıyor. Nefesimi tutarak ve en ufak bir kıpırdanışını bile kollayarak tutamağa dokunuyorum. Kıpırdamıyor. Serbest bırakıyorum. Metal, vücut ısısından dolayı sıcak ve ellerimde ağır. Serbest bırakma düğmesine basıyorum ve şarjörü çıkarıyorum. Silahlardan hoşlanmıyor olmam onları nasıl kullanacağımı bilmediğim anlamına gelmez. Motorcu geçmişimin bana öğrettiği bir şey daha.

Her şey sırayla. Telefonumu ya da cüzdanımı kontrol etmeden önce, silahı ne meraklı küçük ellerin ne de öfkeli büyük ellerin ulaşamayacağı koridordaki dolabımda bulunan yangın kasasına koyuyorum.

Silah güvenli şekilde kilitlenmiş olsa bile, onu aramak riskli geliyor. Cesaret edebilir miyim? Evet, çünkü bunu yapmamak daha da riskli geliyor.

Sağ yan cebinde ince bir cüzdan ya da telefon olabilecek bir yumru var. Yavaşça ve dikkatlice, ölümcül bir Jenga oyununda olduğu gibi, parmaklarımı içeri sokup alıyorum. Bir kez olsun, keşke erkek kotlarının da kadınlarınki gibi aptal yarım cepleri olsaydı diyorum, çünkü buradaki her neyse dizinin yarısına kadar gelmiş gibi görünüyor.

Parmak uçlarım cep telefonu olması gereken bir şeye dokunuyor ve heyecandan biraz daha hızlı hareket ediyorum. Uzun ve sert bir şey elimin yan tarafına bastırıyor. Başka bir silah mı?

Hayır, bekle...

Kahretsin.

Motorcu acıya hiç bir ses çıkarıyor ve ben de yabancının hot rod'unu avuçladığımı fark ediyorum. Onun çok uzun, sert

Elimin altında seğiren ateşli bir çubuk.

Benim neyim var ki elimi hemen geri çekmiyorum? Bu adam yaralı ve muhtemelen bir suçlu. At sürerken rastgele bir kaza geçirmediğine bahse girerim. Ne kadar seksi ya da ne kadar yetenekli olduğu önemli değil. Burada olması Mia'yı tehlikeye atabilir. Aklımda tutmam gereken şey bu. Onun değil.

Hayır. Bir daha oraya gitmeyeceğim. Telefonunun köşesini sıkıştırıp mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde cebinden çıkarıyorum, kesinlikle kumaştaki bir kıvrım olmayan uzun yumruya bakmıyorum.

Onu uyandırmakla ilgili tüm endişelerim boşunaymış. Nefes alış veriş yavaş ve sabit ve söyleyebileceğim kadarıyla hâlâ . Ekranında bir çatlak var ama anladığım kadarıyla hâlâ çalışıyor. Yine de kilitli ve parmak izi ya da yüz kimliği aktif değil. Tıbbi kimliğini kontrol ediyorum ama onu da ayarlamamış. Hayal kırıklığına uğrayıp sehpanın üzerine koydum. Cebine geri koymaya çalışmamın imkanı yok, umarım kendi çıkarıp çıkarmadığını hatırlamaz.

Elimi şakağındaki kanla sertleşmiş saçların arasından geçiriyorum. Uyurken, uyanık ve acı çekerken olduğu kadar korkutucu görünmüyor. "Sakın burada ölme, tamam mı? Ve kalmana izin verdiğim için beni pişman etme."

Sorun çıkarmayacağına dair verdiği sözde samimiyet vardı. Umarım olan tek şey uyanması ve buradan defolup gitmesi olur, sonra hepimiz hayatlarımıza geri döneriz ve o da garip bir anıdan başka bir şey olmaz. Yalnız kaldığımda düşüneceğim, "olabilirdi "leri hayal edeceğim biri.

Tanrım, topla kendini.

Ona bir bardak su ve bir şişe ağrı kesici bıraktıktan sonra sandviçleri almaya gidiyorum. Mia her zamanki programındaki bu değişiklikten pek memnun değil ama bunun benim odamda, büyük yatağa sarılıp birlikte film izleyeceğimiz bir gece anlamına geldiğini öğrenince, söz verilen spagetti ve kanepemde sızıp kalmış motorcuyu çabucak unutuyor.

Ama benim yok.

PHOENIX

Lanet olsun, boynum ağrıyor. Kafamdan bahsetmiyorum bile, kafam matkap gibi çarpıyor. Dün gece ne içtim ben?

Gözlerim birden açılıyor ve kendimi beyaz boyalı bir tavana bakarken buluyorum.

"Hey, sen. Buradan çıkmalısın," diye fısıldıyor kulağıma yumuşak bir kadın sesi.

Hangi cehennemdeyim ben?

Kahretsin, her yerim ağrıyor, sanki dün gece canıma okunmuş gibi, ama tüm kanıtlar belki de farklı türden bir gece olduğunu gösteriyor. Koyu renk gözlerinde altın benekleri ve büyük, dolgun dudakları olan muhteşem bir esmer görmek için bakıyorum. Endişeli görünüyor.

"Neden? Erkek arkadaşın eve gelecek mi?" Gözleri kocaman açılıp ağzı bir karış açık kalınca bir elimi gür saçlarının arasına sokup onu kendime doğru çekiyorum.

Bir an için direndi ama dudaklarımız buluştuğunda utangaç bir soluk alıp verdi ve kanı doğrudan sikime akıttı. Her zaman tatlı olanlara, en azından bir kez vahşi tarafta yürüyüşe çıkmaya karşı koyamayan komşu kızlarına karşı enayi oldum. Ve bu o kadar tatlı ki, dün gece ne olduğunu hatırlamadığıma inanamıyorum. Birini gerçekten bağlamış olmalıyım.

Dilim dudaklarının arasından kayıyor ve hafızamın bir kısmı aceleyle geri geldiğinde onunki geçici olarak uzanıyor. Geriye doğru sarsıldım ve başımı tuttum. "Ah, lanet olsun!"

Motosikletim altımdan fırladığında dışarı çıkmış, bahar esintisinde yazın tadını çıkarıyordum. Kazayı, çimen, toprak ve kan kokusunu hatırlıyorum. Motor yağı. Süründüğümü ve tüm vücudumdaki her kemiğin ezilmiş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ve sonra her şey karardı.

Bu hiç mantıklı değil çünkü hala nefes alıyorum. Kendimi hızlıca gözden geçiriyorum. Hâlâ giyinikim, telefonum masanın üzerinde, ütüm kayıp. Hay sikeyim.

Birinin oturma odasındayım. Evin bakımlı ama eski olduğunu hissediyorum, bir bakıma perişanlığın yanlış tarafında. Eski moda çiçekli duvar kağıdı birkaç yerde soyulmuş ve mobilyalar bahçe satışı hazinelerinden oluşan bir karmakarışık. Duvarda bir sürü resim var, çoğunlukla bir kadın ve küçük bir kız. Az önce öptüğüm kadın. Gözlerinde panikle bana bakan kadın.

Resimler onun hakkını vermiyor.

Çok seksi, bu yüzden dün gece onunla eve gittiğim sonucuna varmam şaşırtıcı değil. Kalın kahverengi saçları serbest ve dağınık, güzel yüzünü çerçeveleyiyor. Kıvrımlı vücudunu gizlemek için elinden geleni yapan ama bunda tamamen başarısız olan bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört giyiyor.

"Beni öptün!" diye bir cinayet suçlaması gibi ateş ediyor.

Sanki bir canavarmışım da kanepeden üzerine atlayacakmışım gibi beni izliyor. Ben lanet olası bir canavarım, tamam, ama eğer onu yere serersem, her saniyesine bayılır.

"Ve sen de beni öptün." Sırıtiyorum ve doğruluyorum, tüm vücudum acı içinde çığlık atarken ve görünmez bir buz kıracağı kafatasımı delerken tüm dünya dönüyor. "Siktir!"

"Al." Reçetesiz satılan bir ağrı kesiciyi açıp içinden birkaç hap çıkardı ve bir bardak suyla birlikte bana uzattı.

Dozu iki katına çıkarıp hepsini yudum yudum içiyorum. Vücudum bayat, ılık suyu bir sünger gibi emiyor. "Teşekkürler. Bana şunu söyle güzelim. Neden senin lanet evindeyim?"

Gözlerini kısıyor ve duruşuyla ilgili her şey endişeli olduğunu haykırıyor, ama bunun öldüremediği bir tavır kıvılcımı var. "Çünkü içeri dalıp kanepemde sızdın Einstein. Seni omzuma atıp kaçırdığımı mı sandın?"

"Tamam, tamam... sakın ol. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum." Kızgınken seksi olması dışında, ki bunu söyleyecek kadar aptal değilim.

Yüksek sesle. Yine de eve giderken hep bunu düşüneceğim.

Onu yatağa atmadan, istediğim her şeyi yapabileceğim kadar sıkı bağlamadan ve sonra kıvılcımı öfkeli bir cehenneme dönüşene ve o yumuşak kalçalarının arasından kayarken gırtlaktan gelen sesi adımları inletene kadar o muhteşem formuyla oynamadan hemen önce ağzını açtığını görüyorum.

Kahretsin, işte bu bir buçuk fantezi. Aman Tanrım.

Onun hayatını da benimki gibi berbat etmeden önce buradan gitmeliyim.

Bir adım geri çekildi, sanki bu fanteziyi yüzümden okuyabilirmiş gibi. "Arayabileceğin biri var mı? Bisikletini ön tarafta bıraktım. Onu hendekten tek başıma çıkarmamın imkânı yoktu."

Kahretsin, arabamı düşünmemiştim bile. "Evet." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama her şey dönüyor ve tekrar oturmak zorunda kalıyorum. Hay sikeyim. "Umarım çok fazla pislik yapmamışımdır. Dün gece biraz puslu. Ayağa kalkar kalkmaz yolunuzdan çekileceğim. Şu anda pek iyi durumda değilim." Telefonuma uzandım ama duraksadım. "Beni bulduğunda üzerimde başka bir şey var mıydı?"

Gözleri büyüyor ve yüzü biraz kızarıyor. Bu evet gibi görünüyor.

Bu sefer daha dikkatli bir şekilde ve onu korkutmamaya çalışarak ayağa kalkıyorum ve sesimi sabit tutuyorum. "Dinle kadın, onu neden aldığını anlıyorum ama parçamı geri almam gerekecek. Bu ikimiz için de daha güvenli."

Biraz kendi üzerine kıvrılıyor, omuzları çöküyor. "Tamam, ama sen gidene kadar olmaz."

Telefona bakıyorum. Hem Sledge hem de Havoc'tan gelen bildirimler, cevapsız aramalar ve nerede olduğumu merak eden ve en kısa zamanda kontrol etmemi söyleyen mesajlar var.

"The Misfits büyük bir kulüp mü?" diye soruyor

usulca. "Hm?" Telefona dalıp kafamı kaldırıyorum.

"Kulübünüz mü? hiç duymadım."

"Çünkü o benim kulübüm değil." Arkamı dönüyorum, böylece sırtımda Çılgık Atan Kartallar logosunun bulunduğu arka tarafımı iyice görebiliyor.

Küçük bir nefes alıyor ama bir şey söyleyemedi tiz bir ses oturma odasını kesiyor.

"Anne!" Yatak odasının kapısında küçük bir kız beliriyor. Çoğu resimdekinden biraz daha büyük ama kesinlikle aynı kız. Elinde doldurulmuş bir bulldog var ve onu bir bacağından tutuyor. Sanırım bunu çocuğuna açıklamak zorunda kalmadan önce ev sahibimi öptüğüm için mutluyum. Yine de olurdu.

"Mia, ben güvenli olduğunu söyleyene kadar odamda beklemeni söylemiştim!"

Çocuğun yüzü düşüyor ve çenesi biraz sallanıyor, ancak annesiyle benim aramda gidip gelen bakışlarından bir yabancının önünde ağlamamaya çalıştığı belli oluyor.

Çok seksi annesi çömelip kollarını açmadan önce bana kısa bir bakış atıyor. "Özür dilerim tatlım. Seni terslemek istememiştim. Gel buraya."

Annesinin güvenli kollarının arasından Mia, annesininkiyle aynı koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Tam bir karbon kopya değil. Saçları altın sarısı ve toplu iğne gibi düz.

Ne kadar uzun süre uyanık ve dik durursam, zihnim o kadar çok açılıyor. Detaylar hala rahatsız edici derecede bulanık, ama yapboz parçalarının yerine oturması gibi, geri geliyor. Vegas'tan dönüyordum ve Sledge benden büyükannesinin eski evini kontrol etmemi istedi çünkü bölgede bazı sorunlar vardı. Hırsızlıklar falan. Havoc'un tanıdığı bir aileye kiraya veriyormuş. Ne kadar uzağa gidebildim? İnleyerek tekrar oturdum ve kanepeye iyice gömüldüm.

"Daha iyi hissediyor musun?" Mia soruyor, sonra da gururla sırtıyor. "Seni ilk ben gördüm. Benim adım Mia. Seninki ne?"

Çocuklarla fazla haşır neşir olmadığım için kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bezli değil ama muhtemelen okulda da değil. Annesiyle arasına sıkıştırılmış küçük pelüş köpeğiyle çok tatlı.

"Phoenix." Gülümsemeye çalışıyorum ama kesiklerimden biri acıyor. Hâlâ bütün dişlerim yerinde mi? Dilimle kontrol ediyorum ve en azından bu konuda şanslıyım. "Ben daha iyiydim, evlat. Hiç bisikletten düştün mü?"

Başını sallıyor. "Acıdı. Ama alıştırma tekerleklerini sevmiyorum. Her şey sallanıyor."

"Eğitim tekerlekleri bebekler içindir ve sen bebek değilsin. Kaç yaşındasın sen?"

Mia bana Phoenix Amca demeye başlamayacak ama benden gerçekten korktuysa bile bunu unutmuş durumda. Dört parmağını kaldırıp yumuşak bir fısıltıyla sayıyor ve sonra kendinden memnun bir ifadeyle, "Dört!" diyor.

Annesi ayağa kalkıyor, Mia'nın benden hoşlanması konusunda ne kadar endişelenmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyor. "Sadece ziyarete geldi, tatlım. Yakında gidecek." Bu sözleri kızına söylüyor ama bana yöneltiliyor.

"Hey, sen nasılsın? Senin adın ne?" Ona sordum.

Ağzını açıyor ama Mia ondan önce davranıyor. "Annemin adı Shelby ve telefon numarası 20-"

Shelby sesinde biraz panikle, "Şşşt, Mia," diyor. "Telefon numaramı bilmesine gerek yok. Hadi gidip kahvaltı yapalım, tamam mı?"

"Shelby? Bekle, neredeyim ben?"

Shelby'nin seksi dudakları sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Hadi, ön kapıdan çıkar çıkmaz haberim olur. Ya da telefonumu kontrol edebilirim."

"İyi. Park Glen'desin." Bana adresi söyledi. "Banyo koridorun sonunda, sağdan ikinci kapı. İlk kapı bir dolap ve orada fazladan havlular var. Temizlenebilirsin ama sonra gerçekten gitmen gerek, tamam mı?"

Ona yarım yamalak bir selam veriyorum. Hay sikeyim. Görünüşe göre Sledge'in evine varmışım çünkü burası. Burada bir ailenin yaşadığını sanıyordum ama ya sadece ikisi var ya da Mia'nın babası iz bırakmayan lanet bir hayalet. Kahretsin, Sledge onun çok seksi olduğundan bahsedebilirdi. Buralarda olmasam bile gönüllü olurdum.

Mia'yı mutfağa götürüp erken emekliliğe hak kazanacak kadar eski görünen bir makinede kahve yapmaya başlarken Shelby'nin muhteşem kıcının manzarasının tadını çıkararak Sledge'in kontağına dokunuyorum.

Bir klik sesi ve ardından kulağım Sledge'in hırçın doluyor. "Hangi ?"

Gölüyorum. "Endişelendin mi? Dostum, çok duygulandım. Önemseğini bilmiyordum."

Shelby aniden döner. Lavaboda bir şeyler yıkamak için dönmeden önce "Dil," diye tersliyor.

Otoriter öğretmeni için yanıp tutuşan lanet bir okul çocuğu gibi hissederek sırtıyorum. Gerçi patronluk taslanmasını istediğimden değil. Güçlü kadınlar çok seksi olabilir ama ben taşaklarımın ezilmesinden ya da her ne boksa ondan hoşlanmıyorum. Hayır, beni azdıran şey, durumu tersine çevirdiğimi fark ettiklerinde gözlerindeki bakış. Ve bundan hoşlanıyorlar.

O kıvrımlı kık şaplak için yaratılmış ama şimdi sırası değil. Dün gece lanet olası bir kar küreme makinesine girmiş gibi hissetmesem bile, lanet olası bir çocuğun önünde onu itmeyeceğim.

"Konuş benimle," diye homurdanıyor Sledge hayal kırıklığı içinde. "Hangi cehennemdesin? Neden lanet telefonunu açmıyorsun? Biz de tam ata binip aramaya gelmek üzereydik. Sabahın körüne kadar devriyede olmasaydık çoktan orada olurduk."

Sledge ve Havoc ile yıllarca at sürdükten sonra bile, dışarıda beni umursayan birilerinin olması hala şaşırtıcı. Bunu hatırlamakta hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ama yine de eskiden bu da doğru değildi.

"Sakin ol. Ben iyiyim, çoğunlukla. Kiracınız beni evinizin önündeki lanet olası çukurda buldu." Başımı kaldırıp Shelby'ye göz kırpıyorum. "Henüz bisikletimi kontrol etmek için dışarı çıkmadım ama sürmem mümkün değil. Kafam kilise çanı gibi çalıyor."

"Ne oluyor lan? İçiyor muydun?"

"Kemik gibi kuru, yemin ederim. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Tamam, Havoc'u toplayacağım ve pikaplardan birini alıp seni almaya geleceğiz."

"Güzel." Kapattım ve telefonumu yere bıraktım. "Aracım yolda. Sen farkına bile varmadan yakandan düşmüş olacağım."

Elinde dumanı tüten iki fincan kahveyle gelip birini önümdeki masaya koyarken rahatlamış görünüyor. Kahretsin, eğer bu harika kokmuyorsa. Mia hemen arkamdan geliyor ve merakla beni izliyor. Kolumdaki çıplak kadın dövmesinin görünmemesi için biraz sağa dönüyorum.

"Al," diyor Shelby. "Bir fincan daha yapmak fazladan bir iş değildi. Konuştuğun kişiye kiracıları olduğumu söyledin mi? Bay Kaufman mıydı o?" Sandalyelerden birine oturuyor ve Mia hemen kucağına tırmanıyor. Shelby kolunu küçük kızına korumacı bir şekilde doladı.

"Bay Kaufman?" Kahveden henüz bir yudum almamış olmam iyi bir şeydi çünkü onu püskürtebilirdim. "Evet. Bay Kaufman'la konuşuyordum. Hırsızlık olaylarını duymuş ve her şeyin yolunda olup olmadığına bakmamı istedi. O durumdan kanepende sızıp kalmama nasıl geldiğimi sorma ama bir daha söyleme şansım olmazsa diye söylüyorum, beni vurmadığın ya da polisi aramadığın için teşekkürler. Birçok insan bunu yapardı, özellikle de benim gibi bir adam için."

Biraz kızarıyor ve bir elini Mia'nın saçlarında gezdiriyor. "Bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama seni orada öylece bırakamazdım, sonra sen de zorla içeri girdin."

"Cidden, ."

Teşekkür etmemi istemiyormuş gibi uzaklara ama yine de teşekkür ediyor. "Dün gece yamanı görmüş olsaydım belki daha erken yardım çağırabilirdim."

"Nasıl? Sledge? Yani, Bay Kaufman?" Bunu yaşamasına izin vermeyeceğim.

Kahvesini yudumlarırken, yetişkin konuşmalarından sıkılıp pelüş hayvanıyla oynayan Mia'nın üzerine dökmemeye dikkat ediyor. "Hayır, ben... Ben onun da Çılgılık Atan Kartallar'da olduğunu bilmiyordum. Sadece bir kez telefonda konuştuk. Ben olsam Havoc'u arardım. Onu tanıyor olmalısın, değil mi?" Adını söylediğinde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, buraya gelişinin hikâyesi Havoc'un tanıdığı birinden çok daha fazlası.

Onu tanıyor muyum? "Evet, evet öyle diyebilirsin." Bu eğlenceli olacak.

HAVOC

Shelby'yi birkaç yıl sonra ilk kez şahsen görmenin bir anlamı olacağına dair içimde bir his var. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama büyük bir şey.

Tanıştığımızda Çizmeli Kedi beş para etmez bir bar ve striptiz kulübünde çalışıyordu. Burası birkaç yıl önce basıldı ve kapatıldı ama altı yıl önce her türden kazazedeyi çeken bir yerdi ve biz de onlardan ikisiydik.

Siparişimi almak için yanıma ilk geldiğinde genç olduğunu anlamıştım, kahverengi saçlarında mor röfleler vardı ve sadece gençlerin ve yaşlıların yapabileceği türden, orada bulunmuş, bunu yapmış, her şeyi bilen bir tavrı vardı. O zamanlar kendine Nova diyordu ve itiraf etmeliyim ki, Dodger adında bir pislikle birlikte olmasaydı, flört ettiğinde gülümsemekten fazlasını yapabilirdim.

Ama bu onun on altı yaşında olduğunu öğrenmeden önceydi. En azından sadece garsonluk yapıyordu, dans etmiyordu.

Hayır, onu kulübün arkasında hıçkırarak ağlarken, gözyaşları yüzündeki ağır makyajı silerken ve arkasında kayıp bir çocuktan başka bir şey bırakmazken bulana kadar bu boku öğrenemedim.

"Phoenix'e ne olduğunu düşünüyorsun?" Park Glen'e yaklaştığımızda Sledge soruyor. "Bisikletten düşmüş olmasına imkan yok. Gidona uzanabildiğinden beri bisiklete biniyor."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, o kulübün en iyilerinden biri. Yoldan çıktıysa, bir şeyler ters gittiği ya da birileri bir şeyleri ters gitmesine neden olduğu içindir. Ben paramı ikincisine yatırıyorum. O motosiklete bebeği gibi bakıyor."

"İyi ki yanlış kişi onu bulmadan önce evime ulaşmış."

"Evet." miydi?

Kahretsin, kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Phoenix benim kan kardeşim değil, daha da yakın. Onun için endişelenmeliyim, Shelby için değil. Ona ya da çocuğuna asla zarar vermez.

Yine de onu biraz korkut.

Bunu denemeden bile yapabilir. zaman kurnaz bir pislik olabiliyor ama o da hepimiz kadar berbat durumda ve kızın geçmişi hakkında en ufak bir fikri yok. Pit Vipers'a katılıp hayatını cehenneme çeviren bir motorcu tarafından nasıl hamile bırakıldığını ve terk edildiğini bilmiyor. Ta ki sonunda hak ettiğini bulana kadar.

Tek pişmanlığım, birkaç yıl önce Pit Viper'lara son verdiğimizde kafasına bir kurşun sıkamamış olmam. Onun yerine hapse girdi ve orada birisi hepimize bir iyilik yaptı ve bir şişle cezasını kısa kesti. Daha iyi bir sık kafalının başına gelemezdi.

"Birinin sorun çıkarması için tuhaf bir yer," diyor Sledge, benim karanlık anılarımdan habersiz. "Yeterince güzel bir mahalle ama burayı ilginç kılacak kadar para yok. Flipper'lar henüz bu tarafa bakmıyor bile."

Yaklaştıkça bakımlı ama eski püskü evlere bakarak omuz silkiyorum. Park Glen hiçbir yerde olmayan bir yer. On yıllar önce, sanayinin genişlemesinin sonsuza dek süreceği ve herkese yetecek kadar iş olacağı düşünüldüğünde şehirler arasında ortaya çıkan bir alan. Öyle olmadı ve olmadı da, ama burada hala duruyor. "Muhtemelen kolay hedef arayan keşler. Bahse girerim bodrum katında yaşayan birinin çocuğu ya da torunu yaz sonuna kadar tutuklanacaktır."

"Muhtemelen doğru. Bekle, bak." Yolun kenarını işaret ediyor, orada bir şeyin yoldan çıkıp hendeğe girdiği yerde yırtılmış çimenlere giden patinaj izleri var. Bir sonraki araba yoluna giriyoruz.

Burayı sadece bir kez gördüm. Büyükannesi öldükten sonra burayı temizlemesine yardım ettik ve ona bıraktık. O lanet yeri satmaya çalıştı ama piyasa bok gibiydi. Shelby tekrar iletişime geçip ev temizleyerek kazandığı parayla alabileceği bir yer olup olmadığını sorduğunda, bu mükemmel görünüyordu.

Yetmişli yıllardan kalma, ön bahçesinde büyük bir meşe ağacı ve araba yolunda çatlaklar olan hardal sarısı bir çiftlik. Bekar bir annenin küçük kızını büyütebileceği sağlam ve güvenli bir yer.

Ya da en azından amaç buydu.

"Kahretsin, bu hiç iyi görünmüyor."

Hendekte Phoenix'in motosikleti var, oldukça görünüyor.

Adli tıp dehası değilim ama görünüşe bakılırsa bizim oğlan arkadan ezilmiş. Bisikletinin arka lastiği bükülmüş. Bunu kendi başına yapmasına imkan yok. Elciklerde kurumuş kan var, toprakta ve çimenlerde kendini enkazın altından sürüklediği izler var.

Lanet olası vur kaç. Biri onu bu şekilde bırakmış.

Sledge yolu tarıyor. "Ne olduğunu söylemek zor. Phoenix orada fren yapmaya çalışmış gibi görünüyor, ama ona çarpan şeyden hiçbir şey göremiyorum, bu da ondan kaçınmaya bile çalışmadıkları anlamına gelebilir."

Yolun aşağısında birkaç parça buldum. "Şurada kırık plastik var. Bir fara ait olabilir ama yeni olup olmadığını kim bilebilir ki? Bakalım ne hatırlıyor."

Ve Shelby'yi gör.

SHELBY

"SENCE BUNLAR ONLAR MI?" Evin önünde duran bir motorun gürültüsünü duyduğumda soruyorum. Sesim titriyor. Ellerim de öyle. Mia için tavaya bir yumurta kırdığımda, içine biraz kabuk giriyor. Yüzümü buruşturarak seçiyorum.

"Öyle olmalı. Orada kal. Emin olacağım," diyor Phoenix alçak bir hırıltıyla.

Ben donup kaldım ama Mia tehlikeye alışık değil. Mutfak sandalyesinden atlayıp kapıya doğru koşuyor.

"Dur bakalım, ufaklık." Phoenix onu pijama gömleğinin arkasından yakaladı, önünü kesti ve gelip onu yoldan çekmemi bekledi. Onu mutfığa geri götürüyorum ve arkamda olduğundan emin oluyorum. Parmakları pantolonumun paçasına giriyor.

Gözlerden uzak duran Phoenix, kapıda duran kişiyi görebilmek için perdeleri geriye itiyor. Omuzları gevşiyor ve ben de tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Bunlar onlar." Kapıyı açtı.

Havoc'u gördüğümde iyi ve kötü anılarım canlanıyor.

Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor. Birkaç yaş daha yaşlı tabii. Çenesinde yeni bir yara izi var ve omuzları onu son gördüğümde olmayan bir şekilde kesigi dolduruyor. O zaman bile küçük değildi ama ikimiz de çok daha gençtik.

Şimdi acımasız görünüyor. Tehlikeli. Mia ile yürüyor olsaydım kaçmak için karşıdan karşıya geçeceğim bir adam gibi.

Ve eğer yalnızsam yaklaşmak için karşıdan karşıya geçmek, çünkü o mavi gözlerde boğulmak şimdi de o zamanlar olduğu kadar kolay ve dudaklarını öpmek istemek, nakit ödeme yapan ve çok fazla soru sormayan bir barda çalışabilmek için yaşı hakkında yalan söyleyen on altı yaşında bir kaçak olduğum zamanki kadar kolay.

Onunla Dodger'dan önce tanışmış olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu? Birincisi Mia olmazdı, bu yüzden bunu düşünmenin bile bir anlamı yok, ama bahse girerim önümüzdeki birkaç yılı korku içinde yaşamazdım. Elbette, kaç yaşında olduğumu öğrendiğinde muhtemelen beni bağlar ve ailemin kapısına bırakırdı.

Artık yaşıma göre ne kadar olgun olduğumla hiçbir ilgisi olmadığını anlayacak kadar büyüdüğüm Dodger'ın aksine gözlerinde bir parıltı vardı. İğrenç.

"Havoc." Bunun tam olarak nasıl gideceğinden emin değilim. Yıllar boyunca beni kontrol etti ve bana bu yeri ayarladı, ama beni bardan eve bıraktığı günden beri onu yüz yüze görmedim. Annemin gözyaşları içinde kapıyı açtığını ve kollarını bana doladığını görene kadar kaldı.

O zamanlar tam bir aptaldım.

İfadesi okunmuyor ama bakışları vücudumdan aşağı kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor, beni öyle bir içine alıyor ki keşke hafta sonu eşofmanımı giymemiş olsaydım diyorum. "Çok iyi görünüyorsun, Nova."

"Bu kötü bir kelime!" Mia neşeyle, etrafındaki yetişkinlerin kayarak konuşmalarını yakalamayı sevdiğini söylüyor. "Nova nedir?"

Havoc'un gözleri onu görünce açılır ve güler. "Annen. Dostum, senin kız düşündüğümünden çok daha büyükmüş."

Mia gözlerini kısarak ona bakıyor. "Bu annemin adı değil."

"Evet, ben Shelby. Değil mi Mia?" Phoenix kolunu oraya aıtmiş gibi omzuma koyuyor. Mia başını sallıyor.

Havoc'un yüzü seksi bir sırtışa dönüşüyor ve gülüyor. Ses bedenime işliyor, derinlere kök salıyor ve beni içten dışa doğru ısıtıyor. Bu duyguyla ne yapacağımdan pek emin değilim. Beş yıl önce aramızdaki dört yıllık yaş farkı onu benden çok daha büyük gösteriyordu. Onu ağabey kategorisine sokmak kolaydı, ama dört yıl şimdi hiçbir şeymiş gibi geliyor.

Phoenix'in kolunu silktim. "Zaman bunu yapacaktır."

"Hey, motoru hendekten çıkarmak için yardıma ihtiyacım olacak," diye yeni bir ses geliyor, gür ve derin, muhteşem ela gözlü üçüncü bir motorcu Havoc'un arkasında belirirken.

Bu Max Kaufman olmalı, ev sahibim, Phoenix'in Sledge dediği adam. Kısa bir sakal kare çenesini örtüyor ve kısa, vahşi bir kumlu kahverengi saç tutamı başını kaplıyor, sanki onu evcilleştirmeye çalışmış ama dinlemeyi reddediyor. Yapısına bakılırsa gerçekten yardıma ihtiyacı olduğuna inanmıyorum. Onu taşımak için yardıma ihtiyaç duymak bir yana, muhtemelen terlemeden bench press yapabileceğinden oldukça eminim. Ev sahibimin neye benzemesini beklediğimden emin değilim ama yan taraftaki dövmeli oduncu gibi değildi.

Beni fark ettiğinde "Shiiiiit," diyor ve sonra gözleri Havoc'un yaptığı yolculuğun aynısını yapıyor, başımdan ayaklarıma iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Göğüs hizasında gözle görülür bir duraklama oluyor. "Burada tek başına olduğunu bilseydim, çimleri kesmesi için başkasına para vermezdim, bundan eminim."

Mia'nın çenesi düşer.

"Küçük kulaklar dinliyor, lütfen," diyorum nefesimin altında, adamların arasında bir ileri bir geri bakarak.

Sledge, hiç de üzgün görünmeyen bir göz kırpmayla, "Üzgünüm hanımefendi," diyor.

Gülme. Gülmeyin. Bu tür bir kalabalıkla takılmanın özlediğim pek bir yanı yok, ancak özgüveninizin artmasına ihtiyacınız varsa, etrafınızı önce konuşup sonra düşünmekten korkmayan adamlarla çevrelemekten daha kötüsünü yapabilirsiniz. Motorcuların bu yönünü hep sevmişimdir. Kadınları sadece kadın oldukları için seviyor gibi görünüyorlar, her şekil ve boyutta. Aldığı kadar iyi verebilen ve yatak odasının içinde ve dışında biraz kirlenmekten çekinmeyen bir kız istiyorlar. Yetişkin olmak için yanıp tutuşan genç ben, her dakikasına bayılırdım.

Ta ki hamile kalıp balonum patlayana kadar. O

hatayı bir daha yapmayacağım.

"Teşekkürler, ama çim servisi gayet iyi gidiyor gibi görünüyor. Eminim ben de Tamam." Ayakta duran ama hâlâ biraz yeşil görünen Phoenix'e bakıyorum.

"Gidip eşyalarını getireyim."

Homurdanıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor.

Sledge bunu hemen anladı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Harda-lec gibi davranma." Küfür edemeyen Sledge'in konuşması yeni doğmuş bir tay gibi t kezliyor. "Bisikletini gördük. Ayakta olduğun ve tüple nefes almadığın için şanslısın."

Havoc başını sallar. "O haklı. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Diz   k p Mia'nın uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bir saniye burada kal. Hemen döneceğim."

Başını sallar ve parmaklarını Phoenix'in eline geçirir. Büyük, kötü motorcu, kendisinden çok daha büyük olan elini onunkinin etrafına dikkatlice kapatmadan önce zıplar. Yüzlerindeki ifade paha biçilemez. Keşke mahvetmeden bir fotoğraf  ekebilseydim.

Onlar dün gece onu bulduğum yere daha iyi bakmak için  imenliği geçerken ben silahını almak için eve koşuyorum. Silahı kasadan çıkardıktan sonra elimdeki   l mc l metal parçasına bakıyorum. Sanki binlerce kilo ağırlığında.

şekilde ona veremem. Mia'nın görmesini istemiyorum.

Kısa sürede aklıma gelen tek şey Mia'nın atıştırmalıklarını paketlemek için kullandığım  antalar. İşte bu şekilde, suç çözen çizgi film hayvanlarıyla kaplı bir çantaya zar zor sıçan bir silahla evden  ıkıyorum. Phoenix silahı ona uzattığımda şaşkın görünüyor ama alır almaz başını sallıyor.

"Kurabiye aldı mı?" Mia soruyor, Phoenix'e bakıyor. "Annem bana her zaman bir tane verir ama önce elmamı yemem gerekiyor."

   motorcu da ona dört yaşında bir çocukla ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi bakıyor. Muhtemelen bilmedikleri içindir. Elini tutup nazikçe yanıma çekiyorum. "Merak etme bebeğim. Sadece onun için özel olarak paketledim."

Sledge ve Havoc gözlerini biraz kendini beğenmiş görünen ve silahı -hâlâ karikatür çantasında- kemerine sokan Phoenix'e dikeyor. Erkekler.

Havoc ve Sledge motosikleti hendekten çıkarırken geride duruyoruz. G steriden zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Mia ve sonrasında gelen her şey arasında, çıkmaya ne zamanım ne de ilgim oldu, bu yüzden inanılmaz derecede yapılı iki adamın kaslarını kullanmasını izlerken hissettiğim çırpınma duyguları? Belli ki daha fazla dışarı çıkmam gerektiği için.

"arasında ne var?" Phoenix beni bakarken yakaladı.

"Kim? Ben ve Havoc mu?" Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Hiçbir şey! Beni küçük bir kız kardeş gibi görüyor." İyi ya da kötü.

"Bundan emin değilim, güzelim."

"Yapma-" Motosikletin altını kaldırırken, kalın kasları geriliyor, Havoc bana doğru bakıyor, beni yakından izliyor. Phoenix çok ileri gittiği için kızgın mı? Yoksa başka bir şey mi var? İçimden bir ses, artık büyüdüğüm ve kesinlikle kayıp bir ergen olmadığım için yeniden düşünmeye istekli olabileceği fikrini ortaya atıyor.

Sonunda motosikleti kamyonetlerinin arkasına koyarlar. Havoc tişörtünü çıkardı ve terini onunla sildi. Ergenlik çağındaki ben, o damlacıkları büyük göğüs kaslarından yalamak için hemen orada olurdum. Dürüst olmak gerekirse, yetişkin ben de buna bayılırdım.

Phoenix aramıza bakarken kıkırdıyor. "Evet, tıpkı Summer'ın Crash'in küçük kız kardeşi olması gibi sen de onun küçük kız kardeşisin."

"Kim?"

"Hiç kimse."

Yanımıza geldiklerinde Sledge, "Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı. "Hırsızlık olayları ve şimdi de Phoenix'in yoldan çıkarılması... belki de birimiz biraz takılmalı ve-"

"Hayır." Sözümlü kestim, böylece hak vermek zorunda kalabileceğim bir argüman ortaya atmadan önce onu durdurabilirdim. "Neredeyse bir yıldır buradayım ve bunca zamandır burası çok sessizdi. Her yerde hırsızlık oluyor ve Phoenix kazasını bile hatırlamıyor. Kimse ona zarar vermek için geri gelmedi ya da bisikletini çalmaya çalışmadı, bu yüzden muhtemelen sadece bir kazaydı."

"Shel-" diye başlar Havoc.

Başımı salladım. "Ciddiyim. Bana yardım etmek için burada olmana çok sevindim ama bir süredir kendi başımın çaresine bakıyorum. Artık küçük bir kız değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum, hatırladın mı? Motorcuların olduğu yerde, bela da peşinden gelir. Ben hallederim. Söz veriyorum."

Dudaklarını ince, düz bir çizgi haline getiriyor. O zaman bile, son derece öpülebilirler, ama başını sallıyor. "Tamam. Seni zorlamayacağımı biliyorsun ama

Numaram. Herhangi bir şey olursa, yani herhangi bir şey, beni ara, tamam mı? Açmazsam Sledge'i ya da Phoenix'i ara. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. Endişelenmesi gerçekten gerekli değil ama birinin benimle ilgilendiğini bilmek güzel. "Söz veriyorum. Şimdi git Phoenix'i kontrol ettir."

Havoc başını sallamadan önce bana, sonra da Mia'ya son bir kez bakıyor.

Sabırsız Mia'yı kucağıma alıyorum ve kamyonu binişlerini izlerken onu kalçamda sallıyorum. Onlar uzaklaşırken el sallıyor ve ben el sallayana kadar bana bakıyor. Ellerini camdan dışarı çıkarıp sokağımızdan ayrılıp gözden kaybolana kadar ona el .

"Geri geliyorlar mı?" diye soruyor masumca.

"Hayır, sanmıyorum," diyorum sesime neşeli bir hava katmaya çalışarak. "Ama marketten biraz kek karışımı aldım. Gidip yapalım ne dersin?"

"Yaşasın!" Mia alkışlıyor. İçeri girene kadar onu bırakmıyorum ve sonra ön kapıyı kilitleyip az önce hayatıma giren üç seksi motorcuyu unutmaya çalışıyorum.

HAVOC

"PEKİ NE DÜŞÜNÜYORSUN? Yaşayacak mı?" Sledge, Phoenix'gözlerinin tuttuğu kalemi takip edişini izlerken kulübün yerleşik hemşiresi Emily'ye soruyor. Döner dönmez onu çağırdık.

"Maalesef," diyor başını sallayarak, ama gülümsemesi iğnelemeyi yumuşatıyor. "Bakın, tam bir muayene istiyorsanız acil servise gitmeniz gerekecek, ama kendinizi tutmuyorsanız, devrilmek üzere olduğunuzu düşündüren bir şey görmüyorum. Bisikletini gördüm. Çok daha kötü olabilirdi." Bize baktı, gözleri kısılmıştı. "Beyin sarsıntısı geçiriyor. Ben ya da Doktor onu kontrol etmeden önce uyumasına izin vermek aptalca bir hareketti. Gözlerini kapatabilir ve hiç uyanmayabilirdi. Hepinizin büyük ve sert adamlar olduğunuzu biliyorum ama sizin beyniniz de herkesinki kadar yumuşak."

Ellerimi onaylarcasına kaldırdım. "Hey, bu bizim hatamız değil. Kestirmeye karar veren oydu."

Phoenix beni tersledi. "Siktir git. Tam olarak doğru düşünemiyordum."

Emily ayağa kalkıyor ve motorculara patronluk taslama konusunda çaylak olmadığını kanıtlayan bir bakışla düzeltiyor. İki çocuğunun yanı sıra uğraşması gereken üç tane de kendi çocuğu var. "Beni dinle. Sana sakın ol demekten daha iyisini biliyorum ama gün boyunca motorundan uzak dur ve Roost'ta çıldırma. Peki ya geri kalanınız? Gözünüz Phoenix'in üzerinde olsun. Eğer bir terslik olursa, sadece normalden daha fazla uyuyor olsa bile, beni ya da Doktor'u arayın. Anladınız mı?"

"Evet, Hanımefendi," diyorum itaatkâr bir şekilde, var olmayan kovboy şapkamı eğerek. O gider gitmez çizmelerimi Phoenix'in köhne sehpasının üzerine arkama yaslanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Sana göz kulak oluyorum, salak herif."

Üçümüz beklenmedik bir takım oluşturuyoruz, ancak kan sudan daha kalındır ve yan yana döküldüğünde bu iki katına çıkar. Bizler seçimle kardeş olduk. Kulübe verdiğimiz yeminle bir araya geldik ve sonra hepimizin seçtiği hayatı savunmak için bir birlik oluşturduk. Sledge ve Phoenix pislik olabilirler ama arkamda olmasını tercih edeceğim kimse yok.

"İkinizin bana bebek bakıcılığı yapmasına ihtiyacım yok. Sürmek istesem bile, arka tarafı tamir ettirene kadar motorum hiçbir yere gitmiyor. Beni o çukurda bırakan şerefsizleri bulursam, işlerini bitirdiklerine pişman edeceğim onları" diye homurdanıyor.

Sledge başını sallar. "Biz de sana yardım edeceğiz. Merak etmeyin, Kartal Göz olanları duyduğunda Park Glen'in bizim bölgemizin dışında olması umurunda bile olmayacak. Herkesin izlediğimizi ve kendimizinkileri koruduğumuzu bilmesini sağlayacağız."

"Kesinlikle öyle," diyorum onaylayarak. "Size yapılan bir saldırı hepimize yapılmış demektir."

Odak noktası olmaktan rahatsız görünen Phoenix elini sakalının üzerinde gezdiriyor ve bana bakıyor. "Kendi ailemizi korumaktan bahsetmişken, Shelby senin için ve neden adını ilk kez duyuyorum? Sivil bir aileyi burnumuzun dibinde tutacak bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ayakta olsaydım, bu suçlama beni sarsardı. "Ne oluyor lan? Tabii ki hayır! Neden böyle düşündün ki?"

"Mantıklı olurdu," diyor Sledge omuz silkerek. "Kıralamayı ayarlayan sendin. Orada yaşayan bir aile olduğuna inanmamı sağladın. Meğer sadece seksi, genç bir anne ve küçük kızı varmış. Çocuk senin mi?"

"Hayır! Bakın, bunların bazılarını anlatmak bana düşmez ama hepsi de sır değil. Shelby ile ben adayken tanıştım ve o Çizmeli Kedi'de çalışan seksi bir kızdı. Orayı hatırlıyor musun?"

Phoenix gülüyor. "Dostum, o barı uzun zamandır düşünmemiştim. Bir delikti ama bira ucuzdu ve kadınlar seksiydi. Shelby orada mı çalışıyordu? Bekle, kaç yaşındaydı?"

"On altı yaşındaydım ve bana öyle bakma. Kendi içkimi sipariş edecek yaşta bile değildim. On sekiz, on dokuz yaşında olduğunu sanıyordum. Fark etmez, onunla bu şekilde uğraşmıyordum. O zaten Pit Vipers'a giren bir pislikle takılıyordu."

Phoenix uyandı. "Kim?"

"Dodger adında bir adam. Onu tanıyor musun?"

"O adamdan iyi bir şey çıkmaz," diyor Phoenix ses tonunda asitle.

"Evet, bu beni şaşırtmadı. Kız hamile kaldı ve adam yardım etmekle ilgilenmediğini açıkça belirtti diyelim. Nova'nın (Shelby'nin o zamanlar kullandığı isim) kimsesi yoktu. Ben melek değilim ama kız kardeşim ondan sadece bir yaş küçüktü ve onun sokakta tek başına kalacağı düşüncesi... Onu bırakıp gidemezdim. Ailesine geri dönmesine yardım ettim ve iyi olduğundan emin olmak için irtibatta kaldım."

Sledge çok mantıklıymış gibi başını sallar. Muhtemelen o da aynı şeyi yapardı. Kaba denecek kadar açık sözlüdür ve çoğu zaman yumruklarıyla yönetir, bu yüzden insanlar onu aptal bir kas gücü olarak görme eğilimindedir, ancak bu bir hatadır. Zeki, sağlam prensipleri olan ve son derece sadık biri.

"Ve Dodger onun gitmesine izin mi verdi?" Phoenix sessizce sorar.

İrkildim. Bu çirkin bir hikâye ve bunu kimin bileceğine Shelby karar verecek. "Hayır, ama bizim sayemizde Pit Viper'lar tarih kitaplarında bir kara leke olarak kaldı. Eagle Eye'ın kızını kurtardığımızda katliamdan kurtuldu ama polisler tarafından yakalandı. Başka birini kızdırmış olmalı çünkü şimdi iki ayağının altında ve hem Shelby hem de Mia bunun için daha iyi durumda."

"Ne yazık ki bunu yapan biz değildik. İyi ki kurtulduk." Phoenix arkasına yaslanır. "Peki siz piçler daha ne kadar orada oturup beni izleyeceksiniz?"

"Ne kadar sürerse." Sledge de arkasına yaslanır ve bir bacağını diğerinin üzerinden geçirir.

"Tanrım, siz piçler tam bir baş belasısınız."

PHOENIX

"Bana kes ve tükür, ihtiyar," diye homurdanıyorum, bisikletimden başımı kaldırmadan. Ve burada, herkes bana ölmek üzereymişim gibi davranmadan nihayet biraz yalnız kalmanın tadını çıkarıyordum.

Razor gölgelerin arasından çıktı. Yerde parçalanmış arka tekerleğimi görünce ılık çalıyor. "Ne kadar kötü?"

İç çekip arkama yaslanıyorum, ellerim yağdan simsiyah olmuş ve parmak eklemlerimden biri kanıyor. "Çok daha kötü olabilirdi. Jant yanmış, ama yeni bir aks ve salıncak koluna ihtiyaç duymak dışında, görüldüğü kadar kötü değil. Yine de oldukça kötü. Ama bu yüzden burada değilsin, değil mi?"

Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor ve kalın, gri sakalının arkasından bana kaşlarını çatıyor. Benden otuz yaş büyük olabilir ama bazen aynı savaşın gazileriymişiz gibi geliyor. İkimiz de yara izleri taşıyoruz, bazıları görünür, bazıları değil. Aramızda nefret yok, ama genellikle birbirimizden kaçıyoruz, bu yüzden benimle konuşmak için bir nedeni olması gerektiğini biliyorum.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak isteyemez miyim? Ailen-"

"Öldüler ve gittiler. Onları bu işe karıştıрма."

Başını sallar ve neşeli yaşlı motorcu maskesi yüzünden kayarak yorgun yüzünü ortaya çıkarır.

Altında yaşlı bir adam var. Motosikleti işaret ediyor. "İyi, iyi. Dinle, biri sana ateş etmeden önce, kimse elini uzattı mı?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Ellerini aşınmış deri çizmelerinin üzerine koyarak eğilip fısıldıyor: "Düşün. Ortak geçmişimizle ilgili olabilecek herhangi bir arama ya da mesaj aldın mı?"

Burada onu duyacak kimse yok ama ben yine de omzumun üzerinden bakıyorum. Eagle-eye ve memurlar geçmişimi biliyor, ama bu kamuya açık bir bilgi değil.

bu şekilde kalmasını tercih ediyor. "Zilimi çaldırılmış olabilirim ama bu unutacağım türden bir şey değil."

O da onaylayarak homurdanıyor.

"Neden? Seninle kim iletişime geçti?"

Razor yüzünde suçlu bir ifadeyle topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. Parmaklarımı ingiliz anahtarının etrafında kıvırıyorum. "Eğer sen-"

"Hayır!" Gülüyor ama içinde mizah yok. "Gerçekten döneceğimi mi düşünüyorsun?"

"O zaman boş boş konuşmayı kes." Screaming Eagles kulüp binasının yan tarafındaki büyük garaja göz gezdiriyorum. Üyelerin bu saatte bile burada bisikletleriyle uğraşması alışılmadık bir durum değil ama bu gece burası ölü gibi. "Burada kimse yok. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sen ne zaman büyüdün? Ne zaman bu kadar yaşlandım? Bak, neler olduğunu bilmiyorum. Bilseydim Kartal Göz'e giderdim. Bu yüzden sana soruyorum. Geçen gece gizli bir numaradan arandım ve bana diğer tarafta çimlerin gerçekten daha yeşil olup olmadığını, bunun şımartılmış küçük bir kucak köpeği olmak anlamına gelip gelmediğini sordular. Kimin sorduğunu sorduğumda, düşünmemi söylediler ve telefonu kapattılar."

"Sesi tanıdın mı?"

Başını sallıyor. "Beynimin içini kaşındıracak kadar tanıdık geldi ama ne olduğunu çıkaramıyorum."

"Onlar öldü," diye . "Bundan emin olduk."

Razor başını sallar. "Bunun doğru olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kafalarını ama her zaman iplerden kaçmayı başaran birkaç sıçan oluyor. Tüm niyet ve amaçlar için, kulüp sadece rüzgârdaki tozdur, ama bazıları kaçtı. Birinin benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm ama sonra hedef sen oldun. Sanırım birileri eski ihtişamlı günlere geri dönmek istiyor ve grubu tekrar bir araya getirmeye çalışıyorlar. Bu yüzden onlar vurmadan önce bir şey duyup duymadığını merak ediyordum."

Başımın arkasını nazıkçe okşuyorum, parmak uçlarımı hâlâ acıyan kaz yumurtasının üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, ama belki de bu benim telefon görüşmemdi. Ben lanet olası bir sığınmacıyım, unuttun mu? Her şey çökmeden hemen önce çatlakların arasından sıvıştın."

Razor'ın kıkırdaması karanlık ve biraz da acı. "Belki de haklısın. Eğer birisi buraya sadece kendimi kurtarmak için katıldığımı düşünür ve Kartallara zarar vermek isterse, şansını denemek isteyebilir."

"Ya da belki ikimiz de paranoyak orospu çocuklarıyızdır." Bükülmüş görünen başka bir şey olup olmadığını görmek için motosikletin arkasına bakıyorum. Otoyolda hızla ilerlerken bir şeylerin yerinden çıkmasındansa çok fazla şeyi değiştirmeyi tercih ederim. "Barda çok fazla içtikten sonra eve dönen ve alkollü araç kullanmaktan endişe eden lanet bir banliyölu bana çarpabilirdi."

"Ben tesadüflere inanmam. Bir şeyler dönüyor. Ve bence bu Outlaw Sons'la bağlantılı."

İnanmayarak homurdandım. "Oğullar mı? Neden böyle düşündün ki? Onlar her zaman dizginleri ellerinde tutmuş ve kulüp dramasının dışında kalmışlardır."

"Dikkatini vermiyorsun." Cebinden bir sigara paketi çıkarıyor ve onunla oynamaya başlıyor, kalçasına vurarak sigaralardan birinin yarıya kadar dışarı çıkmasını sağlıyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Biz ortalığı temizledikten sonra bir güç boşluğu oluştu ve hızla genişliyorlar. Çok hızlı. Otoriteyi sulandırıyor ve tüm dinamiği bozuyor. Kartal Göz, King ve memurlar onları izliyor. Bundan fazlasını bilmiyorum. Eski bir dost olabilirim ama yakın çevreden değilim, anlıyor musun?" Kimsenin gelmediğinden emin olmak için etrafına bakıyor.

Başımı sallıyorum. O ve Kartal Göz'ün geçmişi eskiye dayanıyor ama Razor, Çılgık Atan Kartallar'da oldukça yeni. "Pekâlâ, ama biri beni vurmak istese bile, bunu o anda yapacağını nereden bilecek? Ben bile tam olarak ne zaman döneceğimi ya da hangi yoldan gideceğimi bilmiyordum."

Yüzünü kızgın bir şekilde buruştururken çantayı cebine geri koyar. "Doğru... doğru... Belki de haklısın. Yaşlanıyorum ve belki de gölgeler görüyorum, ama unutma ki biz yaşlı adamların hala buralarda olmasının bir sebebi var. Risk almaktan değil."

"Adil." Anahtarı tepsiye geri atıyorum. Yarın yeni parçalar almadan önce yapabileceğim fazla bir şey yok. Ve Wraith'e yeni bir boya işi yaptırmadan önce. "Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutacağım."

"Bunu yap." Razor güler. "Kimsenin umurunda olmayalı birkaç on yıl oldu ama ben senin vaftiz babanım. Senden uzun yaşamaktan nefret ederim."

Homurdanıyorum ve ona tembelce bir yumruk atıyorum, ama yoldan kaçıyor. Saçları ağarmış olabilir ama hâlâ dinç. Hırpalanmış bedenim ani hareketi protesto ettiğinde yüzümdeki irilmeyi göstermemeye çalışıyorum. Sonra ayılıyorum. "Lanet olsun, eğer Pit Viper'lar geri döndüyse ve sorun çıkarmaya başladıysa... işler çirkinleşecek."

Başını sallıyor. "Çok çirkin."

SHELBY

"Hadi bebeğim. Uyanmak istemediğine emin misin? Gittikçe ağırlaşıyorsun," diye fısıldıyorum Mia'yı yükseltici koltuğundan çekerken.

Sırt çantası çoktan omzuma atılmış durumda ve yanında getirmekte ısrar ettiği yastığı da kolumun altına sıkıştırmış durumdayım. İki seferde götürebilirdim, ama bu ya onu arabada yalnız bırakmak ya da o içerideyken evi kilitlemeden terk etmek anlamına gelirdi ki geçen hafta bunu iki kez düşünmezdim, ama şimdi...

"Merhaba güzel bayan. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sesleniyor neşeli bir ses.

Döndüğümde bahçemi komşununkinden ayıran çitin dış direğine yaslanmış bir adam görüyorum. Adam iri yarı, öyle ki kasların üzerine fazladan tüyler konmasa tombul olacakmış gibi görünüyor. Rahat bir sırtışı var ve beni kesinlikle süzüyor olsa da, Havoc ve arkadaşlarının beni aşağı yukarı süzdüğü zamanki kadar heyecanlandırmıyor. Çenesini biraz gölge kaplıyor, kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört giyiyor.

"Teşekkürler, ama ben hallederim. Anne olmanın bir parçası" diye sesleniyorum, arkadaşça davranmakla cesaretlendirmemek arasındaki dengeyi tutturmaya çalışıyorum. Tehlikeli görünmüyor ama nadiren öyle görünürler. Bir süredir evime gelen yeterince yabancı var ve erkekleri asla bilemezsiniz. Vampirlere çok benziyorlar - onları bir kez içeri davet ettiğinizde, göğsünüze bir kazık saplamadan dışarı çıkarmak gerçekten zor olabiliyor.

"Sevimli çocuk," diye devam ediyor, ipucunu almıyor. "Yolun hemen aşağısında oturuyorum. Kısa bir süre önce taşındım. Uzun zamandır burada mı yaşıyorsun?"

Biraz suçlu hissediyorum. Aslında ürkütücü değil, sadece biraz fazla arkadaşça davranıyor. "Pek sayılmaz. Üzgünüm, belki başka zaman sohbet edebiliriz, gerçekten yapmam gereken-"

Mia irkilerek uyanıyor ve sanki onu başka bir dünyaya açılan bir kapıdan çekmişim gibi şaşkın gözlerle etrafına bakınıyor. "Neredeyiz biz? Biz

Eve mi?"

"Öyleyiz, tatlım. Seni bırakabilir miyim?" Başını sallamadan önce uzun bir süre bunu düşünüyor. İçim rahatladı. Çok büyüyor. Ayakları yere değdiği anda, bir şimşek gibi eve doğru yola koyuluyor.

Uyumuyor muydu?

Adam gülüyor, hala orada. "Dostum, keşke hala o enerjiye sahip olsaydım. Birinin, yetişkinler küçük çocuklar gibi koşturursa dakikalar içinde kalp krizinden öleceğimizi söylediğini duymuştum. Doğru mu bilmiyorum ama buna inanmak istiyorum."

Kıbarca gülüyorum. "Ben de."

Düzgün bir merhaba demeden gitmemeye kararlı görüldüğü için Mia'nın eşyalarını yere bırakıp onunla evin önündeki kaldırımında buluşuyorum.

"Matt Kelsey." Elini uzatıyor ve genişçe gülümsüyor. "Sizinle tanıştığım memnun oldum. Mahallemde bu kadar güzel bir kadın olduğunu bilseydim daha önce bu tarafa gelirdim. Diğer tarafta hep boşanmış babalar ve emekliler var."

"Memnun oldum Matt. Ben Shelby."

"Güzel bir isim. Daha önce Shelby adında biriyle tanışmamıştım. Kocanız içeride mi?" Eve doğru bakıyormuş gibi yaptı. "Bütün bunları tek başına halletmek zorunda olman çok yazık. Şunu alayım." Ve ben onu durduramadan Mia'nın sırt çantasını ve Bay Ayı'yı aldı.

"O benim!" Mia sinirlenir ve platin kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış bir halde koşarak gelir. Adamın menzilinın hemen dışında durdu ve ellerini uzattı.

"Mia, bu çok kaba. Bay Kelsey sadece yardımcı oluyordu." Burada dikilip kıbarlık yapmama neden olan aynı dersleri verdiğimden nefret ederek azarlıyorum.

Matt aldırıyor gibi görünüyor ki bu da onun lehine bir durum. Gülüyor ve Bay Ayı'yı uzatıyor. "Buyurun, küçük hanım. Seni kızdırmak istememiştım ama senin olana sahip çıktığın ve kendini savunduğun için aferin sana."

Bay Ayı'yı alıp sıkıca sarılırken bana yaklaşıyor ve bacağımın arkasına saklanıyor, bu yeni adamdan hâlâ ikna olmamış. Bu gerçekten

Belinde silahıyla evimize dalan kanlar içindeki motorcuyla el ele tutuşmak isteyen aynı küçük kız mı?

"Üzgünüm Matt. Sanırım birinin biraz kestirmeye ihtiyacı var. Dün gece yatıya kaldı ve bahse girerim pek uyuyamamıştır." Hepsi doğru, ama bu onun ani utangaçlığını açıklamıyor.

"Sorun değil. Yabancılara karşı biraz şüpheli olmak sağlıklıdır. Benim küçük kızım da öyle." Hâlâ sırt çantasını tutuyor.

"Senin de mi çocuğun var?" Baba olmak otomatik bir yeşil bayrak değildir, ancak çocuklu bir erkeğin flört etmeye çalışması, çocuksuz erkeklerin bekar anneleri hedef almasına kıyasla daha az endişe vericidir. Evli olmadığı sürece, ki bu onları her zaman durdurmuyor gibi görünüyor.

Başını sallıyor ve Mia'ya gülümser. Mia da ona ters ters bakar. "Aslında var. Senin kızın yaşlarında ama annesiyle yaşıyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Evet, . Bazen anne kaltağın teki olabiliyor ama biraz araştırınca genelde bir sebebi oluyor.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve Mia'nın çantasını almak için elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama onu içeri götürmek istiyorum. Artık uyandığına göre her şeyi içeri taşıyabilirim, sorun olmaz. Ama teşekkür ederim."

Dudaklarını yalıyor ve bir an için itiraz edeceğini düşünüyorum ama sonra sırt çantasını biraz fazla uzatıyor, ben de uzanmak zorunda . "Bana Bay Shelby diye biri olup olmadığını hiç söylemedin."

Yalan söylemek istiyorum. Ona kocamın işte olduğunu ama daha sonra eve geleceğini söylemek istiyorum ama bu adam benim komşum. Yakında ortaya çıkacaktı. "Hayır, um..." Mia'ya baktım. "O artık resimde yok."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Pek öyle görünmüyor. "Bunun muhtemelen çok fazla olduğunu biliyorum ama ben hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadım. Bir ara kahve içmek ister misin? Belki bir şeyler atıştırırız? Büyük bir şey değil ama-"

"Bak, Matt. İyi birine benziyorsun ve sana yanlış bir fikir vermek istemem. Mia'nın babasıyla işler biraz karıştı ve şu anda bir ilişki arayışında değilim."

Mia sabırsızca bacağımı çekiştiriyor. İçeri girmek istiyor.

Yılmamış görünüyor. "Tabii ki. Kesinlikle anlıyorum. Hâlâ kendi durumumu atlatmaya çalışıyorum, ama tekrar ata binmem gerek, değil mi? Bir şeye ihtiyacın olursa, her neyse, bir şeyleri kaldırmakta, yüksek yerlerden bir şeyleri indirmekte, kavanozları açmakta, ihtiyacın olabilecek her şeyde iyiyimdir. Tuhaflaştırmayacağım, söz veriyorum."

"Teşekkürler, bunu aklımda tutacağım."

Sonunda ipucunu anlamış gibi görünüyor. Son bir kez başını salladı ve ona ters bakan Mia'ya hızlı bir bakış atıp gülümseyerek dönüp gitti. Mülkünden ayrılırken omzunun üzerinden bakarak bir eliyle el sallıyor. "Sadece hatırla. Herhangi bir şey. Görüşürüz, eminim."

Kapının kilidini açar açmaz. Mia içeri dalıyor, ben de eşyalarını alıyorum.

Bilmiyorum. Yeterince iyi birine benziyor. Muhtemelen sadece benim.

Yine de kapıyı kilitliyorum.

SHELBY

"BU MU?" Mia, görebildiğim kadarıyla ön çiçek tarhımızdaki topraktan çıkan diğerlerine tıpatıp benzeyen küçük, cesur, yeşil bir bitkiyi işaret ederek soruyor.

Soru sormayı hiç bırakmayan bir çocuğun ebeveyni olana kadar, ben küçükken ailemin muhtemelen ne kadar yalan söylediğini ya da sadece tahmin yürüttüğünü hiç fark etmemiştim. Doğrusu, işaret ettiği şeyin bir ot mu yoksa bir çiçek mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama o yaprakları tanımadığımdan oldukça eminim, bu yüzden ot o.

"Evet! Malayı bu şekilde sapın hemen yanına sok." Elimi onun kine dolayarak toprağı itmesine yardım ediyorum ve birlikte, sap çekip çıkarılabilecek kadar gevşeyene kadar ileri geri oynatıyoruz. "Şimdi onu kovaya at."

Bunu bir oyuna dönüştürüyor ve belki otlar gerçekten içeri girdiğinde, bahçeyle ilgisini tamamen kaybediyor ve çimlerin üzerinde takla atmakla meşgul oluyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de bu konuda oldukça bitkin hissediyorum, ancak biraz daha beklersem bahar bitecek ve havalar ısınmaya başlayacak, bu da her şeyi daha da zorlaştıracak. Bunu geçen sene öğrendim. Annem erkek arkadaşının yanına taşındıktan sonra Mia ile ilk kez yalnız yaşıyordum ve ilgilenmem gereken koca bir ev ve bahçe vardı. Öğrenmem gereken çok şey vardı.

Sonunda mola zamanının geldiğine karar verdim. Verandada oturmuş, dizlerimizde kir lekeleriyle limonata içerken tek bir motosiklet motorunun gürültüsü havayı yarıyor. Mia canlanıyor, iri kahverengi gözleri dikkatle sokağın sonuna odaklanmış.

Bisiklet görüldüğünde ayağı kalkıyorum, midemin gergin yılanlar kıvranıyor. "Neden içeri girmiyorsun, tatlım?"

"Neden?"

Patlama dürtüsü: Çünkü ben öyle dedim, çok güçlü, ama onu . "Temizlenmezsek dondurma yemeye gidemeyiz."

"Gökkuşuğı ile mi? İki kaşık mı?"

"Bir kepçe, ama istediğın kadar gökkuşuğı serpintisi alabilirsin. Pembe pantolonun yatağının üzerinde. Onları giy ve ellerini yıka, birazdan gelip kontrol edeceğim."

Burnunu biraz kırıştırıyor ama görünüşe göre rüşvetim işe yarıyor çünkü kapıyı çekip açıyor ve içeri giriyor. Ayak sesleri sanki olduğundan on kat daha büyükmüş gibi ses çıkarıyor, bu da asla anlayamayacağım bir sihir türü.

Kromla kaplı, güneşte parıldayan, klasik tarzda şık bir motosiklet garaj yoluna giriyor ve benim eski Honda Civic'imın yanında duruyor. Mavi renkte ve gümüş detaylara sahip ve biraz daha yaklaşırsam, ana gövdeye figürün "Pinup kıızı" etiketli bir tıp kitabı girişı için yeterince ayrıntılı olacağından eminim. Ama benim odaklandığım şey motosikletin üzerindeki çıplak kadın değil, sürücüsü.

Havoc.

Ayakkabısıyla sehpayı tekmeliyor ve arkasına yaslanıp gözlerinde daha önce erkeklerde gördüğüm ama hiç böyle olmayan bir bakışla beni izliyor. Ve ondan hiç görmemiştim. Bununla ne yapacağımdan pek emin değilim.

Terli avuçlarımı kotuma siliyorum. Onlar benim en eski, en çürük pantolonum. Her zaman kalçalarımı tam olarak saran ve şık olmaktan çıktıklarında bırakmaya kıyamadığım. Uzaktan bakıldığında modaya uygun bir şekilde yıpranmış görünebilir, ön cebim kalçamdaki bir yırtıktan dışarı bakıyor ve bacaklarımın orasından burasından deri parçaları görünüyor. Üstümde, geçen yaz keserek atlet haline getirdiğim eski bir konser tişörtünün altına spor sutyeni giyiyorum. Hiçbiri süslü değil ama gördüklerinden hoşlandığımı söyleyebilirim.

"H-hey," diye kekeleyerek yalınayak çimlerin üzerinde ona doğru ilerliyorum. "Burada ne işin var? Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Sırıttıyor ve büyü bozuluyor. Sadece Havoc, her ne kadar yaşlandıkça daha da seksi bir adama dönüşmüş olsa da. Kilo almış ve bu birkaç dövme eklemiş, ama hepsinden önemlisi daha çok görünüyor.

Kendi derisinin içinde rahat, kim olduğunu biliyor ve dünyanın geri kalanının onun hakkında ne düşünebileceği umurunda değil gibi.

Benim hakkımda ne düşünüyor?

O ve Sledge Phoenix'i almaya geldiklerinde, onu tekrar görmekle ve bunun bana hissettirdikleriyle uğraşacak zamanım olmadı. Şimdi onun tanıdığı, yaşım hakkında yalan söyleyen ve henüz bir çocuktan fazlası olmadığım halde aitmişim gibi davranan o aptal genç olmadığımı hatırlamak için mücadele ediyorum. Ben artık o değilim, bir yıl içinde okula başlayacak bir çocuğu olan yetişkin bir kadıyım.

Deri kesiminin altında uzun kollu bir tişört giyiyor, kolları ön kollarına doğru itilmiş, mürekkep bir taraftan dışarı taşıyor ve diğer taraftan eline doğru kıvrılıyor. Koyu renk kot pantolon kalçalarını sarıyor. "Uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim. Buralarda başka bir şey olmadığından emin olmak istedim. Eğer güvenli değilse, Mia ve senin için başka bir yer bulurum." Kaşlarını çatı. "Geçen gece Phoenix'in icabına baktığın için kulüp sana borçlu. Seni buraya yerleştirmenin mantıklı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi senin ve çocuğunun bizim bölgemizin dışında tek başınıza kalmanız fikri hoşuma gitmiyor."

"Biz iyiyiz, Havoc. Etrafına bir bak. Bizi güvenli bir siteye kapatmadığınız sürece, burası olabildiğince güvenli. Her yerde bir şeyler olur."

Bacağını bisikletin üzerinde sallıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ufak tefek bir kız değilim ama o ve arkadaşları o kadar güçlü bir fiziksel varlığa sahipler ki kıyaslandığımda kendimi küçük hissediyorum. "Bana sadece duymak istediklerimi söyleme. Gerçekten nasılsın?"

"Ben iyiyim. Temizlik hayalimdeki iş değil ama esnek ve faturaları ödüyor. Mia'nın sevdiği bir bakıcısı var. Biz iyiyiz."

"Ama sana göz kulak olacak bir erkeğin yok." İfade olarak söylenmiş ama soruyu duyabiliyorum.

Başımı sallıyorum. "Şimdiye kadar ihtiyacım olmadı. Değerlerinden daha fazla sorun yaratıyorlar."

Havoc kıkırdar. "O zaman yanlış olanları seçiyorsun." Şaka yapıyor, şaka yaptığını biliyorum ama irkilmemi engelleyemiyorum ve o da bunu hemen anlıyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Hayır, haklısın. Dodger bana Mia'yı verdi, yani bir noktada içinde iyi bir şeyler olmalı, ama bunu iyi sakladı, değil mi?"

"O biliyor mu?"

Tereddüt ediyorum. Bu yüklü bir soru. "Eğer kastettiğin buysa onu hatırlamıyor. Onu sadece birkaç kez gördü... işler gerçekten kötüye gitti ve eğer isterse büyüdüğünde ona gösterebileceğim birkaç fotoğrafım var. Çoğunlukla babasının bazı kötü şeyler yaptığını ve hapse girdiğini biliyor ve bunun onu etkilemesine izin vermemeye çalışsam da, beni ve annemi korkuttuğunu ve mutsuz ettiğini hissetti. Babam öldüğünde ona söyledim ve birlikte küçük bir dua töreni yaptık, ama o çok küçüktü ve babam hayatımızda yoktu, bu yüzden sanırım sadece bunun üzücü bir şey olduğunu anlayabildiği için üzüldü."

Havoc homurdanıyor. "Her şeyin bu şekilde gelişmesinden nefret ediyorum. Sen daha iyisini hak ediyordun."

"Fark etmez, değil mi? Olan oldu," diyorum omuz silkerek. "İkimiz de genç ve aptaldık. Ama ben daha akıllı oldum ve o asla aynı şeyi söyleme şansına sahip olamayacak."

Daha iyi bir insan bu gerçeğin yasını tutardı, ancak bunu onu hatırlayabilecek başka kim varsa ona bırakacağım. Bana sorarsanız, Dodger'ın potansiyeli, annemin travma geçirmesine ve üvey babam Dan'in ölmesine neden olan saldırıyı düzenlediğinde yas tutma hakkını kaybetti. Pit Vipers'tan bir ekiple kapımıza sarhoş bir şekilde gelip onunla geri dönmemi talep ettiğinde Mia ve benim evde olmamamız sadece bir şanstı. Gerçekten adım istediği için değil, kafasında bizim onun olduğumuzu ve kaçmamın onu zayıf göstereceğini düşündüğü için.

"Moouooooooooom," diye bağıyor Mia içeriden.

Kahretsin, beni beklediğini unutmuşum. "Hemen geliyorum. Üzgünüm, bahçedeki işim bittikten sonra dondurma almaya gideceğimize söz verdim."

"Kulağa harika geliyor. Ben de geliyorum," diyor Havoc, çoğu insanın kaçınmak için yolun karşısına geçeceği türden bir adam gibi görünmesine rağmen bir şekilde hâlâ ona uyan çocuksu bir sırıtışla.

"Gerçekten mi?"

"Moouooooooooooooooooom!"

Gözlerimi deviriyorum. "Benim arabamı almalıyız. Onun koltuğu arkada." "Sorun değil."

Mia ve Havoc ile dondurma yemeye gitme fikri neden içim kıpır kıpır oldu ama başımı salladım. "Tamam, bana bir dakika ver."

HAVOC

"BU BAY AYI AYI." Mia, başından çok şey geçtiği belli olan pelüş bir hayvanı havaya kaldırıyor.

Bir çocuğa nasıl davranacağımı bilemediğim için başımı sallıyorum. Yerleşkenin etrafında koşuşturan birkaç çocuk var ama hiçbirinden sorumlu değilim. Küfür etmemeye çalışın çünkü Shelby'yi kızdırır ve trafiğe çıkmasına izin vermeyin, tek bildiğim bu. "O bir köpek."

Kafası karışık benmişim gibi bana bakıyor. "Onun adı Bay Ayı, şapşal."

"Annen yakında dönecek mi?"

Yaşlı bir çift park yerine yanaşıyor ve inip dondurmacıya girerken bana şüpheli bir bakış atıyor. Sanki benim gibi bir adamın küçük bir kızla birlikte olmaya hakkı yokmuş gibi. Onlara dik dik bakıyorum ve kolumu Mia'nın arkasındaki bankın arkasına atarak Shelby'nin içeri girerken kızına göz kulak olmamı istemesinin ötesinde bir hakkım olmadığını iddia ediyorum.

Mia fark etmemiş gibi görünüyor, Bay Ayı'yı kucağında bir ileri bir geri yürütmekle o kadar meşgul ki. "Bilmiyorum. Bazen iki numara uzun zaman alır. Bay Ayı'nız var mı?"

Ben daha yakalayamadan kahkaha patlıyor. Lanet olsun, çocukların motorculardan bile daha az filtresi var. "Doldurulmuş bir hayvan mı demek istiyorsun? Hm." Kahretsin, uzun zamandır böyle şeyler düşünmemiştim. "Senin yaşındayken benim de vardı. Aslında iki tane vardı. Büyük Ayı ve Küçük Ayı."

de, belki de çocuklar bir şeylere isim koymakta berbattır.

Bütün yüzü aydınlandı. "Onlar da Bay Ayı gibi köpek miydi?"

"Hayır, sadece ayıydılar."

"Oh... Onlar hala senin arkadaşların mı? Annemin Ally adında bir kedisi vardı ama o kötü şey olduğunda kayboldu. Bay Ayı'nın kaybolmasını istemiyorum. Tek başına yürümekte pek iyi değildir."

Masum sözleri ve arkasındaki endişenin ağırlığı beni bir bıçak gibi kesiyor. Bunca zamandır Shelby için endişeleniyordum ama kızını hiç düşünmemiştim. Artık onunla tanıştığıma göre, o benim için etten kemikten bir insan ve ikisine de dokunan herkesi öldürürüm.

Dikkatle başımı sallıyorum. "Evet, evet sanırım öyleler. Ailemle birlikte yaşıyorlar." Ya da en azından hâlâ öyle olduklarını varsayıyorum. Birkaç yıldır eve gitmedim ve onları aradığım da söylenemez ama annem her şeyi saklar, oğlunun biraz pislik olduğunu seve seve söylese bile.

Shelby elinde bir şişe su ve birkaç peçeteye dışarı çıkıyor. Göz açıp kapayınca kadar, bizi bıraktığı yerde durmadığımız için yaşadığı panik anını ve sonra bizi fark ettiğinde yaşadığı rahatlamayı görüyorum.

Kahretsin, güzel büyümüş. Her zaman güzeldi, ama onu barda çalışırken ilk tanıdığımda makyajını ağır yapar ve saçlarını büyük toplardı. Muhtemelen kimse yaşını sorgulamasın diye yaşlı kızların ve striptizcilerin arasına karışmaya çalışıyordu. Şu anki kadın tam bir MILF. Onu kışını sihirli bir şekilde saran yırtık kot pantolon ve bana küçük cazip cilt bakışları veren bir gömlekle görmenin daha ateşli bir yanı var.

"Bay Havoc'a sorun mu çıkarıyorsun?" diye soruyor Mia'ya, önünde diz çöküp peçetelerden birini ıslatarak küçük kızın minik parmaklarında ve yüzünde kalan dondurmayı temizliyor.

Bay Havoc. Ne isyan ama. Bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim. "Hayır, o benim dostumdu," diyorum Mia'ya göz kırparak, o da sırıtıyor.

"Güzel. Hey, tatlım? Rosie şuradaki salıncakta oynuyor. Eve gitmeden önce neden gidip biraz oynamıyorsun? Seni görebileceğim bir yerde kal, tamam mı?"

"Rosie?" Mia banktan aşağı atlıyor. Bir adım attı ve sonra dönüp Bay Ayı'yı bana doğru itti. "Burada kal ki kirlenmeyesin." Kabul edip etmediğimi bile beklemeden yola koyuldu, saçlarını iki sevimli siyah pufla toplayan başka bir küçük kıza doğru koştuğunu görene kadar durmadı.

Yaşlı çift külahlarıyla geri dönüyor ve karısı, onun görüş alanında olmaktan başka hiçbir şey yapmamasına rağmen, hafta sonları kedi yavrularını kurban ediyordum gibi bana bakmaya devam ediyor. Bizim bölgemizde herkes bizi sevmeyebilir ama Çıglık Atan Kartallar'da olmak bize belli bir saygı kazandırıyor.

"Nesin sen...?" Shelby bakışlarımı takip ediyor. "Ne kaltak ama," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Düşüncesizce onu kucağıma çektim. Kısmen çok istediğim için, kısmen de bizi gören herkese Shelby ve Mia'nın benimle olduğunu belli etmek için. Shelby küçük bir gıcırta çıkarıyor ve kendini sabitlemek için kolunu omzuma doluyor. Kıcı kucağıma değer değmez hata yaptığımı anlıyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Onu kaydırmaya çalışıyorum ama uzun kahverengi saçlarını omzundan savuruyor ve eğiliyor.

"Bırak baksın. Yanlış bir şey yapmıyorsun." Shelby uzanır ve milkshake'inden kalanları alır. Dudaklarını kâğıt pipetin ucuna doluyor ve emiyor.

Hay sikeyim. Olduğu yerde oturmaması için yepyeni bir neden ortaya çıkmak üzere. Fark ettiğinde gözleri irileşiyor ve kolunu indirdiğinde fincan sallanıyor. Dudağında bir çilekli milkshake damlası var ve uzanıp başparmağımla onu fırçalıyorum, tam olarak ne yaptığımı bildiğim halde yine de yapıyorum. Bakışları yumuşuyor ve ben başparmağımla dudaklarına götürüp erimiş dondurmaya yalarken gözlerini elimden ayırmıyor.

Yakınlarda biri öksürüyor ve bu Shelby'yi kucağımdan fırlatıp ayağa yetiyor. Etrafında dönüyor. "Tracy! Merhaba!"

Gösteriyi en aza indirmek için pozisyonumu ayarlıyorum ama yanıma gelen kadının yüzündeki sırıtışa bakılırsa artık çok geç. Her neyse, bırak baksın. Saklayacak bir şeyim yok.

"Hey, Shel. Salı günü Mia'yı Rosie ile alsam olur mu? Kızlar oynamak istiyor. Eğer senin için de uygunsa benim için de uygun olduğunu söyledim. Akşam yemeğine kalabilir."

"Evet! Evet! Evet. Sorun değil," diye kaçırır Shelby, yanakları pembeleşmiştir. "Arkadaşın kim?"

"Üzgünüm Tracy, bu Havoc, Havoc, Tracy. Kızlar kreş için aynı bakıcıya gidiyor."

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Tracy onu alıyor, mürekkepten, yara izlerinden ya da deri kesiğinden hiç rahatsız olmuyor, tam olarak kim olduğumu gururla ilan ediyor. "Havoc mu? Eminim öylesindir. İyi iş, Shel."

"O değil, biz sadece eski arkadaşız," diye kekeliyor. "Çok kötü,"

diyor Tracy, kaşlarını kaldırarak.

Ve lanet şey, ben de aynı fikirdeyim.

PHOENIX

Bazı evlerin ışıkları yanıyor, ama geçen gece neredeyse ölmeme neden olan mahalleden yavaşça geçerken çoğunlukla karanlık. Burada tek başıma olmak aptalca mı? Muhtemelen, ama bir şeyler yapmam lazım yoksa kafayı yiyeceğim. Başımı salladığımda artık neredeyse hiç ağrımıyor.

Yeterince iyi, değil mi?

Kaza mahalline yaklaştıkça omurgamdan aşağı buzlar akıyor, sanki bedenim bir şeyler biliyor da zihnim hâlâ net olarak hatırlamıyor. Shelby'nin evi ölü gibi görünüyor. Sanırım o ve Mia uyuyorlardı. Her ne kadar onu görmeyi çok istesem de, uğramayı planladığımdan değil.

Beni bulduğu yerin yakınındaki sokak lambasının altında duruyorum. Endişeli bir komşunun beni polise ihbar etmesi ihtimaline karşı fazla şüpheli olmak istemiyorum ama görmem gerek.

Kayma izleri karanlıkta neredeyse görünmez.

Kahretsin, hafızamda bu lanet deliklerin olması beni deli ediyor. Gördüğümü ve yaptığımı bildiğim şeyler var ama onları hatırlayamıyorum. Doktor beni kontrol etti ve Emily ile aynı fikirde. Dinlenmenin ve zamanın düzeltemeyeceği bir sorun yok ama burada, olayların olduğu yerde olmanın hafızamı canlandırabileceği düşüncesinden kurtulamıyorum.

Sanki cevaplar beni bekliyormuş, birinin çöp kutusunun arkasına falan saklanıyormuş gibi sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir şey yok.

Hiç zahmet etmemeliydim.

Ne bulmayı bekliyordum ki? Bir not mu? Sikeyim.

O gece izlediğim yolu takip ederek ilerlemeye devam ediyorum. Beni kulüp binasından farklı bir yöndeki mahalleden geçiriyor. Yol dönüyor,

Beni de yanında götürüyor. Tıpkı Shelby'nin Sledge'den kiraladığı gibi bir sürü kurabiye kesimi çiftlik evi. Yamaçta küçük kutular, hepsi aynı küçük kutular.

Gözlerim araba yollarından birine park etmiş siyah bir kamyonete takılıyor. Kazadan görüntüler, yarısı eksik bir slayt gösterisi gibi beynimde dönüp duruyor. Garaj yolunun önünde duruyorum.

Her iki tarafında da gri çizgiler var. Bana çarpanın çizgileri var mıydı? Bilmiyorum, lanet olsun. Beynimin açıklığa kavuşturmayı, orada saklı olduğunu bildiğim görüntüleri bana göstermeyi reddetme şekli beni deli ediyor. Elimden geleni yapıyorum ama lanet olsun.

Muhtemelen önemli bir şey değil, ama bu bir anıyı tetikleyen ilk şey. Kamyonun yan tarafına doğru yürüyorum, parmak uçlarımı yan panellerin üzerinde gezdiriyorum, düzensizlikler, ezikler ya da boya kalıntıları var mı diye bakıyorum. Vurulduğumda gittiğim yöne bakılırsa, sol ön tarafta bir şey olmalıydı. Çömelip sürücü tarafındaki ızgarayı inceliyorum.

"Hey! Ne yapıyorsun lan sen?" Sert bir bağırişla geriye sıçradım, elim kemerime uzandı. Garajdan bir projektör yanıyor, beni ışıkla yıkıyor ve evden çıkan tıknaz bir adamı ortaya çıkarıyor, bana öfkeleniyor. "Kamyonetimden uzak dur." Durakladı. "Harabe mi?"

Bu isim bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve daha yakından bakıyorum. "Öğütücü mü? Şimdiye kadar solucan yemi olduğunu düşünmüştüm."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, ama hayır. Sen lanet olası bir hainsin, değil mi? Dayanacak cesaretin yoktu." Tükürdü.

"Gemiden ne zaman atlayacağını bilecek kadar beynin olmaması benim suçum değil." Grinder'ı son gördüğümde aynı kulüpteydik, kirli işler çeviriyorduk ve ortalığı birbirine katıyorduk. Ve çok iyi görünüyorduk. Banliyöde ne işi var bunun? "Bunlar baba kotu mu?"

"Siktir git, göt herif," diye homurdanıyor. "Ben senin kadar kolay satın alınamam."

Damarlarımda asit birikiyor, derimin altı kaşınıyor ama kendimi savunmanın bir anlamı yok, ona karşı değil. "Kimse satın almazken söylemesi kolay. Hayatın bu mu şimdi? İşe gidip gelirken çiftçi gibi davranmak için bir kamyonet mi aldın? Sen lanet bir infazcıydın. O kadar para verdiğine inanmıyorum.

bir ipotek ve hafta sonu ızgara partileri için." Kolumu kamyonetinin üzerine koydum. "Burada ne işin var?"

"Çek o lanet ellerini arabamdan, yoksa bu yapacağın son şey olur." Yaklaştıkça öfkeleniyor, kapüşonunun kollarını yukarı çekiyor ve kollarının her tarafındaki ucuz ev yapımı mürekkebi ortaya çıkarıyor. "Bu mahalle ucuz, kullanışlı ve şu ana kadar lanet geçmişimi hatırlatan hiçbir şey yoktu. Ben burada yaşıyorum, eğer burada olduğumu bilmiyorsan, neden garajımın önünde durduğunu bana söylemesi gereken kişi sensin."

"Yoksa ne olur? Beni kendi evinin önünde mi vuracaksın?" Hazırlanıyor gibi görünmüyor ve öyle olsa bile daha hızlı olduğuma eminim. Ama yapacağını sanmıyorum. Burada değil, yanlış türden dikkat çekecek bir yerde. Yine de yüzümü kırabilir.

Çok istiyor, hayal kırıklığını her yerinde görebiliyorum. "Tanrım, Ruin. Ben yokum. Sana söylemiştim. Pit Vipers'dan ayrıldığın için seni suçlamıyorum bile. Crow işi çok ileri götürüyordu. Onunla ilgilenilmesi gerekiyordu ama Çıglık Atan Kartallar? Bizi katlettiklerinde orada mıydın? Bu sana nasıl hissettirdi? Birlikte at sürdüğün insanları öldürmek sana bir şey hissettirdi mi?" Sokağı işaret ediyor. "Defol git, seni bir daha görürsem bu kadar dostça davranmayacağım."

"Hazır olduğumda gideceğim." İterek, avucumu kamyonun kaputuna birkaç kez vuruyorum. "Birileri buralarda sorun çıkarıyor. Bunu duyduk ve geçen gün geldiğinde bana ateş ettiler."

Yüz ifadesi boş. Fazla boş. "Benim sorunum değil, senin de değil. Burası Eagles bölgesi değil. Belki de diğer çöplerle birlikte Güney Yakası'nda kalmalıydın."

"O zaman bu iç açıcı buluşmayı nasıl yapardık? Burada yaşadığını bilmiyordum ama ne tesadüf ki bu kamyoneti tanıdığımı sandım ve sonra evden eski dostum Grinder'dan başka kim çıktı?"

"Siktir git. Screaming Eagles'ı kızdırarak ne kazanabilirim ki? Etrafta dolaşp siz pislikleri avladığımı, bir gün içlerinden birinin arabama bineceğini umduğumu mu sanıyorsunuz?"

Lanet olası mahalle mi? Zamanımı harcayacak daha iyi işlerim var. Hayatımın o kısmı geçmişte kaldı." Birkaç tehditkâr adım daha yaklaşıyor. "Akşamımı senin gibi bir moron tarafından sorgulanarak geçirmeyeceğim. Polisleri aramadan önce defol git buradan."

Gerçekten durdum ve göz kırpıtm. "Polisler mi? Polisleri mi arayacaksın? Sen mi? Senin çirkin kışın hakkında hâlâ arama emri yok mu?"

"Her zaman ukala bir ağzın vardı, değil mi? Tahmin et ne oldu? Ailenin kaç kuşaktır Viper'lara bindiği artık kimsenin umurunda değil. Senin kışını tekmeleyebilirim ve kimse bir bok demez." Öğütücü ellerini etli yumruklar halinde sıkıyor.

Bu herifle istediğim kadar dalga geçebilirim, ama nasıl dövüşüleceğini biliyor. Eskiden belalıları yere sermek onun işiydi, bu ister onları pataklayarak ister kafalarına bir kurşun sıkarak olsun. Kaçmak ona istediğini verecektir, bu yüzden kıpırdamadan duruyorum ama kaçmam gerekirse diye ayaklarımın üzerinde hafif duruyorum. "Polisleri aramaya ne oldu?"

"Sanırım fikrimi değiştirdim. Peki ne olacak, Ruin? Mülkünden defolup gidecek misin? Yoksa çimleri senin kanınla mı gübreleyeceğim?"

"Lanet olası cevaplarımı istiyorum."

"Sana zaten söyledim. Seni lanet yoldan ben çıkarmadım. Burada ne halt ettiğini ya da beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Hayatımı geride bıraktım ve çok saygın biriyim. Sadece hayatımı huzur içinde yaşamaya çalışıyorum."

"Saçmalık."

Bunu beklerken bile, yumruğu omzuna yüklenmiş bir yay gibi üzerime geliyor.

Arkamı dönerek darbenin şiddetinden kurtulmayı başarıyorum ama çeneme vurduğunda hâlâ yıldızları görmeme yetecek kadar kuvvet var. Kazadan kalan tüm o ağrılar havai fişek gibi alevleniyor. Tanrım, o lanet olası bir canavar.

Kamyonu itiyorum, yüzümün tamamına yayılan acıyı görmezden gelmek için kendimi zorluyorum. "Tüm sahip olduğun bu mu? Emeklilik seni yumuşatmış."

"Orospu çocuğu!"

"Annene selamımı söyle."

Bu sefer ben hazırım. Ağırlığını çok fazla veriyor, bu yüzden kenara çekildiğimde kendini fazla kaptırıyor. Dizimle onu durduruyorum ve bir taş gibi yere düşüyor. Arkasından kışına bir tekme atıp onu yere seriyorum ama hemen ayağa kalkıyor. Aynısını bana yapmadan önce geri sıçradım.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Sana söyleyecek bir şeyim yok, tamam mı?" Grinder tükürür. "Bütün gece kavga edebiliriz ama bu birdenbire aradığın adam olacağım anlamına gelmesin. Siktir git ki ben de sen yokmuşsun gibi davranmaya devam edebileyim."

"İstediğin kadar rol yap. Seni ve tüm bu reformcu adam olayının saçmalık olduğunu biliyorum." Kamyonetinin yan tarafını okşadım.

"Sen kim oluyorsun da konuşuyorsun? Bana mı bulaştın? Ne olmuş yani? İskeletlerinizin nerede gömülü olduğunu ben de biliyorum ve bu konuda yalnız değilim. Screaming Eagles, Pit Viper'ların çoğunu öldürmüş olabilir ama biz hâlâ dışarıdayız ve hatırlıyoruz. Bir kelime edersem, ölürsünüz." Öğütücü çömelerek hareket ediyor, tüm kasları benim için hazır. Hâlâ beyin sarsıntısından kurtulmaya çalışıyor olmasaydım onu alt edebileceğimden emin olabilirdim belki ama adrenalin beni ancak bir yere kadar taşıyabilir. Kulaklarım çınlıyor ve dengem bozuluyor.

Ayrıca, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, benim tanıdığım Grinder, bekârlığı oynarken yakalanmazdı. Doğruyu mu söylüyor?

Keşke daha fazlasını hatırlasaydım. Kamyonu bir nedenden dolayı dikkatimi çekti, ama diğer milyonlarcasıyla aynı görünüyordu. Belki bana çarpan bir kamyonu ama motorumdaki hasara bakılırsa sağlam bir çarpmaydı ve iz bırakacak bir çarpmaydı. Şu anda yaptığım tek şey, bir cevaba yaklaşmadan dişlerimin kırılması riskini almak.

"Tamam."

Bir kahkaha attı. "İyi mi? Bu bir çeşit numara mı? Demir çekmek üzere misin? Bir kavgadan geri çekildiğini hiç görmedim."

Yanlarım ağrıyor ve başım zil çalıyor. Sikeyim. Siktir! "Sanırım kendimi cömert hissediyorum. Ama seni benimle ya da tanıdığım biriyle taşak geçerken yakalarsam, işini bitiririm."

"Öyleyse yap artık," diye homurdanıyor. "Sen ve yeni arkadaşların zaten kulübün geri kalanını hallettiniz. Ellerinize biraz daha kan bulaşsa ne olur?"

Başım öyle ağrıyor ki neredeyse onu ikna edecektim. O haklı. Onu öldürebilirdim ve arkamdaki koroda sadece bir hayalet daha olurdu. "Siktir git, Öğütücü. Ben gidiyorum buradan."

"Yüce Tanrım. Bütün bunlar bir hiç için. Artık namuslu bir vatandaş olduğum için şanslısın."

Buna bir saniye bile inanmıyorum. "Ve eşyalarımın üzerimde olmadığına." Şimdi buna inanacağım.

Grinder'ın bakışlarını sırtımda hissederek uzaklaşıyorum. Bazı günler Eagles'a katılmadan önce bir hayatım olduğunu neredeyse unutabilirim. Pit Vipers'ın içinde doğdum. Benim için başka bir seçenek yoktu. Bana ihtiyacım olan her şeyi vermişti ama bunun bedeli, geriye hiçbir şey kalmadığını hissedene kadar ruhumdan kopan parçalar olmuştu. Razor dışarı çıkmama yardım etti ama zaten dışarıya uyum sağlayamayacak kadar kırılmıştım.

Onun yaptığını asla yapamayacağımı bildiğim için mi Grinder'ı yargılıyorum?

Eğer Shelby ve Mia hemen köşede yaşamıyor olsalardı, başıma gelenleri rastgele bir vur-kaç olayına bağlayabilirdim ama o bizim sorumluluğumuzdaymış gibi hissediyor. Eğer Dodger'a bulaşırsa-

Telefonum çaldı. Kartal göz. Ne istiyor? Açmak için kenara çekiyorum. "N'aber patron?"

"Phoenix, kıcını kaldırıp yerleşkeye dön. Kanunsuz Oğullar'dan bir mesaj aldık."

"Ne istiyorlardı?"

"Park Glen'i otoyola kadar ele geçirmişler. Mesajı aldığımı umduklarını ve adamlarımdan daha fazlasını kendi bölgelerinde görürlerse, aldığınız uyarıdan daha kötüsünü yapacaklarını söylediler. Ne halt ettiklerini sanıyorlar bilmiyorum ama biz neler döndüğünü anlayana kadar yakınımızda durun."

"Haydut Oğulları mı? Emin misin?"

Arka planda bir bebek ağlıyor. "Siktir, Damien'ı kontrol etmem lazım. Evet, eminim öyle demişlerdir. Hikayenin tamamı bu mu, değil mi?"

Henüz bilmiyor musun?"

"Pekâlâ. Uyarı için teşekkürler. Yola çıkıyorum."

HAVOC

Kartal Göz dedi ki, KENDİ MESAJIMIZI

GÖNDERELİM. Pekala, göndereceğiz.

Karanlık epey bir süre önce çöktü ama yol farlarla iyice aydınlandı. Ben, Phoenix ve Sledge, tabii ki. Ama aynı zamanda Reaper, Shrapnel, Wild Child, Shadow ve Wraith. Varış noktamıza doğru ilerlerken motorların hayvani kükremesi binalardan yansıyor.

İleride Burnout var. Outlaw Sons bölgesinin tam kalbinde bir bar ve duyduğumuza göre en sevdikleri mekanlardan biri. Eğer bir mesaj ileteceksek, bunu onların yolundan gidip korkaklar gibi yapmayacağız, gecenin karanlığında kaybolmadan önce sebepsiz yere ateş etmeyeceğiz.

Bunu yüz yüze yapacağız.

Şarapnel biraz ileride durup bizi takip etmemiz için el sallıyor. Buralarda büyüdüğü için kasabanın yolunu biliyor. Daha sonra bizi tuzağa düşürecek çıkmaz olmayan bir yan sokağa sapıyoruz. İşler kötüye giderse diye bisikletlerimizi ön tarafa park etmek için bolca yer var.

"İyi misin dostum?" Elimi Phoenix'in koluna koyuyorum ve o da homurdanarak omuz silkiyor. "Zor bir hafta oldu. Belki de bir kask takmalısın, böylece daha da karışmazsın."

"Çok komik. İstesen de beni uzak tutamazsın. Bu korkaklar beni ölüme terk etti, bunun geçmesine izin vermeyeceğim ve siz tüm eğlenceyi yaşarken evde oturmayacağım." Yüz ifadesi acımasız ve koyu renk gözleri bir celladinki kadar sert.

"Bunu yapıyor muyuz? Kaylee bu gece evde ve iyi bir dövüşten daha iyi olan tek şey sonrasında olacaklar." Wraith yumruğunu avucuna vuruyor ve uzun saçlarını yüzünden savuruyor.

"! Gerçek bu değil mi?" diyor Wild Child gülerek.

Gölge sırtıyor. "O zaman gidelim kardeşlerim. İşimiz ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk kutlayabiliriz."

Shelby'nin evine geri döndüğüm ve onun seksi bir şeyle kapıyı açtığı görüntü beynimde yanıp sönüyor. Kulüpteki yaşlı kadınlarla birlikte olan erkekleri hiçbir zaman kıskanmamıştım, ama kendimi biriyle karşı karşıya getirmenin ve zirveye çıkmanın getirdiği yükseklığe binerken, gerçekten bir anlamı olan bir kadına dalmak nasıl olurdu?

Bu düşünceden nefret etmiyorum.

The Burnout büyük bir bar değil. Bizim yerimiz olan The Eagles' Roost'tan biraz daha küçük ama oldukça kalabalık. Sekiz kişiyiz. Sons'tan kesik en az bir düzine adam saydım ve bu hepsi olmayabilir. Aralarında fahişeler dolaşıyor ve bir tanesi sahnede yarı çıplak, bir direğin etrafında sallanarak yavaş bir rock şarkısı söylüyor. Barın arkasında kaslı, tepesi kel, neredeyse boyu kadar geniş ve deri yelek giyen tıknaz bir adam var. Üzerinde bir yama göremiyorum ama kiminle duracağından oldukça eminim. O kısmı dört gözle beklemiyorum.

Belki biraz.

İçeri girdiğimizde herkes yukarı bakıyor. Birinin hamle yapmasını bekleyerek gerildim ama Oğullar ayağa kalkıp birbirlerinin dikkatini çekmeye başlayınca, düşmanca olmaktan çok temkinli hissediyorum. Kavga için yanıp tutuşan bir kulüp için garip ama buraya, kendi bölgelerine gelmemizi beklediklerinden şüpheliyim.

"Kayıp mı oldunuz?" Barın arkasındaki iri adam merakla bize bakıyor. "Evinizden biraz uzağa uçmuş gibisiniz."

"Belki," diyor Phoenix, ön tarafa doğru ilerleyerek. "Mesajınızı aldık ve kendimize ait bir mesajımız var."

Ses tonundaki bariz tehdit, Haydut Oğullar'dan birkaçının kızlarını yoldan itmesine ve bizimle barın geri kalanı arasında bir duvar oluşturmalarına neden oldu. Direkte dans eden kız sahneden inip gözden kayboluyor ve iri yarı barmen kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Oh?" Sesinin düz tonu bu işin iyi bir yere varacağını düşünmediğini gösteriyor.
"Ne tür bir mesaj?"

Gölge öne doğru adım atar, subay arması görünür. "Eğer siz sikikler sınırları yeniden müzakere etmek istiyorsanız, bunu bizimle normal kanallardan halledin. Tarafsız bölgede adamlarımızın peşine düşmeyin yoksa sizi gömeriz. Kiminle bağlantınız olduğu umurumuzda değil, işler böyle yürümez."

Görünüşe göre ilk mücadele etmemiz gereken barmen değilmiş. Uzun, siyah saçları arkadan bağlı ve dağ gibi yapılı bir kanun kaçağı ön tarafa doğru ilerliyor. Subay arması da var. "İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Bölgemize, lanet olası evimize gelmek yürek ister.

-Ve bizi tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bu saçmalık. Ne yapmamız gerekiyor? Yuvarlanıp yalvaralım mı?" Sesi derinden geliyor ve insanların onu dinlemesine alışıkmiş gibi konuşuyor.

"Eğer bir köpek gibi yürür, bir köpek gibi konuşur ve bir köpek gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırırsa..." Phoenix sözünü keser, ama yeterince konuşmuştur.

Oğullardan biri kükrer ve saldırır, yumruğu çoktan sallanmaya başlamıştır.

Vahşi Çocuk deli gibi bir savaş çılgılığı atar ve Şarapnel bardan bir şeyeyi boynundan kapar. Parti başladı.

Phoenix'e saldıran adamı Sledge oraya varmadan bir dakika önce yakaladım. Sledge yavaş olduğundan değil, sadece ben daha yakıным. Yumruğum adamın göbeğine, kaburgalarının hemen altına saplanıyor. Hırıltılı bir şekilde yere yığıldı. Onu uzaklaştırmak için iyi bir tekme attım.

Phoenix yanımdan fırladı ve tüm ağırlığıyla bir Oğlan'ı suratından yakaladı. Adam o kadar sert bir şekilde geriye savruldu ki ayakları başının üzerine çıktı ve geriye doğru bir masaya çarptı. O, masa ve masanın üzerindeki yarısı boş bira bardakları bir patlama gibi yere düştü.

Şarapnel ve Azrail bir ön hat oluşturuyor, sanki bizden iki kat daha kalabalık değillermiş gibi Kanunsuz Oğullar'ın arasına dalıyorlar. Aralarında bir adamı sıkıştırıyorlar, yere düşmeden önce bir, iki, üç, dört kombo yapıyorlar, ancak bir sonraki dalgadan kendilerini savunmak için sırt sırta vermeden önce kutlayacak zamanları yok.

Kan donduran bir kükremeyle Wraith adamın birini döndürür ve suratına yumruğu yemeden önce onu bara çarpar. Wild Child bir masanın üzerinden atlıyor ve kendini doğrudan yumruk atan pisliğin üzerine atıyor. Her yer tam bir kaos.

Reflekslerim sayesinde nedenini bile anlamadan kaçıyorum ve bir bira şişesi kulağımın yanından geçip duvara çarpıyor, cam kırıkları ve bira saçılıyor. Şişeyi fırlatan adam bir şeyler bağılıyor ve ben hâlâ dengemi kaybetmişken kendini bana doğru fırlatıyor. Nefesim kesildi ama acı dolu bir nefes çekip onu yere indiriyorum, böylece yere çarptığımızda üstte ben oluyorum. Kafasının arkası parkeye çarptığında homurdanıyor ama çoktan sallanmaya başlamıştı. Kaçmak için sadece bir anım varken, geri çekilmek yerine dalıyorum ve alnımı onunkine çarpıyorum. Bu sefer kafası yere çarptığında hareketsiz kalıyor ve ben de ayağa kalkabiliyorum. Kahretsin, bu sabah canımı yakacak.

Kavgayı değerlendiriyorum. Shadow masalardan birinin üzerinde geriye doğru eğilmiş bir adam yakalamış, kafasını korumaya çalışan adamın kollarına yumruğunu indiriyor. Reaper sendeleyerek bana doğru geliyor, dengesini kaybediyor ve masalardan birine çarpıyor. Onu yakalamak için atladım. Neredeyse ikimizi de devirecekti ama onu tekrar ayağa . Başını sallayarak teşekkür etti ve tekrar içeri girdi.

Wild Child elinde bir şişe yüksek kaliteli votka gibi görünen bir şeyle koşuyor, barmen hemen peşinde, jambon sapı yumruğunu kaldırmış ve onu dövmeye hazır. Bacağımı uzatıp barmene çelme taktım. Yere düşmüyor ama bu onu kızdırıyor ve onun yerine yumruklarını bana doğru gönderiyor. Vahşi Çocuk gülerek duvardan sekiyor ve yumruklarını Şarapnel'in sırtına indirmek üzere olan bir adamın sırtına atlayarak kendini kavgaya geri atıyor.

Barmenin ilk yumruğundan kurtuldum ama ikincisi beni sersemletti. Lanet olsun, bu adam yumruk atabiliyor ve hâlâ üzerime geliyor. Kafamdaki örümcek ağlarını silkelemeye ve beynimin dönmesini durdurmaya çalışıyorum. Yine de bir sonrakini engelleyemeyeceğimi biliyorum.

Sikeyim.

Sledge lanet bir tank gibi saldırıyor, yumrukları adının hakkını veriyor. İlk yumruğunu barmenin karnına gömüyor ve onu yere yatırıyor, ardından ikincisi aşağıdan geliyor ve koca adamı tekrar doğrultuyor. Bir patates çuvalı gibi yere yığıldı. "İyi misin?"

Ona el salladım. "Evet. Lanet olası şeftali."

Başıyla onaylıyor ve sonra tekrar çatışmanın içine atlıyor. Elleri kanıyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. Kahretsin, bizim tarafımızda olmasına sevindim çünkü dövüşte tam bir makine gibi. Sanki yumrukları hiç ıskalamıyor ve biriyle buluştuğunda, biri yere düşüyor. Ama tüm eğlenceyi onun yaşamasına izin vermeyeceğim, bu yüzden oraya geri dönüyorum, tam Wraith bana doğru dönen bir adam gönderirken. Karnına bir tekme atarak onu yere düşürüyorum ve inleyerek yuvarlanıyor.

Sayıcı az olmamıza rağmen kendimizi tuttuğumuz kesin. Phoenix çenesine aldığı darbeye sersemliyor ve Sledge bile Outlaw Sons'dan iki kişi birlikte çalışıp masanın üzerinden ona saldırınca bir an duraksıyor. Shadow bir sandalye alıp Reaper'ın boğazını sıkan bir adamın sırtına indiriyor ve ardından Wraith adamı bayıltan bir tekme darbesi indiriyor.

Şerefsizlerden biri bıçak çekiyor ama tam zamanında arkasına geçip bileğini yakalıyorum ve kırık bir kemik çatırdayana kadar direğe çarpıyorum. Çığlık attı ve bıçak önce yere düştü. Adama başka bir şey yapma şansı vermeden, onu döndürüp duvara çarpıyorum.

Acımasız mı? Elbette. Ama kalbim atıyor ve hiç acı hissetmiyorum. En azından henüz. Bu şerefsizler Phoenix'i neredeyse öldürüyorlardı, bu yüzden bugün sempati ya da merhametle dolup taşmıyorum.

Sledge ve Wraith'in birlikte çalışarak dağlar kadar büyük subaylarını yere sermeleri gerekiyor ama adam yere düşüyor, kafası yere öyle sert çarpıyor ki, bunu ayaklarımda hissedebiliyorum. Yerde kalması gerekiyordu ama ayağa kalkmaya çabalıyor ve kan tükürüyor. "Yeter artık! Ne söylemeye geldiysen söyle ve defol git," diye hırlıyor.

Saati kontrol ediyorum. Sadece on dakikadır buradayız, şu anda sonsuzluk gibi gelse de, bu on dakika meramımızı anlatmak için yeterliydi. Ne kadar çok zaman geçerse, takviye kuvvetlerin gelme ihtimali o kadar artar ve dostça davranmazlar.

"Mesaj şu." Ayağımın dibindeki bir adam ayağa kalkmak ister gibi hareket etmeye başladı, ama onu botumla sırtına sıkıştırdım ve karşı koyacak gücü yoktu. "Park Glen tarafsız bir bölgedir ve öyle kalacaktır. İstedğin

Bir şeyleri sarsmak mı? Bir şey başlatmak istemiyorsan bize ucuz laflar etme. Screaming Eagles'ın şu ana kadar sizinle bir sorunu yoktu. Bizi rahat bırakırsanız, bu böyle kalır. Bunu daha da ileri götürmeye çalışırsanız, kulüp evinizi taş üstünde taş bırakmayacak şekilde yerle bir eder, sonra da kışınızı altına gömeriz. Anladınız mı?"

Yanımdaki Shadow kıkırdıyor ve dayanışma için elini omzuma koyuyor.

Subaylarının gülümsemesi kan kırmızısı. "Siktir ."

Dürüst olmak gerekirse, bundan fazlasını beklemiyorum. Ben de aynısını söyledim. Fark etmez. Mesaj verildi ve Outlaw Sons bunu yakın zamanda unutmayacak.

"Hadi buradan defolup gidelim. Bazılarımızın gidecek daha iyi yerleri var," diyor Wraith, her kelimesinden küçümseme damlayarak.

Motosikletlerimize binerken çocukların ne durumda olduğunu görmek için etrafa bakıyorum. Phoenix'in burnunun altında kurumuş bir kan damlası var. Sledge'in alnında bir kesik var ve eklemeleri kırmızı ve çiğ. Wraith ve Reaper'ın ikisi de şu anda kırmızı olan ama sabaha gökkuşağı gibi olacak darbeler aldılar, eminim. Shadow iyi görünüyor ama dikkatli nefes alıyor. Wild Child ise çenesinde dudağının yarılmasından dolayı kan olmasına ve saçındaki parlak mor çizginin her yere dağılmasına rağmen sanki çok iyi vakit geçirmiş gibi sırıtıyor. Şarapnel alnındaki bir şişliği ovarken yüzünü buruşturuyor ama sonuçta, özellikle de ihtimaller göz önüne alındığında, iyi iş çıkardık. Hem de çok iyi.

Motosikletler uzaktan gürlüyor. "Geliyor," diyor

Sledge.

"Hadi gidelim." Motosikletlerimizi hep birlikte ateşledik ve oradan uzaklaştık. ve daha da önemlisi, takviye kuvvetlerle .

SLEDGE

Kendi evimin zilini çalmak çok garip hissettiriyor. Hayatım boyunca büyükannem burada yaşadı ve ben de hayatımın büyük bir kısmında onunla birlikteydim. Ailemize uyum sağlayan kardeşlerimin aksine, babamın karbon kopyası gibi görünmeme rağmen kendimi hep guguk kuşu, yanlış aileye düşmüş bir sahtekâr gibi hissettim. Beni olduğum gibi kabul eden tek kişi burada yaşayan sert yaşlı kadındı.

"Sledge?" Shelby kapıyı açarken şaşkınlıkla bana bakıyor.

Ona bakıyorum, yol boyunca çalıştığım kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bulunduğum açıdan onun dekoltesini biraz daha fazla görebildiğim için olabilir, ama çoğunlukla benim yüzümden. Yakın çevremden olmayan biriyle konuşmakta berbatım. Özellikle de onun kadar muhteşemlerse.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Oluklar."

Shelby biraz gülümseyerek başını eğiyor. "Onlarda bir sorun mu var?"

Dış cephe kaplamasından aşağı akan sudan kaynaklanan renk değişimini fark ettiğim köşeyi işaret ediyorum. "Onları kontrol etmeliyim."

Uzanıp elimi tuttu. "Ne oldu?"

"Bu mu?" Parmaklarımı bükerek yeni oluşmaya başlayan kabukları çekiştiriyorum. Ona gerçeği söylersem mutlu olmayacaktır. Kadınlar genelde kavgaları duymaktan hoşlanmazlar. Tehlikeden zevk alan bazı kulüp sürtükleri hariç ama o da bana göre değil. "Tadilat."

"Tadilat, ha? Kendin yap işleriyle mi ilgileniyorsun?" Şüpheyle bakıyor ve bunu yaparken de burnunda çok sevimli bir seğirme oluyor.

"Bu işte iyi olduğumu söylemedim."

Gülüyor ve bu onu güzelden lanet bir meleğe dönüştürüyor, ama aynı zamanda dilimi biraz gevşetiyor ve tekrar duymak istememe neden oluyor. "İçeri gel, üzerine bir şey koymalısın."

Ellerime bakıyorum. Phoenix'in canını yakan pisliklere vuran ellerim şimdi sanki bir değeri varmış gibi tutuluyor. Sanki benim canımı yakmak önemliymiş gibi. "Sadece onları tekrar kirleteceğim."

"Önce senin yamanmış olduğundan ve onlara virüs bulaşmadığından emin olmak için bir neden daha." Beni evin içine çekti ve ben de köpek yavrusu gibi peşinden gittim. "Üzgünüm, oluklar muhtemelen benim hatam. Hâlâ bir evle ilgilenmeye alışmaya çalışıyorum. Tek başına gelmene gerek yoktu."

"Sorun değil. Sonbaharda birini gönderip sizin için temizletebilirim ama ev sahibi olma işine hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Gülümsüyor, sıcak kahverengi gözleri parlıyor. "Güzel. Bu beni daha iyi hissettirdi aslında. Bunu birlikte çözebiliriz. Sen burada bekle, ben ilk yardım malzemelerini getireyim."

Kahretsin, onunla birlikte çözmek istediğim çok şey var, ama eminim ki Havoc onun güzel kışının uzaklaşmasını izlerken hayal ettiğim şeyleri bilse beni öldürürdü. Mutfığa oturup etrafa bakıyorum. "Mia nerede?"

"Bir arkadaşının evinde. Onu daha sonra alacağım," Shelby.

Shelby geri geldi ve bir sandalye çekti. Elimi tuttu, yumuşak teni benimkine karşı çok pürüzsüz. Kendimi bir dev gibi hissettiriyor. Ve o sıcak. Çok sıcak. Odaklanırken dudağını dişlerinin arasına alıyor ve çatlak parmak eklemlerime antiseptik bir mendil sürüyor.

"Bunu yapabilirim," diyorum sessizce, elimi çekmeden.

Gözlerini kırıştırıyor ve sanki hiç aklına gelmemiş gibi tekrar gülüyor. "Ah, doğru ya. Özür dilerim, her zaman anne modunda olmaya çok alışkırım. Mia, sonra geçen gece Phoenix, sen. Ben oradayken Havoc'un bir şeye ihtiyacı var mı?"

Eminim biliyordur ama şu anda paylaşmak istemiyorum. "Hayır, sadece ben."

"Güzel. Biliyor musun, son bir yıldır senden kir alıyor olmam ve hiç tanışmamış olmamız çok komik. Bu şehirde olduğunu bile bilmiyordum."

Screaming Eagles with Havoc, bana kiracıya ihtiyacı olan bir arkadaşı olduğunu söyledi."

"Ve bana sadece iyi bir anlaşılmaya ihtiyacı olan bir aile tanıdığını ve evin şehrin dışında ya da biraz eski olmasından endişe duymadığını söyledi."

"Belki de bizi ayrı tutmaya çalışıyordu," diye şaka yapıyor.

Gölmek için çok uzun süre bekliyorum, çünkü yaptığı şeyin tam olarak bu olduğundan eminim. "Hayır."

Kişisel olarak algıladığımdan değil. Onu neden korumak istediğini anlayabiliyorum. Büyükannemin dediğı gibi Shelby saf bir ruh. Sadece içinde bulunarak bir odayı aydınlatabilen insanlardan biri. Onu Havoc gibi çocukluğundan beri tanıyor olsaydım, muhtemelen göğüslerinin gömleğinin altında nasıl sallandığıyla şu anda olduğundan daha az ilgilenirdim.

Ama ben . Ve öyleyim.

Mendili çektiğinde kırmızıya boyanmıştı. "Bu ciddi bir darbe oldu. Üzerine biraz merhem süreceğim. Gerçekten yanmıyor, çocukluğumdan hatırladığım şeyler gibi değil."

Gölme sırası bende. "Aynen öyle. Büyükannemin banyo dolabında saf asit olduğuna yemin ettiğim küçük bir şişe vardı. Endişelenme, dişlerimi o bokun üzerinde kestim, yapabileceğın hiçbir şey bana zarar veremez."

"Sert adam, ha? Burada yaşayan oydu, değil mi? Arkamdaki evde oturan çift bana onun mahalledeki en iyi domatesleri yetiştirdiğini söylemişti. Sanırım geleneğı sürdürmediğim için biraz hayal kırıklığına uğradılar, ama uzman bir bahçıvan olmanın geleceğimde olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallıyorum, parmaklarının ellerimi okşama hissinden büyüleniyorum. Haklı, elindeki merhem acıtmıyor ama o eski portakal şişesini de kullansa yine de sesimi çıkarmazdım. "Evet, o ve büyükbabam evlendikten sonra burayı satın almışlar. Hayatının geri kalanında burada yaşadı. Ben de sık sık buradaydım. Banyonun karşısındaki küçük odada uyurdum."

"Gerçekten mi? Orası artık Mia'nın odası."

Shelby'nin parmak uçları tenimin üzerinde dans ediyor, işini bitirirken zar zor orada duruyor. "İşte oldu."

"Daha iyi öpecek misin?" Kulağa nasıl geleceğini düşünmeden şaka yapıyorum. Bana göz kırpmıyor ve yanakları pembeleşiyor.

"Özür dilerim, ürkütücü olmak istememiştim. Sadece bana doktorluk yapıyorsun ve-asla düşün." Onun yerine elini kaldırıyorum ve parmaklarının ucundan öpüyorum. Kahretsin, bunu neden yaptım ki? Gerçekten sapık olduğumu düşünecek. "Gidip oluğu kontrol edeceğim. Evin yan tarafında hâlâ bir merdiven var mı?"

"Sanırım?" Hâlâ biraz telaşlı görünüyor.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. "Tamam, sorun değil. Ben ."

"Bekle." Elim ön kapıya değer değmez beni durduruyor. "Zor mu? Bana nasıl yapıldığını gösterebilir misin? Ne olur ne olmaz?"

Tanrım. Bunu daha farklı ifade edebilirdi ama anlıyorum.

"Gerçekten görmek istiyor musun?"

Shelby başını sallar. Bileğinden bir saç bağı çıkarır ve kahverengi buklelerini yukarı doğru bükür.

dağınık bir topuz haline getirdi. "Bu şeyleri nasıl yapacağımı bilmek istiyorum. Burada sadece ben ve Mia varız ve bir şeyi yapamıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Viral olan o video gibi, değil mi? Ne kadar zor olabilir ki? Erkekler yapar."

Çok tatlı. "Ya çocuklar bunu işe yaramayı sevdiğimiz için yaparsa? Bize ne bırakacaksın?"

Yanıma sokulup kapıdan çıkarken kalçasıyla bana vururken bana şakacı bir sırıtış atıyor. "Çamaşır makinesini nasıl çalıştıracığını biliyor musun? Yemek yapmayı?"

"Bu lanet bir meydan okuma mı? Neredeyse otuz yaşında olsam ve kendi giysilerimi yıkayamasam ya da kendi karnımı doyuramasam, bir yetişkin için berbat bir bahane olurdu, kızım."

"Gerçekten mi?" Biraz şaşırmış görünme cüretini gösterdi.

"Evet, gerçekten. Bazen benimle ilgilenmek isteyen birinin olması fikrini sevmediğim anlamına gelmesin, tıpkı benim de onlarla ilgilenmek istediğim gibi. Ama mecbur kaldığımda kendi başımın çaresine bakabilirim." Onu evin yan tarafına götürdüm, metal merdiveni bıraktığım yerde buldum, ancak yabancı otlar ve yüksek otlarla kaplıydı.

Merdiveni çıkardım ve endişelendiğim köşeyi kontrol ettim. Olukların çoğunda bir sorun yok ama ıslak yapraklar ve döküntülerle dolu bir yığın var.

tam iniş borusunun yanında toplandı. Aşağı iniyorum ve Shelby bakmaya giderken merdiveni tutuyorum, bu onun kışını tam önüme koyuyor ve ben bakmayacak kadar iyi bir adam değilim.

Shelby, tıkanıklığı giderdikten sonra ellerimi hortumla durularken ve tekrar serbestçe aktığından emin olmak için kontrol ederken beni izliyor. "İlgilenmen gereken biri var mı?"

"Hayır. Fahişelerin çoğu sadece buradan geçiyor, biliyor musun? İyi vakit geçirmek istiyorlar ama kiminle yapacaklarını pek umursamıyorlar. Siktir! Özür dilerim! Biz buna sadece-"

Elinin tersiyle itiyor ama yüzündeki acıyı ben bile görebiliyorum. "Evet, evet. Biliyorum. Mia'nın babası bir motorcuydu. Şimdi sıkıcı bir okul aile birliği annesi gibi görünüyor olabilirim ama sanırım gençken ben de o kızlardan biriydim."

Lanet olası aptal ağız! Doğru şeyleri söylemekte hiçbir zaman iyi olmadım ve motorcu hayatı insanı kibar bir topluluğa uygun hale getirmiyor. Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Sıkıcı bir okul aile birliği annesine benzemiyorsun. Tabii okul aile birliği anneleri seksi değilse. Senin gibi birine sahip olsaydım, kesinlikle onlarla ilgilenmek isterdim."

Shelby kızarıyor ve bu kez gözlerini kaçırduğında, bunun berbat ettiğim için olduğunu düşünmüyorum. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

Güzel mi?

Dün gece birinin suratına vuruyordum ve bu sabah çamaşır yıkama becerilerim test edildi çünkü kıyafetlerimin her yerinde kan vardı. Bana pek çok şey söylendi ama tatlı bunlardan biri değil. Yanlış mı anlıyorum? Bu flört mü? Kulüpte çok daha kolay oluyor. Biri kucağıma tırmanıp memelerini yüzüme doğru salladığında ne yapacağımı biliyorum. Havoc ya da Phoenix bir kız bulup onu eğlenmeye götürdüğümüzde ne yapacağımı biliyorum.

Shelby ile mi? Hiçbir fikrim yok.

Elimi boynunun arkasına kaydırıp eğilerek dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum. Hafif tutuyorum, eğer yanlış anladıysam geri çekilmeye hazırım. Ama lanet olsun, dudakları o kadar yumuşak ve sıcak ki, uzun zamandır ilk kez acele nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Tatmak, kızdırmak ve tadını çıkarmak.

Küçük, şaşkın bir ses çıkarıyor ama geri çekilmiyor, öpücüğü derinleştiriyorum, dilim ağzını keşfediyor. Tadı çikolata gibi, zengin ve kremsi. Onun tamamını tatmak nasıl bir şey olurdu? Elleri gömleğimin içine kıvrılıyor ve vücudumu onunkine bastırduğimde biraz inliyor ve bana doğru eğiliyor, yumuşaklığının bana nasıl şekil verdiğini hissetmeme izin veriyor.

Parmakları göğsümün üzerinde ve gömleğimin kenarının altında dans ediyor. Tenime karşı serinler ve dokunuşu sikimin canlanmasına neden oluyor. Kahretsin, daha önce kimseyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. Seks kolay, ama bu ondan daha derin, onu yutmak istiyorum.

"Sledge," diye iç geçiriyor Shelby, çenesinden boynuna doğru öptüğümde. Bana yapıyor ve elim yan tarafına doğru kayarak göğsünün yan tarafına dokunduğunda, elimi . "Yapmamalıyım ama... çok uzun zaman oldu ve birdenbire siz üçünüz buradasınız ve bu beni yeniden bir şeyler istemeye itiyor... Ben sadece..."

"Düşünme. Sadece hisset." Ona boynunu ısırarak ve göğsünü avucumun içine alarak, başparmağımla meme ucunu okşayarak söylüyorum. "Seninle ilgilenmeme izin verecek misin?"

Shelby tereddüt ediyor, ama sonra başını sallıyor.

SHELBY

NE YAPIYORUM BEN?

Sledge'in ağız benimkinin üzerinde, aç ve talepkâr bir şekilde beni neredeyse eve taşıyıp kanepeye atıyor. Bu ben değilim, artık değilim, ama bu motorcular hayatıma girdiğinden beri, yıllar sonra ilk kez yeniden uyanık hissediyorum. Bu daha fazlasını istememe neden oluyor. Artık sadece şiddet uygulayan eski sevgilisinden ya da Mia'nın annesinden saklanan korkmuş bir kadın olmadığımı hatırlamak istiyorum. Küçük kızım benim hayatım ama kendimi ihtiyaçları ve istekleri olan biri olarak düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.

Sledge'in elleri pantolonumun belinde ve ona yardım etmek için yukarı itiyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, böylece onları kaydırabilir. Pantolonu bir kenara fırlatıyor ve iri, sert ellerini kalçalarımın dışında gezdiriyor.

"Lanet olsun, çok güzelsin," diye homurdanıyor.

O da öyle, gerçi bunu duymak istediğinden şüpheliyim. Ela gözlerindeki renk ışıqla birlikte değişiyor; yeşil, gri, mavi, kahverengi ve hepsi benim için yanıyor. Sledge bir savaşçı gibi yapılı, iri ve sağlam. Saçları kısa kesilmiş ve parmaklarımın altında vahşi ve yumuşak bir his uyandırıyor. Havoc ya da Phoenix kadar çok dövmesi yok ama olanlar da sanki orada olmaları gerekiyormuş gibi, sanki mürekkebi ruhunun bir parçasıymış gibi görünüyor.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor, gömleğimi yukarı itiyor. Sledge başını eğip karnımdan aşağıya doğru öpüyor. Belli belirsiz çatlakların üzerinde oyalanıyor, onları ısırtıyor, sonra öpüp uzaklaştırıyor. Yanaklarım ısınıyor ama onu durdurmaya çalışmıyorum. Bana kızımı ne kadar sevdiğimi hatırlatan bu izlerden utanmanın ne kadar aptalca olduğunu biliyorum. Eğer bu izler onu rahatsız ediyorsa, o zaman hayatımızda olmayı hak etmiyor demektir. Öyle görünmüyorlar.

Külotumu kenara çekip dudaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu tür bir hazzı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım

Ağzını eğip dilini kıvrımlarımın arasından geçirirken saçlarını okşuyorum. İnliyorum, beni okşarken dokunuşuna doğru eğiliyorum, titreyene ve adını inleyene kadar her santimimi keşfediyorum, beni bir şeyle, herhangi bir şeyle doldurması için yalvarıyorum.

"Kahretsin Shelby, çok tatlısın." Tenime karşı hırlıyor. Buraya geldiğinde zar zor tek kelime edebilen adam, dilinde kesinlikle hiçbir sorun olmadığını kanıtlıyor.

"Lütfen, ihtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın biliyorum bebeğim. Onu alacaksın."

Sledge ağzını klitorisimin üzerine kilitliyor, kalın parmaklarından biri içeri itmeden önce girişimi okşuyor ve beni gererek açıyor. Hırlıyor, klitorisime karşı titreşimi vücudumu titretiyor. Başım geriye düşüyor ve kalçalarım onun itişlerini karşılamak için yuvarlanıyor. Tüm vücudum o kadar gergin ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Sledge!" Orgazmımın ilk dalgasının içimde yuvarlandığını hissederken saçlarını çekiştirerek . Bedenim onun etrafında kenetleniyor, zevk içimden geçerken onu sıkıyor. Benimle kalıyor, parmağını pompalıyor ve dilini klitorisimin üzerinde dolaştırıyor, ta ki bacaklarım titreyene ve her şey çok fazla olduğu için kendimi geri çekene kadar.

Geri çekiliyor, üzerime eğilip gözlerimin içine bakana kadar vücudumu öpüyor. Gülümsüyor ve gözlerinde bunu benim için yapmış olmaktan duyduğu gururu ve bir parça kırlanlığı görebiliyorum. Birisi bu adamı incitmiş, kendinden şüphe etmesine neden olmuş. Onu kendimden uzaklaştırmamı bekliyor ama bu olmuyor.

Eğilip onu öpüyorum, dudaklarında kendimi tadıyorum. "Bu harikaydı," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

"Yapmalı mıyım...?" Elimi aramızdan aşağı kaydırıp kot pantolonunun üzerinden sikini avuçlamak için soruyorum.

canına. Bu kesinlikle bir avuçtan fazla.

Kıkırdıyor ve alt dudağımı ısıyor. "Muhtemelen yapmasan daha iyi olur. Yaptığımız şeyi öğrenirse Havoc'un kıcıma tekmeyi basacağından eminim ve eğer ben

Seni altına alma şansım olursa, çalışan ekipmanlara sahip olmak isterim."

"Kahretsin, belki de yapmamalıydık-"

"O sana sahip değil. Sadece konuşmamız lazım. Seninle işim bitmedi."

Yanaklarım kızardı. Bekârım ve uzun zamandır bekârım, ama bunu onlardan herhangi biriyle yapmış olabileceğim benim hakkımda ne söylüyor? Kalbimin bu adamların hepsi için biraz daha hızlı attığını mı?

Sledge tereddüt ettiğimi anlamış olmalı. Beni usulca öpüyor. "Fazla düşünme, güzel kız. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sadece birinin seninle ilgilenmesine izin vermenin sorun olmadığını göstermek istedim. Sen bunu hak ediyorsun."

"Şu anda ne olmasını istediğimi bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

Bir hafta önce, Mia çok daha büyüye kadar muhtemelen biriyle çıkmayacağım fikrine alışmıştım ve bu benim için sorun değildi. Hatta mutluydum. Ama belki de tek başıma mutlu olduğumdan değil, daha fazlasını istememe neden olan kimse olmadığından. Şimdi sadece bir tane değil, üç tane var ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Yapmak istediğim son şey onların arasına girmek, bu yüzden belki de hepimizin hayatını mahvetmeden önce geri çekilip biraz düşünmem en iyisi olur.

"Peki, hiç eğlenceli bir şeyler yapmak için dışarı çıktın mı? Yetişkin eğlencesi?" Sledge içsel krizimi bölerek soruyor.

Başımı sallıyorum. "Pek sık değil. Buraya taşındığımdan ve sadece ikimiz beri. Ne zaman fırsatım olacak ki?"

"Hiç motosiklete bindin mi?"

"Jailbait motorcu piliç, hatırladın mı?" Küçük bir kahkaha atarak, giyinirken iç çamaşırımı kanepeden çıkardığımı söylüyorum.

"Son zamanlarda mı?"

"Hayır, yıllardır değil."

"Bir temizlik şirketinde çalışıyorsun, değil

mi?" Başımı salladım. "Neden?"

"Bu hafta hiç vaktin var mı? Mia'yı falan alman gerektiğini biliyorum ama seni bir gezintiye çıkarmak istiyorum." Ben elimi kaldırıncaya Sledge güldü.

kaşlarını kaldırdı. "Bisikletle. Ben ve çocuklar."

Evet demek geri adım atmanın tam tersi, ama bir şekilde kendimi başımı sallarken buluyorum. "Genelde Perşembe günleri işim erken biter. Gerçi tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum. İşi ne zaman bitireceğimize bağlı."

"İşin bitince beni ara o zaman."

"Evet." Dudaklarımı yalıyorum, üzerlerinde bizden kalan son izlerin tadını alıyorum ve gözleri sanki biliyormuş gibi dilimi takip ediyor. "Tamam. Dinle, gidip Mia'yı almalıyım."

Sledge eğildi ve beni usulca öptü. "Siktir, sen benden bile beceriksizsin. Ben gidiyorum. Beni ara, tamam mı? Ve sadece oluklar için değil."

"Tamam."

SHELBY

"HEY, KOMŞU."

Dönmeden önce bir iç çekiyorum. Ben eşyalarımızı arabaya yerleştirirken Mia da ektiği tohumlardan filizlenmeye başlayan var mı diye çiçek tarhlarını dikkatle inceliyordu. Üniformamdan işe gitmem gerektiğini anlayacağını umarak insanları memnun eden gülümsememi takınıyorum.

"Merhaba! Matt, değil mi?" Adını hatırlıyorum, ama ona dostça tanıdıklardan başka bir şey olduğumuz izlenimini vermek istemiyorum. İyi birine benziyor ama o bir Sledge, Phoenix ya da Havoc değil ve orada neler olup bittiğini anlamak için yeterince işim var, bir de rastgele bir komşunun şapkasını ringe atmasına gerek yok.

Gülümsüyor, yılmadan. "Elbette öyle. Sen nasılsın? Hayat sana iyi davranıyor mu?"

"Sanırım mı? Her zamanki gibi iş sanırım. Kaba olmak istemem ama-" Arabanın kapısını açıp Mia'nın sırt çantasını ve öğle yemeğimi koyuyorum.

"Evet, evet, anlıyorum. Sabahları yürüme alışkanlığı edinmeye çalışıyorum ve seni gördüm. Bir saniyen var mı?"

Sesindeki bir şey hayır demekte tereddüt etmeme neden oluyor. "Ne ?"

"Bak, sana hayatınla ilgili ne yapman gerektiğini söylemiyorum, ama son zamanlarda buralarda çok fazla hareketlilik olduğunu gözden kaçırmak zor. Bazı konuşmalar oldu ve daha yeni gerçekleşen hırsızlık olaylarıyla birlikte, herkes seninle birlikte olmaktan memnun değil. Screaming Eagles'ın bir şöhreti var ve eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu mülk değerleri için iyi değil."

Mia'ya bakıyorum. Ön merdivenlerde taşlarla oynuyor, onları küçük bir ordu gibi sıraya diziyor. "Onların bununla bir ilgisi yok ve kabalık etmek istemem ama kiminle takıldığım kimseyi ilgilendirmez."

"Hayır, hayır, tabii ki değil." Kaldırımından ayrılıyor ve ağırlığını arabamın üstüne yaslayacak kadar yaklaşıyor. Savunmadaymışım gibi görünmekten nefret ediyorum ama de bir adım geri çekiliyorum. Matt iri yarı bir adam ve yakından bakınca bu daha da belli oluyor. "Şahsen ben mi? Ben sadece böyle adamların genç ve güzel bir kadının etrafında çocukla dolaştığını gördüğümde endişeleniyorum. Başın beladaysa iki kere göz kırp." Kendi şakasına gülüyor.

Bunun yerine ona ters ters bakıyorum. "Endişen için teşekkürler ama endişelenecek bir şey yok. Ben ne yaptığımı biliyorum." Yani, kesinlikle istemiyorum, ama onun kastettiğini düşündüğüm şekilde değil. "Şimdi yapmam gereken şeyler var-"

"Anladığından emin değilim." Sesi kararıyor, tüylerimi diken diken eden bir şekilde düzleşiyor.

"Affedersiniz?"

"Kendinizi neyin içine soktuğunuzu bildiğinizden emin değilim. Bu adamlar tehlikeli."

"Onları tanıyorum. Bana ya da Mia'ya asla zarar vermezler."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Hayır, haklı olduğuna eminim. Ama böyle adamlar? Sadece yakınında olmak bile seni yaralayabilir. Çığlık Atan Kartallar çok yüksek ve kudretliymiş gibi davranıyorlar ama iş başa düştüğünde diğer tehlikeli kulüplerden daha iyi değiller. Geçen gece olanları duydun mu?"

Patronluk taslayan ses tonu tüylerimi diken diken etti. Motorcu işine bulaştığınızda neler olabileceğini herkesten daha iyi biliyorum ama aynı zamanda... hayır, hiçbir şey duymadım. İçgüdülerim bana bu adamın önyargılı olduğunu söylüyor, bu yüzden söylediklerine değer vermemeliyim, ama etrafta dolaşan söylentiler varsa, belki de onları bilmeliyim? Hiç değilse Havoc'a ve diğerlerine neler söylendiğini anlatabilirim. "Hayır. Ne oldu?"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Bazen işten sonra takıldığım bir bar var, Burnout. Normalde fena bir yer değil ama Outlaw Sons üyelerinden bazıları orada takılmayı seviyor. Onları hiç duydun mu?"

"İsim, sanırım..."

"Kendi içlerine kapanık daha küçük bir kulüp. Screaming Eagles gibi dalga yaratmıyorlar. İki gece önce, birdenbire, bir grup

Eagles Burnout'a geldi. Ben oraya vardığımda dışarı çıkıyorlardı, sanki Superbowl'u yeni kazanmışlar gibi davranıyorlardı ve üzerleri kan lekeleriyle kaplıydı. Barmene göre, dalmışlar, kulübe mesaj vermekle ilgili bir şeyler bağırmışlar ve sonra bardaki herkesi dövmeye başlamışlar. Temizliğe yardım ettim. Bir adam beyin sarsıntısı geçirdi ve üç kişi de acile gitmek zorunda kaldı. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin ölmemiş olması bir mucize. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Başını tiksintiyle sallıyor. "İğrenç. Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm, çünkü ayrılırken gördüğüm adamlardan en az birinin buraya geldiğinden oldukça eminim."

"Emin misin?" Söylediğim anda sorumu geri almak istiyorum, çünkü Matt'in ifadesinden beni az da olsa kandırdığını anladığını görebiliyorum.

"Öyle olmasaydım burada olmazdım. ederim."

"Yine de bir nedeni olmalı, değil mi? Kulüpler kavga mı ediyor?"

Ellerini iki yana açıyor ve omuz silkiyor. "Milyon dolarlık soru bu, değil mi? Oradaki hiç kimsenin bir fikri yoktu. Sadece içeri daldılar, birkaç tehdit savurdular ve sonra kavga başladı. Oğullar kadınları ve kavgaya karışan diğer masumları korumak için ellerinden geleni yaptılar ama hızlıca dışarı çıkmayan herkes - Fransızcamı mazur görün - canına okudu." Vurgu yapmak için elinin düz kısmını arabamın tavanına vuruyor.

Motorculardan nefret eden ama bir motorcu barında takılan bu adamın anlattığından daha fazlası olduğuna eminim, ama hepsini uydurduğundan şüpheliyim. Doğrulamak çok kolay olurdu ve belki de bu, motorculara tekrar bulaşmanın neden kötü bir fikir olduğu konusunda ihtiyacım olan hatırlatmadır. Tekrar yakalanmak için çok yaşlı olduğumu sanıyordum ama ilgilerinin ne kadar bağımlılık yaptığını unutmşum.

Onlar gibi erkeklerin dikkatini çektiğinizde, bu güneşin sadece sizin üzerinizde parlaması gibidir. Ama gittiğinde? Karanlıktan başka bir şey kalmaz.

Havoc, Phoenix ve Sledge Dodger değil. Bunu içimde hissediyorum ama bu onları güvenli yapmaz.

Phoenix hendeğe nasıl düştü? Sledge tadilat yaparken gerçekten yaralandı mı?

Aptal, aptal, aptal.

Kendimi kaptırdım çünkü ondan hoşlanıyordum, lanet olsun. Çoğu motorcu seks konusunda rahattır, bu yüzden bunun derin bir anlamı olduğu izlenimine kapılmamıştım ama o benim ev sahibim ve Havoc'un arkadaşlığı riske atılamayacak kadar önemli. Şimdi Mia'yı düşünmem gerek.

Geri dönemeyeceğim bir yere gitmeden önce bunu durdurmalıyım.

Ama bu adama, iyi kalpli komşu rolüne kandiğımı düşünerek tatmin olma fırsatı vermeyeceğim. Belli ki rakiplerini korkutup kaçırmaya çalışıyor ve ben uğruna kavga edilecek bir kemik değilim.

Ona bakıyorum. Sabırla bekliyordu, belki de söyleyeceklerini beğenmediğim için haksızlık ediyorum ama yüzündeki o ukala gülümsemeyi silip atmak istiyorum. Umarım bundan bir tür ödül beklemiyordur. "Haber verdiğin için teşekkürler. Bu kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey."

"Bunu sen yap." Biraz tehdit eder gibi oldu ama sonra elinden geleni yapmış gibi omuz silkti. "Sadece insanların başlarının belaya girdiğini görmekten hoşlanmıyorum. Özellikle bu konuda bir şeyler yapabileceğimi hissediyorsam. Doğru şeyi yapacağından eminim."

"Teşekkür . Şimdi Mia'yı gerekiyor. İşe geç Mia! Mia! Hadi gidelim, ufaklık!" Mia fırladı ve koşarak yanıma geldi. Kolunu bacağıma doladı ve Matt'e ters ters baktı.

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama kendini durduruyor. "Evet, tamam. İyi günler hanımlar."

"Sen de."

Mia'nın kemerini takıp arabayı çalıştırdığımda derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Sledge ve diğerlerinin bize zarar vereceğini düşündüğümde değil, ama aynaya bakıp Mia'nın arka koltukta Bay Ayı'yla oynadığını gördüğümde, şu anda yapabileceğim tek bir seçim olduğunu biliyorum ve o da beladan uzak durmak.

Eğer bu yine Pit Vipers olacaksa... hayır, bunu tekrar yapamam.

SHELBY

"VAY CANINA, ŞU ADAMLARA BAKIN." Bu görevde benimle birlikte çalışan lider Chelsea, bugün temizlediğimiz malikanenin penceresini işaret ediyor. Alçak sesle, takdir dolu bir ıslık çalıyor. "Şehrin bu tarafında ne merak ediyorum. Blackworth onların her zamanki uğrak yerlerinin dışında."

Çok tatlı biri, benden yaklaşık on beş yaş büyük ve anladığım kadarıyla onu ölesiye seven bir adamla mutlu bir evliliği ve ikiz kız çocukları var. Ama bu onu kör yapmaz. Seksi erkek radarına sahip ve güçlerini iyilik için kullandığı ve onları işaret ettiği sürece hiçbirimizin umurunda değil. İşaret ettiği yere doğru parmağını takip ediyorum ve inliyorum. Onları buraya neyin getirdiğini bildiğime dair bir his var içimde.

Sledge'e bugün işimin erken biteceğini söylediğimi unutmuşum.

Güneş çıktı ve cayır cayır yanıyor. Uzun zamandır görülen en sıcak Nisan ayı olmalı. Havoc'un siyah tişörtünün üzerinde kolsuz bir kıyafet var ve güçlü, dövme kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Bisikletine yaslanmış ve güneş gözlüğü takmış ama pencereden bizi görmese bile bize doğru baktığını biliyorum.

Onun yanında, Phoenix hâlâ bisikletinin üzerinde, deri giysiler içinde ama ceketi açık, göğsünü gösteriyor. Göğüs kaslarında bir tutam saç toplanıyor ve göbek deliğinden aşağıya, pantolonunun içine doğru ince bir iz bırakarak cebinden neredeyse avuçlayacağım şeye giden yolu gösteriyor.

Sledge motosikletinin ayağını kaldırmış, yerde devasa bir akçaağacın gövdesine yaslanıyor. Rahat görünüyor ama bahse girerim saldırmayı bekleyen bir aslan gibi bir saniye içinde ayağa kalkabilir.

"İstedikleri yerde tepinirler. Güven bana." Ellerimi önlüğüme siliyorum ve işime geri dönüyorum. Benimle konuşmak istiyorlarsa, işim bitene kadar beklemek zorundalar.

Sledge'i arayıp ya da mesaj atıp bu işin peşinden gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi söylemediğim için pısırik davrandım mı? Evet, öyle. Kesinlikle. Eninde sonunda onlara bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama onun ya da herhangi birinin bana bakıp pes edeceğinden endişeleniyordum.

"Onları tanıyor musun? Gerçekten mi?" Hâlâ pencereden dışarı bakıyor. "Bir fotoğraf çekebilir miyim diye sorabilir misin? Kızlar çıldırır. Beni tanıştırmak ister misin?"

Daha sonra arkadaşımın akışında gezinirken Chelsea'yi üçüyle birlikte görme fikrine gülüyorum. Onları hayatıma davet ettiğim için endişeli olabilirim ama Matt'in uyarılarına rağmen, bana ya da Chelsea'ye bir şey yapacaklarına bir an bile inanmıyorum. "Elbette."

İşi bitirmek yarım saat daha sürüyor. Chelsea ve ben ön kapıyı arkamızdan kilitliyoruz, sonra malzemelerimizi araziye çevreleyen duvardaki ferforje kapıya giden tuğla patikadan aşağı taşıyoruz. Parmaklarım ağrıyor ve tüm vücudum sızlıyor. Tek yapmak istediğim Mia'yı alıp kanepeye yığılmak. Belki biraz savurganlık yapar ve eve dönerken pizza alırım.

Beni ilk fark eden Phoenix oldu. Havoc'u dürtüyor, o da Sledge'in bacağına tekme atıyor.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Seni bekliyorum güzelim," diyor Havoc sırtarak.

"Shelby!" Chelsea nefesinin altından fısıldıyor. "Benden bir şeyler saklıyordun, kızım."

"Sledge bugünün seni bulmak için iyi bir zaman olduğunu söyledi." Phoenix yaklaşıyor. Çıplak göğsü aptalca bir şekilde dikkatimi dağıtıyor. Özellikle de işleri arkadaş bölgesinde tutmaya çalışırken. Sıkı dostluk değil.

Sledge başını sallar. "Yanlış mı anladım?"

"Hayır, ben sadece..." Hâlâ tanıştırmayı bekleyen Chelsea'ye bakıyorum. "Çocuklar, bu Chelsea. Birlikte çalışıyoruz." Hevesle başını sallıyor ve onlara sanki bekârlığa veda partisine gelmiş striptizciler gibi bakıyor. Sadece eğlendiğini bildiğim halde bu kadar belli ettiği için ona homurdanma isteğimle savaşıyorum. "Bu Havoc. İri olan Sledge ve karın kasları olan adam da Phoenix."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diyor mutlu bir şekilde. Havoc kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Omuz silkiyorum. "bir fotoğraf çektiirmek istiyor. Sorun olur mu?" Bütün bu yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görmek her şeye değdi. İstek almaya alışık olduklarından şüpheliyim. Sırttığımı görmesinler diye ağzımı kapatıyorum.

Phoenix önce toparlanır. "Abs adamı, ha?" Onu tam olarak anlayamadım. Bazen üçü arasında en ciddişi o gibi görünüyor ama bunu iyi saklıyor. "Hadi Chelsea, bunu güzelleştirelim." Onun elini tutuyor, karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor ve onu bisikletlerinin önüne çekiyor. Bir kolunu onun omzuna atıyor.

Kaşlarını çatıyorum, evli iş arkadaşşıma sarıldığını görmek beni heyecanlandırmıyor. Chelsea telefonunu bana doğru uzattı. "Bir demet al!"

Havoc ve Sledge iki yanda durmuş, kollarını göğüslerinin önünde kavuşturmuşlardır. Tek kelime etmiyorlar ama "Bize borçlusun" anlamına gelen bir ifade varsa, ikisi de bunu takınıyor. Chelsea gülümsüyor, bir kalçasını dışarı çıkarıyor ve başını eğiyor. Bir elini barış işareti yapmak için kaldırıyor ve erkeklerin kayıtsızca eşlik ettiği birkaç aptalca poz veriyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama aslında sadece bir dakika sürüyor. Hepsine gülümsüyor ve Havoc'un kolunu okşuyor. "Bu kadar iyi sporcular olduğunuz için teşekkürler çocuklar." Sonra bana döndü. "Pazar günü görüşür müyüz? Jensen evi için mi?"

"Evet, orada buluşuruz." Onun gidişini izliyorum, en azından arkamda biri boğazını temizleyene kadar. Arkamı döndüğümde üç huysuz motorcunun bana baktığını görüyorum.

"Beni hayalete çevirdin. Neler oluyor?" Sledge hâlâ kollarını önünde kavuşturmuş durumda. Parmak eklemleri iyileşiyor ama kırmızı ve çatlaklar var. Muhtemelen nasıl yaralandığı konusunda bana yalan söylemiş olmasından nefret ediyorum. Büyük bir yalan bile değildi ama eve geldiğinde birbirimize bağlanmıştık ve şimdi bu biraz ucuz geliyor. Sanki neyin gerçek olup olmadığını bilmiyormuşum gibi.

"Sakin ol," diyor Havoc alçak ve emredici bir ses tonuyla. "Sana bir bok borçlu değil. Shel, sakın ol. Seni takip falan etmiyoruz. Sledge seni gezdirmek için almaktan bahsettiğini söyledi ve sonra sessizliğe gömüldün.

Dün gece aramayı denedim ama cevap vermediniz, biz de bir şey olmadığından emin olmak için programınızı takip ettik."

Benim için endişelendiler mi? Kimsenin dikkatini çekmeye alışık değilim. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"O zaman nedir?"

"Ben... Ben o barda olanları duydum," diye ağzımdan kaçırdım.

Phoenix'in rahat maskesi düşer ve arkasında taş gibi bir ifade bırakır. Havoc başını sallıyor ve Sledge ellerini ovuşturuyor. Hiçbiri neden bahsettiğimi sormuyor ya da bir şeyi inkar etmiyor. Bu bir itiraf da olabilir. Yine de suçlu görünmüyorlar. Belki öğrendiğim için kızgınlar ama suçlu değil.

"Siz gerçekten oradaydınız, değil mi?" Sessizce sordum. "İçeri girip bir grup insanı dövdünüz mü?"

"Eğer bildiğini düşünüyorsan, sormanın ne anlamı var?" Phoenix cevap verir. "Kulüp işiydi."

Geçmişimi bilen Havoc bile konuya açıklık getirmek ya da kendini savunmak için araya girmiyor.

"Kızgın mısın? Her şeyin eski haline dönmesini mi istiyorsun?" Sledge soruyor. Diğerlerinin olanları bildiği hissine kapılmıyorum, bu yüzden ne sorduğunu tam olarak anlamamış olabilirler.

"I-" Telefonum çaldı. Mia'nın bakıcısı arıyor. "Üzgünüm, buna bakmam gerek." Bir adım uzaklaşıp cevap veriyorum. "Alo? Her şey yolunda mı, Anna?"

"Sorun yok Shelby. Sadece Mia'nın sırt çantasının hâlâ burada olduğunu bilmeni istedim. İçinde Bay Ayı var, bu yüzden endişelenmeni istemedim. Sen onu alana kadar onu güvende tuttuğumu söyleyebilirsin."

"Ne?" Fısıldıyorum, yüzümdeki kan çekiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sanki beni ikiye bölmemiş gibi konuşmaya devam ediyor. "Önemli bir şey değil. Bütün gece evde olacağım, ne zaman istersen gelebilirsin."

"Anna, Mia yanımda değil. İşten yeni çıktım. Onu henüz almadım."

Diğer uçta uzun bir duraklama oluyor. "Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Kayıtları kontrol edeyim. Daha önce migrenim tutmuştu ve Camila işleri hallediyordu.

Muhtemelen yanlış pikabı işaretlemiştir. Her şeyi bir kez daha kontrol edeyim, sonra sizi ararım."

"Yola çıkıyorum." Beklemeden telefonu kapattım.

" oluyor?" Havoc sorar. Üç adam da emir bekleyen askerler gibi hazır olda durmaktadır.

"Arayan bakıcıydı. Mia'yı çoktan aldığımı sanıyordu. Muhtemelen bir karışıklık olduğunu söyledi ama Tanrım." Arabama doğru koştum, aklımda kızıma ulaşmaktan başka bir düşünce yoktu.

Aklımda bir köşesinde, bakıcının evine doğru koşarken beni takip ettiklerini fark ediyorum ama bunu umursayacak ne zamanım ne de enerjim var. Arabamın kapısını açık bırakarak Anna'nın bahçesinin yarısına kadar park edip eve doğru koşuyorum. "Mia!"

Anna beni karşıladı. Yanında daha genç, sarışın bir kadın var. "Shelby, bu Camila, kuzenim. Cam, ona ne olduğunu anlat."

Camila kusacakmış gibi görünüyor, bu da beni daha iyi hissettirmiyor. Mia'nın saklandığı yerden çıkıp gülmesini bekliyorum. "Mia'nın teyzesi Ginger yaklaşık kırk dakika önce onu aldı. Defteri ve her şeyi imzaladı. Her şeyi yazmam gerektiği gibi yazdım! O... Bir düşünüyüm. Kocaman kızıl saçlı, kesinlikle bir kutudan çıkmış. Zayıf. Dar bir kot ve atlet giyiyordu sanırım? Belki de tişörttü. Oh! Küpeleri, kocaman neon halkalardı. Hatırlıyorum çünkü nereden aldığını sordum ve hatırlayamadığını söyledi. Bunların bir yardımını oldu mu?"

"Ginger Teyze mi? Onun hiç teyzesi yok ki! Bu bölgede sahip olduğu tek aile benim ve annem bana haber vermeden asla kasabaya gelip onu almaz. Biri onu kaçırdı ve... Nefes alamıyorum. Oh Tanrım. Nefes alamıyorum." Görüşümün kenarlarında siyah noktalar dönüyor. Yere düşmemi engelleyen tek şey belime dolanan ve düşmeden oturmama yardım eden güçlü kol.

"Gözlerinizi kapatın. Odaklan. Kız arkadaşın için güçlü kalmalısın," diyor Sledge'in derin sesi kulağıma. Titrek bir nefes alıyorum, deri, yağ ve naneli bir şeyin kokusunu içime çekiyorum. "Bu doğru, Havoc buradaki insanlarla konuşacak ve bu işi çözecek, tamam mı?"

Başımı çalgınca sallayarak bir aşağı bir yukarı sallıyorum. Birisi Mia'nın çantasını önüme koydu ve o aptal doldurulmuş köpeğin

üst beni neredeyse tekrar öldürüyor.

"Onu gören başka biri var mı? Güvenlik kamerası var mı?" Havoc soruyor.

"Evet!" Anna cevap verir. "Evet öyle! Daha önce hiç kullanmadım....

Uygulamayı kontrol edeyim. Kırk dakika önce..."

Buradaki hiç kimsenin kızımı bilerek bir yabancıya teslim etmediğini tüm kalbimle biliyorum ama içimde bunu yapanı bulana kadar ortalığı birbirine katmak için yanıp tutuşan vahşi bir anne ayısı var. Mia'yla aramda duran herkese zarar vermek anlamına gelse bile. Onu güvende tutmak için çok çalıştım. Bunun bizim yeni başlangıcımız olması gerekiyordu.

Phoenix çantamdan çıkarana kadar telefonumun çaldığını bile fark etmemem ne kadar kendimde olmadığının bir ölçüsü. "Bilinmeyen arayan," diye okuyor kilit ekranından.

"Spam," diyorum düşünmeden, ama o kilidi açıp telefonu kaldırdığında ekrana bakıyorum.

"Öyle mi?" diye tersler. Herkes sessizleşir. "Sen de kimsin lan?"

PHOENIX

"SEN DE KIMSİN LAN?"

"M-Maggie. Maggie Peterson." Hattın diğer ucundaki dehşete düşmüş kadın kekeliyor. "Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece Silver Dollar'da garsonluk yapıyorum. Yirmi dakika kadar önce bir kadın yanında küçük bir kızla geldi. Çocuk için krep sipariş etti ve sonra ortadan kayboldu. Belki tuvalete falan gitmiştir diye düşündüm ama sonra küçük kız ağlamaya başladı ve-"

"Mia, onun adı Mia." Herkes duyabilsin diye telefonun hoparlörünü açtım.

"Doğru, Mia. Tanrım, özür dilerim, daha önce fark etseydim-"

Shelby ayağa fırlar. "Bu onun annesi. Onunla konuşabilir miyim?"

"Elbette, elbette." Bir klik sesinin ardından kalabalık bir lokantanın uğultusu duyulur. "Hoparlörü açtım tatlım. Annen seninle konuşmak istiyor."

"Mia! İyi misin, tatlım?" Shelby telefonu elimden çekip alıyor, böylece doğrudan konuşabiliyor.

"Anneciğim! Beni almaya mı geliyorsun?"

"Tabii ki geliyorum. Hemen geliyoruz. Sen iyi misin?" Shelby'nin korkusunun hafiflemeye başladığını görebiliyorum, omzu sarkıyor ve rahatlayarak gözlerini kapatıyor.

"Bayan bana krep aldı, ama gerçekten çok küçükler! Pratik yaptığımız gibi ona numaranı söyledim." En azından Mia'nın canı yanmış gibi görünmüyor. Sadece bir maceraya çıktım, ama lanet olsun. Bunu yapanı bulursam.

Maggie tekrar hatta. "Merak etmeyin. Sen gelene kadar ona göz kulak olacağım."

"Evet, bunu yaparsın. Elm ve Jefferson'ın köşesi, değil mi? On dakikaya oradayız."

"Güle güle, bebeğim. Yakında orada olacağız." Telefonu kapatır kapatmaz, Shelby derin bir rahatlama hıçkırığı çıkarıyor. "Tanrım, onu kaybettiğimi sandım."

Kolumu ona doladım çünkü yapılması gereken şey buymuş gibi geliyor. Bırakın Shelby gibi birini, kimseyi teselli etme konusunda fazla deneyimim yok ama bu doğru geliyor. Annemin nerede olduğumu önemseyen bir zaman hatırlamıyorum. Bir noktada ilgilenmiş olmalı çünkü kendi başımın çaresine bakabilecek kadar uzun yaşadım ama çoğunlukla kafayı bulup babamla parti yaptığını hatırlıyorum. Razor bana her zaman böyle olmadıklarını söyledi, ama yaşlı moruğa inanır mıyım bilmiyorum.

Havoc çantasını alır. "Ben sürüyorum. Şu anda yolda olmamalı. Bisikletimi sonra alırım." Anna'ya sert bir bakış attı. "Mia'ya yaptığından daha iyi göz kulak ol."

Gözyaşları yüzünden akarken başını sallar.

Sledge ve ben Shelby'nin arabasına kadar şeref kıtası olarak gittik. Lokanta popüler bir yer. İki işlek yolun köşesinde 24 saat kahvaltı servisi var ve müşteriler bütün gün girip çıkıyor. Bütün bu durum garip geliyor. Bu rastgele değildi. Adını ve onu nerede bulacaklarını biliyorlardı. Birisi Mia'yı hedef almış.

Bazılarımız, yaşadığımız hayatlarda belli bir riske girmeyi göze alıyoruz ve bazen, ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bu riskler olmaması gereken insanlara sıcıyor. Ama masumları hedef alamazsınız.

Shelby motor durmadan önce arabadan inmiş, kapılara doğru koşuyordu.

"Tanrım, Shelby! Bekle!" Sledge bağıyor. "Bu bir tuzak olabilir!"

Onu tamamen görmezden geliyor ve üçümüzün peşinden içeri dalıyor.

İçimden bir ses garsonun doğru söylediğini ve bunu yapanın muhtemelen çoktan gitmiş olduğunu söylüyor ama hayatlarımız üzerine bahse girmiyorum. Çekmem gerektiğinde önüme bir şey çıkmamasını sağlamak için payımı ayarlayan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

Mia yan taraftaki bir kabinde, önünde bir bardak sütle bir çocuk menüsünü boyuyor. Karşısında lokanta üniforması giymiş bir kadın oturuyor ve kâğıttaki bir şeyi işaret ediyor. İçeri daldığımızı duyunca şaşkınlıkla başını kaldırdı. İsim etiketinde Maggie yazıyor.

"Mia!"

"Anne!"

Onları levyeyle bile ayıramazdık.

Bizi içeri alırken garsonun gözleri büyüdü. Üyelerimizin geldiğini gördüğüne eminim ama ara sıra birkaç motorcuya krep dağıtmak, üçümüzün kavgaya hazır bir şekilde gelmesine hiç benzemiyor. Ondan çok daha büyük olduğumuzun farkındayım ve elim hala silahımın kabzasında duruyor. Çıkıyorum ve kesiğimin onu örtecek şekilde aşağı kaymasına izin veriyorum. "Onunla ilgilendiğin için teşekkürler."

Maggie kabinden çıkar ve başını sallar. "Tabii ki." Sesi rahatlamış gibiydi. "Her şeyin yolunda olmasına sevindim. İçinizden biri onun babası mı? Gurur duymalısın. Mia annesine nasıl ulaşacağını çok iyi biliyordu. Eğer bilmeseydi çok daha zor olurdu." Biraz daha yaklaştı. "Bunu kime vereceğimi bilmiyorum ama kızla birlikte gelen kadın bunu masaya bıraktı." Bana bir kâğıt uzatıyor.

Biz bize ait olanı koruruz. Koruyabilir misiniz?

Yüce İsa. Havoc'a veriyorum.

Notu avucunun içinde eziyor, sonra parmaklarını dikkatlice açıp tekrar düzeltiyor. "Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum ama kadının sadece emirleri uyguladığına dair bahse var mısın?" Maggie'ye odaklanmadan önce diğer müşterilerin yüzlerini tarayarak etrafına bakınıyor. "Tam olarak ne hatırladığınızı anlatın."

Endişeyle başını sallıyor. "Onunla birlikte uzun boylu bir kadın geldi. Sıska ve parlak turuncu saçları dışında tam olarak neye benzediğini hatırlamıyorum. Üzgünüm, bütün gün insanlar girip çıkıyor. Tahmin etmem gerekirse, senin gibi erkeklerle takılan türden bir kadına benziyordu. Alınma ama. Kızın yalnız olduğunu fark ettim çünkü bayanın kahve ya da başka bir şey isteyip istemediğini görmek için bekliyordum ama baktığımda orada değildi. Dediğim gibi, tuvalete gittiğini düşündüm ama sonunda kendimi kötü hissetmeye başladım ve Mia'nın üzgün görüldüğünü gördüm. Çok üzgünüm," diye ekliyor sonunda sanki bu karmaşa onun suçuymuş gibi.

"Hayır, iyi iş çıkardın." Gülümsemeye çalışıyorum. "Eğer aramamış olsaydın, hala nerede olduğunu bilmiyor olacaktık."

"İşte." Sledge cüzdanını çıkardı ve iki yüzlük çıkardı. "Bahşış sende kalsın. Bunu hak ettin."

Maggie kocaman gözlerle faturalara bakar. "Oh, ama... yapamadım, yani, teşekkür ederim. Keşke size söyleyecek daha çok şeyim olsaydı."

"Güvenlik kaydı var mı?" Havoc otoparka doğru işaret ediyor. "Kızın götürüldüğü kreşten bir fotoğraf üzerinde çalışıyoruz zaten ama her şey iyi olur. Dışarıda buraya nasıl geldiğini görebileceğimiz kameralarınız varsa, bu mükemmel olur."

"Oh, aslında, belki... Patronumla konuşmam gerekecek ve kendisi bugün burada değil."

Sledge bir yüzlük daha çıkarıyor.

"Hayır, hayır, zorunda değilsin. Mesele o değil. Sadece bilgisayarın şifresine sahip olan tek kişi o. Bana bir numara verin, ben de ona sorayım. Eminim olanları duyunca sana görüntüleri getirebilir. O iyi bir adamdır. Gerçekten, iyi para alıyorum. Mia'nın güvende olmasına sevindim. O tatlı küçük bir kız."

" de al." Sledge gülümser ve faturayı uzatır. "ya da kendinize güzel bir şeyler alın. Umurumda değil ama bunu gizli tutarsan memnun oluruz."

Bağlılığımızı gururla ilan eden kesiklerimize bakıyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim." Ön kapıdan bizi görünce biraz endişeli görünen bir aile giriyor. "Müşterilere yardım etmem gerekiyor, ama söz veriyorum Harry ile konuşur konuşmaz sizinle irtibata geçeceğim, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor." O işine geri dönerken, ben Sledge'e döndüm. "Neden bu kadar çok nakit taşıyorsun, dostum?"

"Etrafta biraz yedek para olması her zaman iyidir." Omuz silkiyor.

"Merhaba Bay Phoenix! Merhaba Bay Sledge! Merhaba Bay Havoc!" Mia onlarla birlikte kabine girdiğimizde heyecanla "Merhaba Bay Phoenix!" diyor.

Ben el sallıyorum. "Selam evlat. İyi misin?"

Başını sallıyor. "Çok fazla krepim var! Şuruplu!"

Shelby gülümsüyor, bitkin ama mutlu görünüyor. "Güvende ama şekeri yüksek. Muhtemelen bütün gece onunla birlikte şekerin geçmesini bekleyeceğim. Tatlım? Bana anlattıklarını onlara da anlatabilir misin? Seni alan kadın hakkında?"

"Bayan Ginger?" Mia burnunu kırıstırdı. "Arabası iğrenç kokuyordu. Büyükanнемin dışarı çıktıktan sonraki paltosu gibi."

Shelby küçük bir kahkaha attı. "Sigara. Yabancılarla hiçbir yere gitmeyeceğimizi konuşmuştuk, değil mi?"

Mia başını sallıyor, birden çok ciddi görünüyor.

"Ne yapman gerekiyor?"

"Bağır, bağır, bağır. Başka bir yetişkin bul."

"Peki sen neden yapmadın?"

Mia'nın çenesi biraz sallanıyor. "Bay Phoenix ve arkadaşlarının arkadaş olduğunu söyledi. Beni beklediğini ve saklambaç oynayacağımızı söyledi."

Birini vuracağım ve Bayan Ginger'ın potansiyel hedefler listesinde olmaması için bana çok iyi bir bahane vermesi gerekecek. Eğer birinin yaşlı karısı değilse, o zaman bir kulüp fahişesidir ve eşkalini tanımıyorum, bu yüzden bizden biri olduğundan şüpheliyim. Kafamı kaldırdığımda Havoc ve Sledge'in gözlerinde aynı düşüncelerle beni izlediklerini görüyorum.

Havoc, Shelby'ye alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde, "Evde güvende değilsin," diyor. "Neden hedef alındığını bilmiyorum ama Mia'nın gün içinde nerede olduğunu biliyorlarsa, senin nerede yaşadığını da biliyorlar demektir."

"Ne?" Shelby, Mia'yı bırakmaya korkarak ona sıkıca sarılır. "Biz hiçbir şey yapmadık! O öldü, Havoc. Artık kimse bizi umursamıyor."

Konuşurken Sledge'in sesinde bir parça hüzün var. "Bu doğru değil, değil mi? Etrafınıza bir bakın."

"Siktir," diye Havoc. "Seni de yanımızda götürüyoruz. Bu işi çözene kadar hasta olduğunu söyle. Seni evde yalnız bırakmamızın imkanı yok."

"Ne? Ama, demek istediğim. Belki bizimle kalabilirsin. Mahalle-"

"Sokağın aşağısında yaşayan lanet bir Pit Viper var," diye homurdanıyorum. "Tek iyi yılan ölü yılanıdır." Kendim de dahil. Karma beni yakalayana kadar zaman geçiriyorum.

"Anne, bir sürü kötü kelime söylüyorlar." Mia, Shelby'nin boynuna doğru kıkırdıyor.

"Biliyorum tatlım, ama bazen korkunç şeyler olduğunda kötü şeyler yapmaktansa kötü sözler kullanmak daha iyidir." Shelby elini Mia'nın saçlarında gezdiriyor ve dokunuşuyla ikisini de rahatlatıyor. "Yakınımda yaşayan bir Pit Viper var da ne demek? Kim?"

"Bunu konuşmanın yeri burası değil. Sizi kulübe götürüyoruz, biz bu işi çözene kadar ikiniz de güvende olacaksınız. Mia'nın oynayabileceği çocuklar bile var."

"Her şeyi öylece bırakamam ve-"

"Shelby, az önce biri Mia'yı kaçırdı." Sledge'in sesi çelik gibi sertleşiyor. Sesi öldürmeye hazır geliyor ve ben de bu hissi biliyorum. "Gerekirse daha sonra bizden nefret et, ama biri bize ulaşmak için seni ve kızını kullanmak istiyor ve senin kanın benim ellerimde olmayacak."

"Ya da benim." Havoc kabul eder.

"O zaman oybirliği ile. Hadi gidelim."

SHELBY

Motosiklet kulüplerine yabancı . Dodger beni birkaç kez partiler için Pit Vipers kulüp binasına getirmişti. Eğlenceli olduğunu hatırlıyorum, ama korkutucu bir şekilde. Eski bir çiftlik ya da onun gibi bir yerdi, hiç bir yerde görünmeden istedikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Bu yüzden Screaming Eagles kulüp binasının neye benzeyeceği konusunda oldukça iyi bir fikrim olduğunu düşündüm.

Meğer hiçbir fikrim yokmuş.

Onları bir yerde değil. Şehrin ortasında, duvarlarla çevrili bir bloğun tamamını kaplayan devasa bir kompleks. Bir köşedeki büyük bir kapı açık duruyor, ancak deri kesimli birkaç adam tarafından izleniyor. İçlerinden birinin kafasında bir bandana var. Hava şartlarından ısırmış yüzünde çarpık bir burun ve gür bir bıyık var. Diğer adam ise Phoenix gibi kesilmiş elbisesinin altında çıplak göğüslü. Kollarını ve gövdesini yamalı runik dövmeler süslüyor. Sarı sakalı uzun ve küçük örgülerle çok belirgin bir İskandinav görünümü veriyor. Önde giden Havoc'u fark eder etmez adamlara el sallıyorlar.

Direk içeri mi gireyim? Dışarıdaki sokakta kenara çekiyorum ve ne yapacağıma karar veremeden genç bir adam koşarak dışarı çıkıyor.

Pencereye vuruyor. "Anahtarlarını ver, onu park ettireyim."

"Bagajda çantalarımız var." Onları ikna etmeyi başardığım tek şey, evden uzakta geçireceğimiz birkaç gün için ihtiyaç duyacağımız şeyleri toplamak üzere eve gitmek oldu.

"Sorun değil, getiririm."

Mia yolda uyuyakaldı. Artık her araba kullandığımızda olmuyor ama şurup ya da değil, uzun bir gün geçirdi. Havoc koşarak geldi ve onu yükseltici koltuğundan çekmeme yardım etti. Küçük sırt çantasını aldım. Onu tutmak beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıyor. "Anne? Neredeyiz biz?"

"Güvenli bir yerde, bebeğim." En azından öyle umuyorum. "Bir süre Havoc ve arkadaşlarıyla kalacağız."

"Tamam," diyor büyük bir esnemeyle. Kollarını adamın boynuna doluyor ve başını omzuna yaslıyor ama artık uyanık ve her şeyi kavlıyor.

Kapıdan içeri girmek farklı bir dünyaya girmek gibidir. Yerleşkenin merkezine büyük bir depo hakim. Üstümüzde devasa bir Screaming Eagles logosu gökyüzünü aydınlatıyor ve deponun yanında motosikletler ve motorcularla dolu kavernöz bir garaj var. Dövmeli adamlar parlak ışıklar altında motosikletleri üzerinde çalışıyor, makinelerin çalışma sesleri ve hidroliklerin tıslaması içerideki hoparlörlerden gelen ağır müziği kesiyor. Deponun diğer tarafında, arka tarafta kaybolan bir sıra ev var. Neredeyse... ev gibi mi görünüyorlar? Pit Vipers kulüp binası, kimsenin büyümediği bir kardeşliğin büyütülmüş bir versiyonu gibi görünüyordu, ama burası insanların gerçekten yaşadığı bir yer gibi görünüyor. Evler boyanmış, hatta önlerinde çimler, dağınık oyuncaklar ve oyun ekipmanları var.

"Aşağı inmek istiyorum," diyor Mia, Havoc'un kollarında kıvranarak. Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Tamam evlat," diyorum ona, "ama elimi tutmalısın. Burası senin kim olduğunu bilmeyen bir sürü insanın olduğu büyük bir yer, bu yüzden dikkatli olduğumuzdan emin olmalıyız. Bana iyi davranabilir misin?" Bay Ayı'yı sırt çantasından çıkarıp ona veriyorum.

Etrafına kocaman gözlerle bakarken onu sıkıca kavlıyor ve elini uzatıyor. "Evet."

"Güzel. Hadi gidelim." Beynim bana onu bıraktığım anda birinin gelip onu tekrar çalacağını söyleyip duruyor. Onun burada olduğunu ve çocukların kimsenin onu almasına izin vermeyeceğini biliyorum, ama şimdilik gözyaşlarına boğulmamak için onun terli küçük avucunun benimkine değme hissini kullanacağım.

Sledge elini sırtıma koyup beni rahatlatıyor. "İyi olacaksın. Yemin ederim, ikinizden birinin peşine düşen olursa, bizi geçmek zorunda kalacaklar ve tüm bu diğer orospu çocuklarını görüyor musun? Aynı şey onlar için de geçerli."

"Umarım iş o noktaya gelmez." Gülümsemem biraz zorlama oldu ama bunu duymak beni gerçekten daha iyi hissettirdi. "Peki nereye gidiyoruz? Oraya mı?" Depoya bakıyorum, merak ediyorum ama içeride ne olduğunu görmekten biraz korkuyorum.

Sledge başını sallar. "Hayır, henüz değil. Eğer sadece sen olsaydın... belki. Geç oluyor ve kulüp binası gece vakti dört yaşındaki bir çocuk için iyi bir yer değil. Onun yerine Alessa'ya gideceğiz. Önceden aradım, yani geleceğimizi biliyor."

"Alessa?" Farkında olmadan Mia'nın elini sıkıyorum ve o da mutsuz bir homurtu çıkarıyor.

"Atlayabilir miyim?" Mia küçük bir trambolini işaret ederek soruyor.

"Evet, tabii ki yapabilirsin. Bırak . Güvenli," diye beni temin ediyor Havoc.

Derin bir nefes alıyorum ve oynamaya gidebilmesi için elimi açıyorum. "Kusura bakma. Şu anda rastgele kulüp kızları konusunda kendimi ne kadar rahat hissediyorum bilmiyorum."

Phoenix'ten bir kahkaha patlar. "Kimsenin bunu söylediğini duymasına izin verme. Ailesi biraz boktan olsa da Alessa iyi bir insan. Ona göz kulak olan dört adamı ve etrafta koşuşturan üç küçük çocuğu var. Tam olarak kaç yaşındalar bilmiyorum ama Mia ona uyum sağlayacaktır."

"Burada, yerleşkede yaşayan aileleriniz mi var?" Etrafta oyuncaklar varsa şaşırmamalıydım ama Dodger'la geçirdiğim kısa sürede onlardan hiçbir iz görmedim. O zamanlar heyecana kapılmışım ve soru soramayacak kadar genç ve güvensizdim. "Dodger yaşlı kadınların çoğunun hoş karşılanmadığını söyledi. Gördüğüm diğer kadınlar..."

"Sadece fahişeler ve becermek için bulabildikleri herkes mi?" Havoc büyük bir küçümsemeyle not ediyor. "Kahretsin, seni ondan uzak durman için uyarmalıydım ama kendi kararlarını verebilecek yaşta olduğunu düşündüm. Her zaman onun gibi adamlar vardır ama kayıp çocuklar bile bir gün büyümek zorunda kalır, yoksa acınası olurlar."

"Ben olsam dinlemezdim," diyorum ona dürüstçe. "On altı yaşındaydım ve her şeyi biliyordum. Tek duyduğum özel olduğum için orada olabileceğimdi, önemli kadınların içeri alınmadığı değil." Tanrım, ne kadar da safmışım.

"Bear, Hawk, Viking ve Snark, Alessa'yı burada tutmalarına izin verilmezse isyan ederler." Sledge, küçük bir ön bahçeyi çevreleyen alçak çitin kapısını açıyor. Küçük bir çocuğu içeride tutmaya yetecek kadar uzun olan bu çit, aynı zamanda ona biraz dolaşma özgürlüğü de veriyor. Mia koşarak geliyor, kaydıraklı ve tırmanma duvarlı bir oyun setine merakla bakıyor.

"Bekle... bu dört adam değil mi? Çok uzun isimli biri değil mi?" Phoenix gülüyor. "Paylaşma konusunda çok iyiler diyelim."

Vay canına. Dudaklarını yalayıp göz kırpan Sledge'e bakıyorum. Eve geldiğinde olanlar hakkında hâlâ konuşmadık. Üçü bir takım gibi davranıyor, ama yapmazlar... asla.

"Bu normal değil, değil mi? Yani, iffetli biri değilim, ama motorcuların hep huysuz ve sahiplenici olduğunu sanırdım."

Havoc ensesini ovuşturuyor, biraz rahatsız görünüyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Endişeli değilim. Sadece merak ediyorum. Tanrım, sen benim arkadaşımısın, babam değil."

Phoenix kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bize baba demenin hiçbirimiz için sorun olacağını sanmıyorum."

Oh. Aman Tanrım.

Ön kapı açılıyor ve biz yaklaşırken gür, siyah saçlı, kum saati vücutlu ve zengin zeytin tenli bir kadın gülümsüyor. Kalçasında iki yaşlarında küçük bir oğlan çocuğu var ve Mia'dan biraz daha büyük görünen bir diğeri bacağının arkasından bize bakıyor. Arkasında ise hayatımda gördüğüm en iri adamlardan biri var; gür sakalı ve omuzları o kadar geniş ki kapıdan geçmek için yan dönmesi gerekebilir diye düşünüyorum.

"Hoş geldiniz," diyor kadın. "Sen Shelby olmalısın. Ben de Alessa." Bana gülümsüyor, sonra Mia'ya bakıyor. "Eminim sen de Mia'sın. Dante biraz utangaç hissediyor ama o da senin yaşlarında. Eminim içeri gelerseniz, ikiniz oynayacak bir şeyler bulabilirsiniz."

Süslü bir ev değil ama içerisi rahat. Bizi mutfaktan geçirip küçük bir orduya yetecek kadar kanepeler ve sandalyenin bulunduğu büyük bir oturma odasına götürüyor. Yine de, dört ebeveyn ve üç çocuk varsa, sanırım onlara ihtiyaçları var.

alan. Bir köşede blokların, arabaların ve (tabii ki) motosikletlerin olduğu bir oyun alanı var ama Mia için biraz küçük görünüyor.

Dante öne çıkar. "Oyun odasını görmek ister misin? Bunlar bebekler için."

Alessa sırtıtıyor. "Bırak gitsinler. Geçen yıl bodrum katını yeniledik, böylece o ve Izzy daha fazla odaya sahip olabileceklerdi. Sekiz yaşında ve hâlâ ev ödevlerini yukarıda yapıyor."

Mia'nın yanına çömeliyorum. "Gidip bakmak ister misin?"

Mia biraz tereddütle başını sallıyor ama Bay Ayı'nın güvenliği sayesinde keşfetmekten mutlu. Merdivenlerden aşağı bakıyorum. Kiraladığım küçük mahallede bulmayı beklediğim bir şeye benziyor, burada bir motorcu yerleşkesinin tam ortasında değil. Resim çizmek için bir masa, oyuncaklarla dolu kutular, her yerde Legolar ve üzerinde yuvarlanıp oynamak için köpük matlar var.

"Sadece iyi davran,

tamam mı?"

"Biliyorum."

Alessa elini koluma koydu. "O iyi olacak. Kahve ister misin?"

"Dürüstçe mi? Sadece içine yarım şişe viski koyarsan. Zor bir gün geçirdim."

Adam gülüyor, derin ve rahatlatıcı bir gümbürtü. "Bununla çalışabilirim. Mutfağa gel. Ben Bear."

Alessa kahve koyarken ve Bear üst dolaptan bir şişe bal rengi alkol getirirken kendimi biraz işe yaramaz hissederek masaya oturuyorum. Şişenin yarısını bana vermiyor ama hem benimkine hem de kendininkine oldukça cömert bir shot atıyor. "Krema? Şeker?"

"Evet, lütfen."

Üst kattan iki motorcu daha iner, yanlarında Izzy olduğu tahmin edilen genç ve güzel bir kız vardır. İkisi de heybetlidir ama biri zayıftır, kısa kesilmiş saçları ve saat beş gölgesi vardır, diğeri ise daha iridir, dikenli saçları ve birkaç piercingi vardır.

"Misafir sesi duydum sandım." Zayıf olan mutfağa geçiyor ve Alessa'nın yüzünü yukarı kaldırarak onu öpüyor.

Alessa gülümser. "Dante ve Shelby'nin kızı Mia alt kattalar. Onlara biraz eşlik edebilir misin Izzy? Mia zor bir gün geçirdi ve sanırım birkaç arkadaşına ihtiyacı var."

Izzy küçük çocuklarla birlikte gönderilmesine itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama biraz oflayıp pufluyor ve bana bakıyor. "Tamam. Önce gidip çıkartmalarımı alacağım. Mia çıkartma sever mi?"

Tüm bunlar o kadar normal ve o kadar tatlı ki, ağlamaya başlamadan önce Izzy odasına koşana kadar zar zor başımı sallayıp kendimi tutabiliyorum. Havoc, Phoenix ve Sledge bir anda yanıma geliyorlar ve bu da beni daha çok ağlatıyor.

Ayı dondu kaldı. "Biraz daha viski?"

"Özür dilerim," diyorum gözyaşlarımın arasından gülerek. "Ben iyiyim. Bu sabah her zamanki gibi işe gittim. Birkaç saat önce kızım kaçırıldı. Şimdi buradayım." Kollarımı sallayarak sadece evi değil, tüm bu çılgın yerleşkeyi gösteriyorum. "Kahvemi yudumluyorum ve bir daha eve dönüp dönemeyeceğimi merak ediyorum."

"Tatlım, bu iyi değil. Bu berbat bir şey," diyor piercingli adam. "Ve inan bana, burada hepimiz berbat bir şey olduğunu biliyoruz."

"Hawk..." Alessa sitemkâr bir ifadeyle. "Bu doğru."

"Evet, ama bunu söylememen gerekiyor," diye şaka yapıyor diğer adam. En azından ben şaka yaptığını düşünüyorum.

"Snark, Hawk, bu Shelby. O ve kızının ne yapacaklarını bulana kadar birkaç gün kalacak bir yere ihtiyaçları var. Shelby, bunlar benim kocalarım. Dördüncüsü de buralarda bir yerde. Sanırım Viking kapıda ama biraz takılırsanız onunla tanışacağınıza eminim."

Hawk Havoc'a odaklanır. "Bunun diğer işle bir ilgisi var mı?"

"Muhtemelen," diyor Havoc yorgun bir baş hareketiyle.

"Pekâlâ. Hikayenin tamamını daha sonra duymayı bekliyorum."

Mantık bana dinamiklerinin garip olması gerektiğini söylüyor. Üç ya da dört erkek bir kadınla birlikte huzur içinde yaşayamaz, ama viskinin etkisi geçtikçe

biraz kıskanmaktan kendimi alamıyorum. Kendilerini tamamen Alessa'ya ve çocuklara adadıkları çok açık.

Onu çok seviyorum ama Mia'yı tek başıma büyütmek çok zor. İşten yorgun argın geldiğim günler oluyor ama yine de onu ilk sıraya koymak zorundayım, bu ertesi gün bir önceki geceden daha dinlenmiş kalkmak anlamına gelse bile.

Herkese yer açmak için oturma odasına geçiyoruz ve Phoenix kanepede yanıma oturup beni yanına çektiğinde rahatlıyorum. Snark da Alessa'yla aynı şeyi yapıyor, en küçükleri diğer kolunun kıvrımına kıvrılmış.

Rahat bir yer. Büyük bir aileye sahip olmak gibi ve ben de burada rahatça oturup onun sessiz bir parçası olabiliyorum.

En son ne zaman böyle hissettiğimi bile hatırlamıyorum ve tek gereken deli bir kadının kızımı kaçırmasıydı çünkü görünüşe göre bizi korkutmanın Havoc, Sledge ve Phoenix'e zarar vereceğini düşünen biri var. Ama tam burada, şu anda, onların konuşmalarını ve Mia'nın bodrumdan yükselen kahkahalarını dinlerken kendimi güvende hissediyorum.

SHELBY

"Sorun , bu gece burada uyuyabilir," diye fısıldıyor Alessa, Mia, Izzy ve Dante'nin üzerine battaniyeler örterken. Kendi pelüş hayvanlarına sarılmışlar ve usulca horluyorlar. Sanırım tüm bu oyun sonunda onları yakaladı. Kendimizi konuşmaya o kadar kaptırmıştık ki ortalığın ne kadar sessizleştiğini fark etmemiz biraz zaman aldı.

"Özür dilerim. Kişisel bir şey değil ama onu burada tek başına bırakmak içime siniyor mu bilmiyorum. Ya uyanır ve korkarsa?"

Kapıda gördüğüm, saçları örgülü adam Viking başını sallıyor. "Sorun değil. Anladım. İstersen seni kanepeye yatırabiliriz."

Havoc fikrimi bile sormadan, "Benim odamda kalıyor," diyor. Alessa adamlara kaşlarını çatıyor. "Şşşt, yukarıda tartışın."

Oturma odasında Sledge kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Shelby benimle kalabilir."

"Neden? En büyük yatak bende," diyor Phoenix kendini beğenmiş bir şekilde.

Alessa elini koluma koydu. "Benimle gel. Bırak birbirlerine kuyruk tüylerini sallasınlar. Tartışmanın anlamı yok." Beni üst kata, hayatımda gördüğüm en büyük yatağa sahip yatak odasına götürüyor.

"Bunun için nereden çarşaf alıyorsun ki?" Şaşkınlıkla sordum.

Gülüyor. "Aslında iki şilte bir araya getirilmiş ve ortasına da birinin çatlaktan düşmesini engellemek için bir ara parça konulmuş."

Dört erkek. Bir kadın. Yatağa bakıp bunun nasıl olduğuna dair zihnimde bir sürü hesap yapıyorum. Umarım kimse horlamıyordur. "Nasıl...? Boş ver." Çok fazla sorum var ama herhangi birini sormak inanılmaz derecede kaba hissettiriyor.

"Çoğu zaman buradayız ama Matteo'nun çocuk odasında yere ihtiyacımız olduğunda kullanabileceğimiz bir yatak daha var." Alessa, yatağın üst çekmecesini açarken

ve bir çift bebek monitörü çıkardı. Bana dostça ama ciddi bir bakış attı. "Yanlış düşünüyor olabilirim ama senin yerinde olsaydım birinin bunu söylemesini isterdim. Eğer aşağıdaki adamları cesaretlendirmek istemiyorsan, bunları bulduğumu unutacağım ve Mia'nın korkmaması için kanepede uyumanı kabul edeceğim. Ama gece boyunca anne nöbeti tutmadan rahatlamak istiyorsanız, tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki bunların menzili kulüp binasına kadar ulaşıyor. Ben buraya takarım, sen de diğerini yanında getirirsin, böylece kendini daha güvende hissedersin."

Kendimi bu dünyaya kapılmak istemediğime ikna ettim ama kaderin başka fikirleri varmış gibi görünüyor.

"Sen olsan ne yapardın?" Ben sorardım.

Alessa bir kaşını kaldırıyor ve arkasındaki yatağı işaret ediyor. "Ne düşünüyorsun? Cidden, kulüp binasına git, rahatla, bırak bu gece seninle onlar ilgilenir. Bunu asla kabul etmeyecekler ama seni koruyamamak bu gibi adamları en az senin Mia için endişelendiğin kadar korkutuyor."

"Tamam, ama bir şey olursa arayacaksın, değil mi? Herhangi bir şey olursa."

"Yemin ederim, ölmeyi umuyorum." Parmağını göğsünün üzerinde gezdirerek söylüyor. Alessa'dan hoşlanıyorum, iyi birine benziyor ve Dodger'la birlikteyken tanıştığım birkaç yaşlı kadına kıyasla son derece normal, ama bunun genel olarak motorculardan çok onun kulübüyle ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Arabamı park eden adam bavullarımızı kapıya bıraktı, biz de Mia'nın bavulunu Alessa'ya bıraktık, o da bana bebek telsizinin diğer ucunu verdi. "İyi geceler," dedi göz kırparak.

Şöyle mi düşünüyor... Büyük kıta yatağının hayatı bölmesi için kaydolmaya hazır değilim.

Ayrıca, benimle gerçekten ne kadar ciddi olduklarından emin değilim. Üçü de çok çapkın ama Phoenix ve Sledge'in odalarında kalsam bana iyi vakit geçirtmekten mutluluk duyacaklarından eminim ama sanırım Havoc beni hâlâ yeterince hızlı kurtaramadığı korkmuş küçük bir ergen olarak görüyor. Artık yetişkin bir kadın ve bir çocuk sahibi olmam önemli değil, o hala ağabey rolü oynamaya ve beni güvende tutmaya odaklanmış durumda.

Beni kulüp binasına götürürken Havoc, "Bunu konuştuk ve sen benim odamda kalıyorsun," diyor.

Evet, sanırım Alessa biraz yanılıyor. Havoc'un bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, bu gece iyi bir uykudan başka bir şey alacağımı sanmıyorum. Aslında başka bir şey istediğimden emin değilim, ama bunun gerçekleşme şansının olmadığını bilmek yine de biraz hayal kırıklığı yaratıyor.

Ön kapı şu anda kilitli, ancak bir masa kurulmuş ve birkaç adam yakınlarda kâğıt oynuyor. Ortalık sessiz, garajdaki müziğin sesi kısık ve sadece birkaç adam motosikletleriyle uğraşıyor. Havoc ve Sledge iki yanımda yürüyor, Phoenix de arkamda. Doğru kararı mı verdim? Alessa'ya geri dönmeli miyim? Mia'nın yeni arkadaşlarıyla huzurlu bir gece geçirmesini isteyerek bebek telsizine sarılıyorum ama bir yandan da uyanacağını ve kararımı vereceğimi umuyorum.

İçerisi biraz daha kalabalık, duvarında devasa bir Screaming Eagles logosu olan ve Amerikan bayraklarıyla çevrili büyük bir ortak odada bir grup erkek var. Birkaç motorcu ellerinde biralarla bilyardo masasının etrafında duruyor. Biri bizi görünce selamlamak için şişesini kaldırıyor. Arka tarafta birkaç kişi daha koltuklarda takılırken büyük ekran televizyonda bir şeyler izliyor ve-oh. Başım odayı incelemekten o kadar hızlı öne ve arkaya kayıyor ki saçlarım zıplıyor.

Gerçekten iffetli biri değilim, yemin ederim. Havoc'la tanıştığım bar olan Puss in Boots, aslında bir striptiz kulübüydü. Müdürün yaşım hakkında yalan söylediğimi bildiğinden oldukça eminim, çünkü açık saçık kıyafetlerle dolaşmamdan memnundu, ama henüz onları çıkarmam için beni zorlamaya başlamamıştı. Dodger beni Pit Viper'larla partilere götürdüğünde çıplaklıktan payıma düşenden fazlasını gördüm.

Ama uzun zaman oldu. Kısa etekli, üstsüz bir kadının motorculardan birinin üzerinde rahatça süründüğünü görmek hiç de beklediğim bir şey değildi.

"Hadi, burada takılacağız," diyor Sledge gülerek. Çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor, ağır bir şey değil ama bir açıklama gibi geliyor. Sadece bu ifadenin ne olduğunu bilmiyorum.

Phoenix elimi tutuyor ve avucumu öpüyor, bırakmadan önce parmağımı ısıyor. "İyi geceler, güzelim."

"Zorlama," diye homurdanıyor Havoc alttan alta, bu da onların kıkırdamasına neden oluyor.

Havoc beni koridordan geçirip üzerinde isminin yazılı olduğu bir levhanın bulunduğu bir kapıya götürdüğünde yüzüm hâlâ kızarıyor. Bir bebek ağlaması duyduğumdan neredeyse eminim, ama monitörden hiçbir şey gelmiyor, bu yüzden sadece bir şeyler hayal ediyor olabilirim. İçeri girmem için kapıyı açtı. Havoc'la baş başa kalmak üzereyim, onun odasında, hatta belki yatağında. Ne ile karşılaşacağımı bilmeden içeri girerken dudaklarımı ıslatıyorum.

Kaldığı yer stüdyo daire gibi. Eski püskü bir kanep, bir sehpa ve birkaç sandalyeden oluşan bir oturma alanı, bir ucunda küçük bir mutfak, köşede bir yatak ve banyo olduğunu tahmin ettiğim bir kapı var. Tezgâhın üzerinde yarı dolu bir kahve makinesi duruyor ve kanepeye yaslanmış bir gitar var.

İçeri girip bebek telsizini masanın üzerine koyuyorum ve sesi sonuna kadar açıyorum. "Gitar çaldığını bilmiyordum."

Havoc omuz silkerek çantamı yere bırakıyor. ". En azından iyi değilim. Ama üzerinde sevişmeyi seviyorum. Sen yatağı alabilirsin. Ben kanepede uyurum."

Üzerinde uzanabileceğim kadar bile uzun görünmüyor. "Hayır, bu adil değil. İkimiz de yetişkiniz. Yatağı paylaşabiliriz, değil mi?" Ciddiyim ama tepkisini de görmek istiyorum.

Ağır bir nefes verir. "Evet... tabii. Bu mantıklı. Eğer sakıncası yoksa."

"Sen bana güvenirsen ben de sana güvenirim." Gergin bir kakhahayla söylüyorum. Onunla yalnız olmak biraz çıkıyormuşuz gibi hissettiriyor. Samimi. "Önce bir duş alabilir miyim? Hâlâ iş üniformamı giyiyorum ve günün yorgunluğunu atmak istiyorum. Zor bir gün oldu."

"Hadi bakalım. Bolca sıcak su var. Burada lüks bir hayat yaşamıyoruz ama sahip olduğumuz tek şey bu. Ben yedek bir havlu bulayım."

Küvet yok, sadece cam kapının arkasında bir duş var, ama geçimini temizlik yaparak sağlayan ve yelpazenin her iki ucunu da görmüş biri olarak, banyosunun temiz olması hoş bir sürpriz oldu. Şampuanımı ve saç kremimi üçü bir arada cihazının yanındaki küçük çıkıntıya koyuyorum ve duş kumandalarını kurcalıyorum. Giysilerimi çıkarana kadar su ısınıyor ve ben de suyun Mia'yla ilgili telefonda beri tenimde taşıdığım dehşeti yıkamasına izin verdiğim için memnun bir şekilde içeri giriyorum.

Hızlıca duş alıp suyu kapattım ve ona bir havlu getirmesini beklemediğimi fark ettim. Hay aksi. "Havoc?"

Kapının dışında bir şey söylüyor ama ben . "Ne?"

Kapı açılıyor ve uzun bir süre sadece birbirimize bakıyoruz, ben onun duşunda çıplak ve ıslak, o ise gözlerinde çiğ bir açlıkla elinde bir havlu tutuyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor. "İyi olmaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama sen bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Havluyu onun gevşek parmaklarından kapıyorum, içimde bir sıcaklık birikiyor. Havluyu vücuduma sararken ellerim titriyor. Önemli kısımları örtüyor ama zar zor.

"Geçen gün geldiğinde Sledge ile takıldım." Neyim var benim böyle? Neden böyle ağzımdan kaçırdım?

Yüz ifadesi kararıyor. "Öyle mi? Onunla ilgileniyor musun?" "Bilmiyorum.

Belki." Duştan çıktım.

Havoc hareket etmiyor. İçeri girdiğinden beri gözlerini benden ayırmadı. "O iyi bir adam."

"Peki ya Phoenix?" Onunla alay ediyorum ve bunun farkındayım. "O benim kardeşim, ama-"

"Ama ne? O kötü haber mi?"

"Benden ne istiyorsun?" Kelimeler sanki içinden sürüklenerek çıkarılmış gibi, kaba ve çiğ. "Başından çok şey geçti Shel. O senin için yeterince iyi değil, hiçbirimiz değiliz. Bir muhasebeciyi falan hak ediyorsun. Sana bir ev alacak ve seni Niagara Şelalesi'ne götürecek birini."

"Artık on altı yaşında değilim." Havlunun biraz kaymasına izin verdim. "Yok artık."

"O zaman bana öyle davranmayı bırak! Ne istediğimi bilmiyorum ama denemezsem bunu asla çözemeyeceğimi de biliyorum."

"Siktir." Gözleri aşağıya, göğüslerimin üst kısmına ve tenime gerçek bir dokunuş gibi vücuduma kayıyor.

"Ne istiyorsun?"

"Siktir," diye tıslıyor tekrar, sıkılmış dişlerinin arasından ve sonra üzerime geliyor, bir eliyle boğazımı, diğeriyle kalçamı yakalıyor. Beni ona bakmaya zorluyor, şehvetle boğulma havuzu gözlerine, dolgun dudaklarına.

Sonra nefes almam gerekiyormuş gibi beni öpüyor.

SHELBY

Havlu yere düşüyor ve sırtım duş duvarına çarpıyor. Nasırlı eller beni keşfediyor, her santimetrekaremi öğreniyor, o ise beni hayatımın bir santimetresine kadar öpüyor. Suyu kontrol eden kola çarpıyor ve sıcak su üzerimizden akıyor, tişörtünü ikinci bir deri gibi ona yapııştırıyor ve kotunu karartıyor.

"Sırılsıklam oluyorsun," diye soluyorum nefes almam için bana izin verdiğinde.

"Umurumda bile değil." Göğüslerimden birini büyük eliyle kavıyor ve parmak uçları arasında sert meme ucumu sıkıştırıyor. "Kahretsin, çok seksisin. Seni görüp de bunu yapmayı düşünmemenin ne kadar zor olduğunun farkında mısın?"

Kaslı kalçalarından birinin üzerine binmiş durumdayım ve çıkıntısı kalçama batıyor. "Sanırım oldukça iyi bir fikrim var."

Yüzünü boynuma gömüyor, hassas tenimi öpüyor ve ısırıyor. "Sen kendi iyiliğin için fazla güzelsin. Hep öyleydin. Seni bu dünyadan uzak tutmaya yardım edersem, hayatı yaşayabileceğini umuyordum. Uzak durmanı istedim. Sana dokunmayı bırakmamı söyle. Bunu söylediğini duymam gerek yoksa ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım."

"Yapacak mıyız?" Ellerimi yukarı kaldırıyorum, tişörtünün altından geçiriyorum, böylece tişörtü yukarı itebiliyorum, parmaklarımı taş gibi sert karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

Suyu kapatıp gömleğini çıkarmama yardım edecek kadar uzun süre bırakıyor. Islak kotunu indirirken zorlanıyorum. Ağırlığımı kotu indirmeye verebilmek için çömeliyorum ve birdenbire tam orada, kalın ve ıslak, sudan daha fazlasıyla parlıyor. Parmaklarımı ona dolayarak nabzını hissediyorum.

Nefes alış verişi hızlanıyor ve başparmağımı zonklayan başının üzerinde gezdirirken dişlerinin arasından keskin bir soluk çıkarıyor. Kızaran bir bakire değilim tabii ki ama Tanrım, çok büyük. Yıllardır kimseyle birlikte olmadım. Tecrübelerime göre, erkekler

çoğunlukla sorun oldu ve küçük kızıma bakmakla yeterince uğraştım.

Onunla birlikte olmak, ilk gibi olacak. Sadece daha iyisi.

Sıcaktan kavrulan kalınlığını yanağıma bastırırken ona bakıyorum. Vücudu nefesimi kesiyor, güçlü ve sağlam, mürekkeple kaplı ve hayatının hikayesini anlatan yara izleri. "Sana bir sır verebilir miyim? Yıllar önce sana aşık olmuştum. Eve dönmeme yardım ettikten sonra, benim için geleceğini hayal ederdim."

İçten içe yanan gözleri biraz genişliyor. "Öyle mi?"

"Evet. Şimdi biraz daha büyüdüğüm için neden uzak durduğunu anlıyorum, ama gençlik fantezilerim hâlâ bunun her saniyesinden zevk alacak." Sikinın yan tarafını öpüyorum, sonra dilimle kalın bir damarın izini sürüyorum, tepesine ulaşana kadar.

Gözlerini kapatıyor ve kendini duş duvarına yaslariken tıslıyor. "Kahretsin, Shel, sen..."

Dilimin ucunu hassas çıkıntının etrafında, tam başın şaftla birleştiği yerde gezdirirken Havoc uzaklaşıyor. Bu işte harika olduğumu iddia etmeyeceğim ama bazı fikirlerim var ve Havoc da bu fikirlere tamamen katılmış görünüyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, acı verecek kadar değil ama kontrolün onda olduğunu bilmemi sağlayacak kadar. Gözleri kapalıyken ve dudaklarım sikinın etrafındayken olabileceği kadar.

Sadece ucunu ağzımın içine çekecek kadar yükseliyorum, o kalın kafayı sarmak ve dilimle keşfetmek için. Onu doğrudan tatmak için. İnliyor ve tutuşu köklerimi çekiştirecek kadar sıkılaşıyor. Acıtacak kadar değil, sadece acıtacak ve daha yoğun hale getirecek kadar. Tanrım, hiç böyle olmamıştı.

Beni biraz daha derine çekiyor. Başı ağzımın çatısına çarpıyor ve sonra geri çekiyor. Dudaklarımı onun etrafında sıkıyorum, şaftının sabit itişinin etrafında nefes alırken burun deliklerim alevleniyor. Beni aniden geri çekiyor.

"Siktir, Shel. İşimin bu kadar çabuk bitmesine hazır değilim. Gel." Beni ayağa kaldırdı, duştan çıkmama yardım etti ve beni yatağa atabilmek için odanın kapısına doğru götürdü.

"Tamamen ıslandım!"

"Senin ıslanacağının yarısı kadar bile değil," diye sırtarak homurdanıyor. Ellerini dizlerimin altından geçirip beni yatağın kenarına doğru çekerken dizlerinin üzerine çöküyor.

"Kahretsin, mükemmelsin," diye inliyor, geniş dilini kıvrımlarımda gezdirmeden hemen önce. "Ve benim için sıırıslıklamsın. Buna bayılıyorum."

Ani bir öz-bilinç patlaması yaşadım. Bir bebeğim oldu. Ya öyle olsaydı. "Değil... Ben..."

Bana bakıyor, yüzünde inançsız bir ifade var. "Artık utanmıyorsun, değil mi? Bir çocuğun olduğunu biliyorum, kadın. Sen kırık bir oyuncak değilsin. Sen lanet bir MILF'sin." Ve sonra sanki bu benim arzulanabilirliğimle ilgili her türlü soruyu çözmüş gibi hemen geri döndü.

Adil olmak gerekirse, sağlam bir argüman ortaya koyuyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, dilini tam istediğim yere yönlendirirken tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum, bacaklarımın arasında en lezzetli, harikulade sıcaklık oluşuyor ve yayılıyor. Sırtım kendiliğinden yükseliyor, omuzlarımı ve kıkımı yatağa bastırıyor ama ne kadar kırırdarsam kırırdayayım, o da yanımda, kirli sakalları kalçalarımın içini çiziyor.

Dili klitorisimin üzerinde dönüyor ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki birinin beni kapıdan duyacağından endişeleniyorum. İçimdeki her küçük kas, beni stratosfere fırlatmak üzere olan sarmal bir yay gibi geriliyor. Düşünemiyorum, işlem yapamıyorum.

-Sadece hisset. Ben keskin soluklarla hava çekerken o sabit daireler çizerek baskıyı sürdürüyor ve sonra patlıyorum, boş çekirdeğimde sıkışıp kalan tüm o ısının bir yere gitmesi gerekiyor.

"Havoc!" O kadar sert boşalıyorum ki çığlık atıyorum. Parmaklarımı sokarken kafasını tırmalıyor olmalıyım, ama duraklamıyor, hafiflemiyor bile, beni öldürmeye çalışıyormuş gibi orgazma sürüklemeye devam ediyor.

Ama gitmek için ne yol ama.

"Bu... harikaydı," diye fısıldıyorum.

Yatakta sürünerek yanıma uzandı ve gülümsedi. "Siktir, seni tekrar gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum. Tanrım, hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

"Hayal ettiğinden daha mı iyi? Sonunda alan bendim." Uzanıyorum, avucumu geniş göğsüne bastırıyorum ve çarpan kalbini hissetmenin tadını çıkarıyorum.

"Kahretsin, eğer sadece benim için bu kadar yüksek sesle bağırdıysan, hepimiz için evi yıkacaksın."

Pardon? "Ne?"

Kafası karışmış bir şekilde göz kırpmıyor. "İstemiyor musun? Sanırım... siktir."

"Beni paylaşmak ister misin? Alessa'nın evindeki gibi mi?" Biraz afallamış bir halde öylece uzandım. Üçünden de kesinlikle etkileniyorum ve dürüst olmak gerekirse, Alessa'nın erkeklerinin ona adanmış olduğunu gördüğüm gibi birden fazla erkeğin bana adanmış olması fikri oldukça ateşli. Sadece neler olup bittiğini hiç tam olarak düşünmemiştim.

Havoc bir elini yan tarafımda gezdiriyor, kalçamın üzerinde duruyor. "Seni asla zorlamam."

Onu her zamanki gibi sert bulmak için aşağı bakıyorum ve parmaklarımı etrafına sarıp okşuyorum. "Nasıl bir şey olurdu?"

Dışlerinin arasından tıslıyor. "Onları çağırmamı ister misin? Eminim size göstermekten mutluluk duyacaklardır."

"İstediğin bu mu?" Başparmağımı tepesinde gezdiriyorum, kayganlığın yayıldığını hissediyorum.

"Bu sefer değil," diyor alçak bir sesle. Komodinin üzerinden bir şey almak için uzanıyor. Bir plastik kırıksıklığı ve kendini tamamen hazır hale getirmek için elimi itiyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, üzerime bir gerginlik geliyor. Kocaman görünüyor ama ben hazırım. Hem de çok hazırım.

Havoc'un kalçaları benimkilerin arasına yerleşiyor ve o içime doğru kayarken kalçalarımın açılmasına izin veriyorum. "Böyle olacaktı." Onunla o kadar dolana kadar santim santim daha derine kayıyor ki dayanmakta zorlanıyorum. Ama iyi hissettiriyor. İnanılmaz.

İnliyorum ve parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirip ağzıma sokuyor. "Ve bu." Kulağıma fısıldarken derinlere dalıyor. "Gözlerini kapat ve bunun Phoenix olduğunu hayal et."

Phoenix'in bir parmak genişliğinden çok daha fazlasını sunabileceğini biliyorum, ama hayal etmesi seksi ve Havoc'un parmağını ağzıma alıyorum.

"Tanrım. Mükemmel."

Yavaşça geri çekiliyor, sonra beni tekrar dolduruyor ve bu sefer kolay oluyor. Çok kayganım ve onun için hazırım. Tekrar. Ve tekrar.

Acı verecek kadar yavaş. Parmağının ağzımdan kaymasına izin verdim. "Havoc, lütfen..."

"Öyle mi? Lütfen ne?" Bana ne yaptığını çok iyi bilen ukala bir sırıtış takınıyor. Beni nasıl hissettirdiğini. Beni nasıl doldurduğunu.

"Tanrım. Sik beni."

Bunun yerine, çekip beni çeviriyor, kalçalarımı onu karşılamak için yukarı çekiyor ve tek bir acımasız vuruşla tekrar içeri kayıyor. "Ve bu şekilde olacaktı."

Komodinden başka bir şey çıkarıyor ve bir tıkırtı duyuyorum. Soğuk bir damla ve sonra kaygan başparmağı kıkımın üzerinde desenler çiziyor. Geriliyorum, ama o beni zorlamıyor, ben onun altında umutsuzca nefes alıp verene kadar benimle alay ediyor. "Seni her yere götürebiliriz bebeğim. Sadece rahatla ve yolculuğun tadını çıkar."

Üçünün arasında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmek çok kolay. Üç güçlü adamın arasındaki tek odak noktası. Derinlere doğru itiyor, tüm uzunluğunu sıkıca içime sokuyor. Nefes nefese ona doğru itiliyorum, altında zar zor hareket edebildiğim için aniden hüsrana uğruyorum. "Havoc!"

Ellerim çarşafı dolanıyor. İçime her girdiğinde yatakta sallanıyorum, inliyorum. "Kahretsin, seni altımda böyle seyretmeye bayılıyorum," diyor şehvet dolu boğuk bir sesle. "Sana verebileceklerimi alıyorum. Seni benim yapıyorum."

Kalçalarımı ona doğru itmeye çalışıyorum ama beni kısıtıyor. Ama önemli değil. Her hamlesinde beni yatağa , etleri benimkilere çarpıyor. O bir makine, tüm kasları ve siki. Ve dudaklar. Ve parmaklar. Bunu üç kez yaşamak nasıl olurdu? Onun pençesi altında kıvrılırken inlemelerim çığ ve sert. İhtiyaçtan ağrıyorum, tamamen onunla doluyum. Gözlerimi kapatıp beni zevkle becermesine izin verdiğimde artık nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamıyorum. Beni unutulmaya salla.

Güçlü göğsünün derinliklerinden inliyor, tam da ikinci orgazmımın dalgası üzerime yıkılırken. Beni altına çekiyor, boğuyor. Tek hissettiğim içime akan, her yerimi dolduran, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar uzanan zevk. Tüm vücudum onun etrafında kenetleniyor, kalın sertliği onu sağarken kaslarımı ağrıtıyor, benimle birlikte uçurumun kenarına gitmesini istiyor. Tıpkı benim gibi onun da kendini kaybettiğini hissetmek için.

Ve ben çılgılık atıp onun sabit tutuşuna karşı mücadele ederken, tekrar inliyor ve bu sefer derinlere itiyor ve orada kalıyor. Ben onun etrafında esneyip dalgalanırken, o içimde titreşiyor ve Tanrım, bir parçam çıplak, ıslak ve kaygan olmamızı diliyor, ama bunun sadece içgüdülerimin çılgınca davranması olduğunu biliyorum. Yine de bunun düşüncesi güçlü bir artçı şok yaratıyor, ben onun altında titrerken renkler gözlerimin önünde dönüyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye inliyor içime boşalırken. Kalçalarındaki tutuşu acıtıyor, ama şimdi bırakırsa patlayacağımı ve parçalara ayrılacağımı düşünüyorum. Ona üzerimde, içimde ihtiyacım var. Tanrım, bu çok iyi. Böyle olabileceğini hiç fark etmemiştim.

İkimiz de maraton koşmuş gibi nefes alarak yatağa yığılana kadar geçen süre sonsuzmuş ya da hiç geçmemiş gibi geliyor.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Yok artık. Bu... Yüce Tanrım." Başımı göğsüne yaslayabilmem için beni kendine çekiyor. Göğüs kıllarıyla oynuyorum ve parmak ucumu şakacı bir şekilde meme ucunun etrafında gezdiriyorum. Dokunuşumla sertleşmesine bayılıyorum.

"Hiç bir şey hissetmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Asla."

"Güzel."

Yumuşak bir kıkırdama duyuyorum. "Şimdi diğerlerini aramalı mıyız yoksa...?"

"Kapa çeneni ve uyu kadın," diyor kıkırdarak. "Bu gece benimsin."

"Ama gerçekten ciddi ? Paylaşmak ister miydin?" Bir dakika sessiz kaldım, düşündüm.

"Eğer çok fazlaysa, söylediklerimi unut. Sırf ben-" diye istemediğin bir şeyi istiyormuş gibi davranmak zorunda hissetme kendini.

"Şimdi kapa . Bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Senden hoşlanıyorum." "Umarım öyledir."

"Sledge ve Phoenix'i de seviyorum."

Havoc'un elleri beni nazikçe okşuyor. "Peki sorun nedir?"

"Sadece seks olsaydı, bunun doğru insanlarla nasıl durgunluk verebileceğini kesinlikle anlayabilirim. Ama ben sizden hoşlanıyorum. Duygularım birbirine karışmadan bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Eğer onlar için sadece seks olsaydı, sanırım kalbim kırılırdı."

"Tatlım, onların da senden hoşlandığına eminim. Onlar benim kardeşlerim. Biz Misfits'iz ve biz lanet bir takımız." Beni bir öpücük için kendine çekiyor ve içim kıpır kıpır oluyor. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Sadece sana var olduğumu söylüyorum. Şimdi uyu. Uzun bir gün oldu ve Mia annesinin yarın uyanık ve dinlenmiş olmasını isteyecektir, eminim."

O bunu söylediğinde ben çoktan uykuya dalmış oluyorum. O kadar hoş ve sıcak ki, bacaklarımız iç içe geçmiş bir şekilde ona sarılmak kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağlıyor. Uyku beni almadan önce duyduğum son şey kalbinin sabit atışı oluyor.

Uyanmak çok daha zor. Sledge odaya girmiş, ikimizi de sarsıyordu. "Kalk lan ayağa. Outlaw Sons burada."

HAVOC

Dün geceden kalma nemli kot pantolonumu çekiştiriyorum ama başka kıyafet arayacak zamanım yok. "Neler oluyor?"

Sledge, Shel'in çarşafı göğsüne doğru tutuşuna bakıyor ve bana bir kaşını kaldırıyor. Kızgın görünmüyor, sadece meraklanmış. "Devriye yaklaşık on dakika önce aradı, bir düzine atlinin bize doğru geldiğini bildirdi. Tam bir saldırı için yeterli değil ama ortalığı karıştıracak kadar çok. Viking bu sabah Eagle-eye'a Shelby ve Mia hakkında bilgi verdi."

Bebek telsizinden kesik kesik sesler geliyor. "...günaydın, güneş ışıkları. İzlemeye ne dersin... Ben gidip biraz getireyim... Mia, annene söyle..."

Bir battaniyeye sıkıca sarılmış olan Shelby, topallayarak masaya gider ve monitörü eline alır. Monitöre bakar ve bir düğmeye basar. "Hey, bebeğim. Orada mısın?"

"Anne!" Mia'nın sesi yüksek ve net bir şekilde geliyor. "Mısır gevreği alabilir miyim? Şekerli olsa bile mi?"

"Tabii ki tatlım. Bayan Alessa ne derse onu yap, tamam mı? Ben hemen yan . Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Tamam! Patrol Pals'ı izleyeceğiz."

Shel çantasıyla birlikte banyoya girer, saçlarını aceleyle at kuyruğu yapmış ve makyajsız bir şekilde giyinmiş olarak çıkar. Vahşi görünüyor. "Hadi gidelim."

Başımı sallıyorum. Hayatta olmaz. "Burada kalmalısın." "Kalır mısın?" diye tersliyor.

Sledge yanımda duruyor. Başını sallıyor. "O haklı, Shelby. Burada kal ve kapıyı arkamızdan kilitle."

Sırtını dikleştiriyor ve gözlerini bize . "Benimle yatmanın sana bana emir verme hakkı verdiğini düşünüyorsan belki de dün gece bir hataydı."

etrafta. D n kızım kaçırıldı ve ben aptal değilim. Outlaw Sons'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bana bu hafta başında kavga ettiğiniz kulübün, d n küçük kızım bir tür noktayı kanıtlamak için kaırıldıktan sonra şu anda dışarıda olması bir tesadüf olduğunu söyleyin. Muhtemelen onlar mıydı?"

Ateşi çok sıcak ama bize doğru yönelttiğinde çok rahatsız edici oluyor.

"Kesin olarak bilmiyoruz ama mantıklı olabilir," diye cevaplıyor Sledge. Hırlamam  zerine bana doğru baktı. "Ona bebek gibi davranma, o bunu istemiyor."

"Teşekkür ederim," diyor Shelby başını sallayarak. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben de bu işin içindeyim ve neler olup bittiğini bilmeye hakkım var. En son tehlikede olduğumuzda, neredeyse iki yıl boyunca saklandım, öldüğünü duyana kadar her gün korktum, Dodger ya da arkadaşlarından biri bizi bulacak ve üvey babamı  ld rd klerinde başladıkları işi bitirecekler diye. Beni acımasız bir dünyada yaşadığınızı öğrenmekten korumuyorsunuz. Bunu zaten tecrübe ettim."

Sanki karnıma bir bıçak saplamış gibi hissediyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Eğer tüm bunları ortadan kaldıracılsaydım, kaldırırdım."

"Ama yapamazsın ve tartışacak vaktimiz yok," diyor usulca, bir elini benimkinin üzerine koyarak. "Aptalca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum, ama elimden gelse saklanmaya geri dönmeyeceğim."

"Bu iş bittiğinde, kadar uzağa kamalısın." "Bu benim seimim, senin değil."

Phoenix bizi yolda karşılıyor ve Shelby'yi görünce kaşlarını çatıyor. "Ne oldu? O-"

"Bana bakmayın. Bana oy verilmedi," diye homurdanıyorum.

"Mia'yı aldılarsa, bunun için orada olmak istiyorum," diye . "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Phoenix kaşlarını kaldırır ama tek söylediği "Adil" olur.

Kartalg z, Kral, diğer subaylar ve Kartalların geri kalanının çoğu avluda toplanmıştır. Kapının hemen içinde Haydut Oğulları var. oğunu tanımıyorum ama başkanları General'i unutmak zor. Ellili yaşlarında, uzun siyah saçları kırlaşmış iri bir adam. Kocaman bir

Bıyık ve iki altın ön diş. Söylentilere bu ismi almasının nedeni, ordudan ayrılmadan önceki rütbesiymiş ama bir generali öldürdüğü için bu ismi aldığını da duydum. Her iki durumda da, hesaba katılması gereken bir güç.

Bir diğerini de Burnout'tan hatırlıyorum. İndirmek için iki adama ihtiyacımız olan dağ gibi iri adam. Hala gözünün altında bir morluk ve çenesinde kızgın bir kesik var. General'in yanında duruşuna bakılırsa, belli ki bir kulüp görevlisi, hatta belki de başkan yardımcısı. Bizi gördüğünde ifadesi kararıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan ölmüş olurduk.

"Sanırım bizi hatırlıyor," diyorum kuru bir ifadeyle.

"Güzel." Phoenix ona parmağını gösteriyor ve bu onun ruh halini pek de iyileştirmiyor. Biz yaklaştıkça, iki kulüp başkanı, Kartal Göz ve General, hararetli ve öfkeli bir şekilde tartışıyorlar.

"Ne istiyorsun lan sen?" Kartal-göz hırlıyor. Geriye sadece bir sağlam gözü kalmış olabilir, diğeri kör ve süt beyazı, ama ona bakıp da en azından biraz korku duymayan bir piç kurusuna meydan okuyorum. Neredeyse altmış yaşında, renginden çok grisi var, ama benim bile uğraşmak istemeyeceğim bir kas yığını gibi yapılı.

General hırlayarak karşılık verir. "Barışı bozan pislikleri teslim edin ve ödeşmiş olalım. Çok aptalca bir şey yapmadıkları sürece onları nefes almaya bile geri gönderirim."

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman savaş aradığını varsaymak zorundayım. İstedğin bu mu lan?"

Kartal Göz'ün sesi kaya kayması gibi gürüyor. "Ben olsam ne söylediğine dikkat ederdim. Bize daha önce hiç sorun çıkarmadın ve inan bana, şimdi de çıkarmak istemezsin. Kaç tane bağlantın olduğu umurunda değil, senden geriye kalan tek şey hayaletler olur. Pit Viper'lara sorun."

Dodger'ın eski kulübünden söz edildiğinde hem Phoenix'in hem de Shel'in ağzı açık kalıyor ve bu konuda yalnız değiller.

Diğer memurlardan biri, kemerinde iki bıçağı olan ve bir bıçağı da yanlarında açıkça görünen sırık gibi, saman saçlı bir adam homurdanıyor, ama

hiçbir şey söylemiyor. Onunla ilgili bir şey ensemdeki tüyleri diken ediyor. Bu işi kan gölüne çevirmesine tek bir kötü kararı kaldı.

"Ona dikkat et," diye homurdanan Phoenix, ütüsüne kolayca erişebilmek için ceketini açıyor ve sorunla Shelby'nin arasına giriyor.

"Hallediyorum."

Sledge ve ben de çok dikkatli bir şekilde aynı şeyi yapıyoruz, bir şey olursa kaçacak zamanı olduğundan emin oluyoruz.

General yumruğunu doğrudan Kartal Göz'e indirmek ister gibi görünüyor, ama serseri mayın olduğu için değil, hayal kırıklığından. "Senin derdin ne lan? Bir çocuğunuz olduğunu duydum ama uykusuzluktan aklınızı mı kaçırdınız? Senin çocukların gelip Burnout'u dağıttığında ve sebepsiz yere saçma sapan bağırduğında biz kendi işimize bakıyorduk. Biz kendi işimize bakıyoruz, siz de kendi işinize bakın. Anlaşmamız hep böyleydi."

"Sebebi yok mu?" Phoenix, General'in dikkatini çekmek için birkaç adım daha yaklaşır. "Siz pislikler sınırları yeniden çizmek istediğinize karar verdiniz ve beni ölüme terk ettiniz. Bunu oturarak kabul edeceğimizi mi sanıyorsunuz?"

Saman saçlı adam sırtıyor. "Ölü bir adam için oldukça iyi görünüyorsun. Yalan söylüyorlar."

"Anka Kuşu," diye uyarıyor Kartal Göz, aptalca bir şey yapmadan önce onu durduruyor.

King, başkan yardımcımız, öne çıkıyor. "Benim yaşlı karımı da mı yalancılıkla suçluyorsun? Çünkü onu eve getirdiğimizde tamirine yardım etti."

Barda bizimle birlikte olan Shadow başını sallıyor. "Ya ben? Siz pislikler saldırıyı üstlendiğinizde ve bizi uyardığınızda gelen telefon konuşmasını duydum."

Kartal-göz sessizlik için elini kaldırır. "Düşünün General. Adamlarınıza ateş açarak ne kazanabiliriz ki?"

General'in yanındaki büyük subay omuz silkiyor. "Son birkaç yıldır operasyonlarınızı değiştiriyorsunuz, daha az anarşi, daha çok iş. Fark etmediğimizi sanmayın. Şimdiye kadar ticaretimize tecavüz etmediniz, ama belki bu değişiyordur."

General başını sallar. "Hellfire . Bizim mı geçiyor?" En azından artık onun için bir ismimiz var.

Kartal-göz başını sallar. "Nakit sıkıntısı çekmiyoruz. Hiç param yok. silahlara ilgi duyuyor ve hatta yaptığınız paralı askerlik işlerine daha da az ilgi duyuyor."

"Kimsenin kavga etmek için bir nedeni yoksa, neden kızımı bu işe bulaştırayım?" Shelby soruyor, sesi acı dolu. "O sadece küçük bir çocuk."

"O kaltağı partiye kim getirdi lan?" Saman saçlı bisikletinin yanında yere tükürüyor. "Yetişkinler lanet olası bir konuşma yapıyor."

Sledge onun arkasına geçerken ben de destek olmak için kolumu omzuna koyuyorum. Phoenix'in elini silahının kabzasına dayadığı çok açık.

General'in yüzünde kızgınlık ifadesi belirir. "Sen neden ?"

Sons'ın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde, "Bu berbat bir şey," diyorum. "Sanki birileri oyun oynuyor ve biz de taşlarmışız gibi hissediyorum."

"kontrolünü mü kaybediyorsun, ihtiyar?" Kartal-göz, sesinin ölümcül tonunu gizleyen yarım bir gülümsemeyle soruyor. "Dün birisi bu kadının kızını kreşten alıp bulmamız için bir lokantaya bıraktı, yanında da kendi çocuklarımızı koruma becerimizi sorgulayan bir not vardı."

"Ne oluyor lan?" Hellfire iğrenmiş görünüyor. "Gerçekten bir şey anlatmak için lanet olası bir çocuğu kaçıracığımızı mı düşünüyorsun?"

General başını sallar. "Kurallara göre oynarız Kartal Göz, bunu bilmelisin. En azından bizim kurallarımıza. Üzerime gelerseniz o çirkin kafanızda bir delik açarım ama lanet olası ailelerinizi hedef almam."

"Onları gerçekten dinliyor musun?" diye hırlıyor saman saçlı. "Hepsi bir-"

"Kapa şu lanet çeneni, Porsuk." General ters ters bakarak onun sözünü keser. Subay olsun ya da olmasın, aralarında pek de sevgi bağı yok gibi görünüyor.

Porsuk'a sırtıyorum, bu da onun daha da suratsız görünmesine neden oluyor.

General Kartal Gözü'nü sabitler. "Neler olduğunu bilmiyorum ama sen de aynısını yapacağına söz verersen geri çekilir ve kendi tarafımı kontrol ederim. herhangi birinin sorun öğrenirsem, onları kendi ellerimle çitinizden aşağı atarım. Sizden de aynısını yapmanızı bekliyorum."

Onların tarafında kimse mutlu görünmüyor ama çoğu başını sallıyor. Yasaların dışında yaşıyor olmamız kurallarımız olmadığı anlamına gelmiyor. Aksine, sahip olduklarımız hızlı ve acımasızca uygulanıyor, bu yüzden neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğunu bilmek bizim dünyamızda daha da önemli. En son aramızda bir hain bulduğumuzda, akranlarının yargılamasının hızlı ve mutlak olduğunu söyleyelim.

Kartal-göz başını sallar. "İkimizin de çocuklarımızla biraz konuşmaya ihtiyacı var gibi görünüyor, değil mi? Sonra da sen ve ben? Lanet olası sirk olmadan tekrar tartışabiliriz."

"Onlara inanıyor muyuz?" Shelby son bisiklet de gözden kaybolana kadar onların gidişini izler. "Mia ve ben güvende miyiz?"

Başımı salladım. "Keşke evet diyebilseydim ama bu en iyi ihtimalle bir ilk adımdı. Dün olanların arkasında kimin olduğunu ve ne istediklerini öğrenene kadar burada kalmalısın."

Kaşlarını çatıyor ama bu konuda bizimle mücadele etmeyecektir. Riskler çok yüksek. "Gidip onu kontrol edeceğim."

"Tabii, birazdan görüşürüz." Phoenix kızgın görünüyor ve ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum. Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz ona dönüyorum. "Sorun nedir?"

"Şu ortalığı karıştırmaya çalışan pislik mi? Porsuk mu? O pisliği tanıyorum. Nasıl oldu da Sons'a memur olarak girebildi bilmiyorum ama eskiden Pit Vipers'daydı ve o zamanlar ondan hiç hoşlanmazdım. Bunu Grinder'ın Shelby'nin sokağının aşağısında yaşamasıyla birleştirdiğinde bağlantılı olmadıklarına bir an bile inanmıyorum. Ama nasıl olduğunu bir bilsem."

"Pekala. Sanırım iyi olacak," diyor Sledge.

CEHENNEM ATEŞİ

BİR ŞEYLER BİTTİ ve keşke bunun ben olduğumu söyleyebilseydim.

General grubun en önünde gidiyor, sakın ve rahat görünüyor ama ben o yaşlı piçi çok iyi tanıyorum. Kızgın ve ben de memnunum. Bu iş yeterince uzadı.

Badger ve ekibi kulüpte iltihaplanmış açık bir yara gibi. Katıldığında tam ona göre biri gibi görünüyordu. Tecrübeliydi, kavgada iyiydi, talimatları dinliyordu ve kuzeyde yeni işler getiren bağlantıları vardı. Subaylığa terfi eder etmez bir şeyler deđiőti ama o kadar yavaş deđiőti ki ilmik boynuma dolandığında fark etmedim. Ama o zamandan beri kendi burnunu temiz tutmak için çok dikkatli davranırken ilmiği sıkıca çekmeye devam ediyor.

Neden Eagles'a karşı olduğunu anlıyorum. Eskiden Pit Viper'dı. Kulübümü yok ben de kin beslerdim. Onları özlediğimden değil. Burada gözyaőı dökmek yok. Badger da dahil olmak üzere işe yarar görünen bazı sağ kalanları toptasak bile, değdiklerinden daha fazla belaydılar.

Belki de bu lanet bir hataydı.

Sanki onu düşündüğümü anlamış gibi Porsuk bana yaklaşıyor, sanki bu lanet bir ifadeymiş gibi benimle aynı hizaya geliyor. Dişlerimi diken diken eden çarpık bir sırıtışla bana doğru bakıyor. Onu tersliyorum ve o da gülüyor, dikkatini tekrar yola çeviriyor ve güneői engellemek için vizörünü ayarlıyor.

Öğleden sonra gökyüzünü birbiri ardına üç keskin çatırtı kesti.

Ben daha bir şey olduğunu anlamadan eğitimim devreye giriyor ve ensemde ateş yanıyor. General sert bir şekilde yere düşüyor, motosikleti aniden sağa yatıyor ve otoyol bölücüsünün üzerinden orta hendeğe çarpıyor.

Siktir!

Sonra ortalık karıştı. İlk duran ben oluyorum, kendimi aşağı atıp General'e ulaşmak için ayırıcıdan atlarken motorumun kaldırımı çarpmasına izin veriyorum. "Prez!"

Kıpırdamadan yatıyor, ipleri kopmuş bir kukla gibi, yarısı bisikletinin altında. Yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde, her şeyin bittiğini zaten biliyordum ama bu beni kontrol etmekten alıkoymadı.

"Orospu çocuğu, !"

Omzunu sallıyorum, onu uyandırmaya, acı bile olsa herhangi bir tepki almaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Motosikleti üzerinden kaldırdık ve onu yuvarladık. Gözleri tamamen açık, cam gibi ve görmüyor. Göğsünde inip kalkma yok. Bileğini tuttum ama nabız yok.

"Cehennem ateşi..." diyor Savage, yaşlılardan biri. "Kafasına bak."

Kulağının hemen üstünde mükemmel bir daire var, tam kafatasının içinden geçiyor, saçlarına kan ve kim bilir başka ne sızıyor. Silah sesini duyduğum anda her şey bitmişti. İnfaz edilmişti ve bunu yapan her kimse ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Ve hala dışarıda olabilirler. "Nişancı! Eğil!"

Ama çok sessiz. Her kimse, tam olarak istediklerini aldılar. Başkanımız öldü.

"Kahretsin, boynun," diye tıslıyor Ghost.

Acıyı hissettiğim yere dokundum ve parmaklarım kıpkırmızı oldu. General'e her kim vurduysa, tam bir ev için gidiyordu. "Allah kahretsin!"

"Şerefsizler benim için de uğraştı," diye homurdanıyor Porsuk. Aynalardan birinin ortadan ikiye ayrıldığı, camın kaybolduğu, metal ve plastiğin parçalandığı bisikletini işaret ediyor. "Şimdi bana inanıyor musun? O şerefsizler sanki pislikleri kokmuyormuş gibi davranıyorlar ama ön bahçelerinden çıkar çıkmaz hiç tereddüt etmediler."

"Bunu kuracak zamanı nasıl bulabilirler ki?" Ama aynı zamanda, şu anda sahip olduğumuz tek gerçek tehdit onlar.

Düşmanımız olmadığından değil. Lanet olsun, biz paralı askeriz, bizim dünyanın pisliği olduğumuzu düşünen bir sürü insan var. Eğer ateş ederse,

patlarsa ya da genel olarak her şeyi berbat ederse, muhtemelen parmağımız üzerinde olmuştur, ancak işimiz tarafsız kalmamıza dayanıyor. Parasını ödediğiniz şeyi yapacağına güvenemediğiniz bir paralı asker ölü bir askerdir.

"Bunun için vaktimiz yok," diyor Savage. "Ölülerimizi toplayın ve üsse geri dönün."

Başımı sallıyorum. Bu çukurda kolay hedefiz. "Onu yakalamama yardım et-"

"Hazırlanmaya vakit bulamadan geri dönüp onların canına okumalıyız." Porsuk, bir deli gibi tüm dişlerini göstererek gülümsüyor. "Bu bir mesajdı ve sen tam da onların istediği şekilde tepki veriyorsun."

"Alternatifi ne? Biz onların pususuna saldırırken General'i toprakta mı bırakalım? Bu tuzağı kuranların Kartallar olduğunu söyle. Bunu yapmak için bir silah gönderdiklerini ve oraya vardığımızda mangal yapmak için ızgarayı çıkardıklarını mı düşünüyorsun?"

"Sen lanet bir korkaksın. Eagles'ın bunu yanına bırakmayacağız." Porsuk tüm gruba ulaşacak kadar yüksek sesle konuşuyor ve öfkeli homurdanmalara bakılırsa kan dökmeye hazır olan tek kişi o değil.

"Tabii ki hayır. Ama şu anda cepheden saldırmak intihar olur ve senin bile o kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Haksız mıyım? Prez'i eve getiriyoruz ve savaşa gitmeden önce ona törenlerini yaptırıyoruz."

Porsuk'un eli silahının yanında seğiriyor ama başını sallıyor. "Tamam. Ama geri döndüğümüzde...."

Dişlerinin arasından öfkeyle tıslaması neredeyse General'i umursadığına inanmamı sağlayacaktı ama onun için bu Eagles'ın ölmesini istemek için bir başka neden. Bu arada Bonnie'ye adamının öldüğünü söyleyecek ve General'in hak ettiği şekilde uğurlanmasını sağlayacak kişi benim. Bu kulübü bir arada tutmak artık benim işim.

"Bunu akıllıca yapacağız." Ses tonumu dengede tuttuğum için kendimden etkilendim. Bu orospu çocuğunun cesaretinden nefret ediyorum ama bu işte birlikteyiz. "Sayıları daha fazla ama bizim ateş gücümüz onların hayal bile edemeyeceği kadar fazla."

Eğer Screaming Eagles savaş istiyorsa, o zaman savaşa .

SLEDGE

"BİR SIDECAR MI?" Shelby garajdan ödünç aldığı araca merakla bakar. "Bu gerçekten güvenli mi?"

"Yüzde yüz. Kulüp kullanımı için birkaç sepetli bisiklet bulunduruyoruz ve Mia bunlardan birine binen ilk çocuk olmayacak. Eğer biri motora binemiyorsa-" Mia'ya bakıyorum, umarım söylediklerimi duymayacak kadar uzaktaydı. "Bir nedenden dolayı arkaya binemiyorsa ya da yeterince büyük değilse, işe yarar."

Shelby bir bastırır. "Zor, değil mi? Sürekli konuştuklarına dikkat etmek. Mia'nın ağzından çıktığını duyana kadar kadar çok şey söylediğimi fark etmediğim şeyler var. Pekâlâ, sana güveniyorum."

Kahretsin, onun güveninin ağırlığı gerçekten çok ağır, ama bu bana daha iyi bir adam olma gücünü verebilecek türden bir ağırlık.

Mia'nın korkabileceğine dair tüm endişeler, yastıklı koltuğa oturup kemerini bağladığı anda buharlaşıyor. Izzy'nin eski kaskını takıyor ve bunun çok havalı bir şey olduğunu düşünüyor. Mor ve pembe çizgileri ve tepesinde alçak bir lastik çıkıntısı var. Shelby'nin belalı küçük motorcu civcivi. Motoru çalıştırır çalıştırmaz, koltuğunda oturabildiği kadar oturuyor ve parmak lazerlerini ateşlerken pew pew sesleri çıkarıyor. Shel, Havoc'un arkasına binerken gülümseyerek başını sallıyor.

"Hazır mısın?" Minik yardımcı pilotuma soruyorum.

"Yaşasın!" İki elini de havaya kaldırıyor ve sonra yola çıkıyoruz.

Phoenix önden gidiyor, ben ve Mia ortada, böylece Shel arkadan bize göz kulak olabiliyor. Çok fazla trafikle ya da yüksek hızlarla uğraşmak istemediğimiz için arka yollardan gidiyoruz. Bugün daha çok Shel ve Mia'ya hayatlarımızın her zaman ölüm ve korku olmadığını göstermekle ilgiliydi. Küçük sorumluma bakıyorum. Gülümsüyor, elleri hâlâ havada, böylece yakalayabildiği kadar

Havanın akıp gidişini elinden geldiğince izliyor. Bu onun kanında var ve babası olması gereken adam ona bunu gösteremese bile biz göstereceğiz.

Çocuk sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim ama hep istedim. Muhtemelen berbat bir fikirdi ama olan oldu. Annem ve babam muhtemelen ellerinden geleni yaptılar ama benimle ne yapacaklarını bilemediler. Çok beceriksizdim, çok kontrolsüzdüm. Çok fazla beceriksizdim. Endişelenecek başka çocukları vardı ve islahetine düştüğümde ellerini benden çektiler.

Büyükannem sağ olsun. O olmasaydı muhtemelen ölmüş olurdum. Kendim olmama izin verdi, bunu başkası için yapmak istememi sağladı. O gerçek bir aileydi, tıpkı Screaming Eagles'ın benim gerçek ailem olduğu gibi. Ben, Havoc ve Phoenix? Hepimiz biraz durumdayız ama Shelby beni görüyor, gerçek beni. -Ve lanet olsun, eğer bu iyi hissettirmiyorsa.

Eski park yolunda hız biraz artıyor ama bugünlerde trafiğin çoğu otoyolda. Mia'yı kontrol ediyorum. Sepetin iç tarafındaki tutamakları tutuyor ama eğiliyor ve hiç gergin görünmüyor. Kaskın içinden yüzünü göremiyorum ama gayet iyi görünüyor. Shelby ve Havoc'un her şeyin yolunda olduğunu anlamaları için elimi kaldırıp baş parmağımla onaylıyorum.

Phoenix birkaç çıkıştan sonra kenara çekilip bize yol gösteriyor. Şehir geride kaldı ve tepeler önümüzde yükseliyor, dağlardan önceki etekler. Yol, park edip çevreyi seyredebileceğimiz bir platoya ulaşana kadar tembel zig zaglar çizerek yukarı doğru kıvrılıyor. En sevdiğim yerlerden biri.

Durduğumuzda Mia'nın kemerini çözdüm ve kaskını çıkarmasına yardım ettim. "İyi misin, evlat?"

Bana doğru ışınlanıyor. "Çok eğlenceliydi! Çok hızlı gittik! Zoooom!" Elini bir uçak gibi havada uçuruyor. Onun coşkusuna gülmek mümkün değil.

Onu sepetli arabadan kaldırıyorum ve asfalta bıraktığım anda bize doğru dönmüş olan Shelby'nin yanına koşuyor. "Anne! Süper hızlı gittik!"

"Biliyorum tatlım. Eğlenceli miydi?" Shel Mia'yı yakalıyor ve daha iyi görebilmesi için kaldırıyor. Altımızda uzanan şehri işaret ediyor. Onun ötesinde, mavi-gri çizgiyi güçlkle seçebileceğiniz kadar silik olan okyanus var. "Bak

Ne kadar yüksekte olduğumuzu. Yaşadığımız şehir bu. Park Glen orada ve evimiz de orada."

"Woow." Mia dokunabilecekmiş gibi uzandı. "Izzy ve Dante'nin evi nerede?"

Elini tutuyorum ve kulübü gösterene kadar döndürüyorum. Buradan detayları göremiyoruz ama aynı şeyi ben de yaptım ve nereye bakacağımı biliyorum. Shelby'nin kolu belime dolanıyor ve bir anlığına hep birlikte bakıyoruz ve bu mükemmel hissettiriyor.

Havoc heybesinden bir battaniye ve Phoenix de sepetin arkasından soğutucuyu alıyor. Gölge bir yerdeki eski bir ceviz ağacına doğru gidiyoruz. Daha yeni çiçek açmaya başlamış, üzüm gibi uzun var. Plato kısmen park yeri, ama çoğunlukla park, dik kısımların etrafında sağlam çitler var.

Battaniyeyi indirip soğutucuyu açar açmaz Mia dizlerinin üzerine çöküyor ve yiyecekleri karıştırmaya başlıyor. "Sakin ol tatlım." Shel onu biraz geriye çekti. "Herkesi bekle. Ne paketledin?" Önce bana baktı.

Omuz silkiyorum. "İyi biber yaparım ama bu kadar."

Havoc'a döndü.

"Bana bakmayın. Mikrodalgaya yaklaşmama bile izin yok." "Phoenix, gerçekten mi?" Shelby gülüyor. "Bunu tahmin edemezdim."

"Öğrenmem gerekiyordu, değil mi?" diye mırıldanarak soğutucudan plastik kaplar çıkardı.

O küfredince Mia gülüyor ve Shelby ellerini kızının kulaklarına koyuyor. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim-"

"Önemli bir şey değil. Sadece birkaç sandviç. Burada ızgara tavuk var, bunda köfte var ve her ihtimale karşı birkaç tane de PB ve J sandviç yaptım."

"Havyar yok mu?" Bana ters ters bakıyor ve kafama bir şişe soda fırlatıyor. Eğildim ve kaptım. "Dostum, buradaki servis biraz kaba."

Mia annesinin yanına sokuluyor ve kıkırdıyor.

Yarım saat kadar sonra, Havoc ve Phoenix Mia ile kovalamaca oynarken, ben de sırtımı ağaca dayamış oturuyor ve etrafı seyrediyordum.

manzara. Shelby oturdu. "Bu çok güzel."

"Öyle mi? Tam olarak Hawaii sayılmaz ama ikinizin de bir molaya ihtiyacı olduğunu düşündük."

Gülümsüyor ama güzel kahverengi gözlerine tam olarak ulaşamıyor. "Hawaii'ye ihtiyacım yok. Sadece kaçmaktan çok yoruldum. İşimin bittiğini sanıyordum ama işte buradayız. Ona bir baksana. Hayatının ne kadar berbat olduğunu henüz bilmiyor ama bir gün öğrenecek ve umarım bunun için benden nefret etmez."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Shel şaşkınlıkla bana doğru döndü. "Hayır mı?"

"Seni o kadar uzun zamandır tanımıyorum ama ben bile bu küçük kızın hayatında sevilmediği bir gün bile olmadığını söyleyebilirim. Buraya gel." Karşı koymasına fırsat vermeden Shelby'yi kucağıma çekiyor ve kollarımı ona doluyorum. "İşleri batıracaksın. Hepimiz yaparız, ama o senin onun için ölmek ya da kalmak olduğunu bilerek büyüyecek."

Shel gözlerini kırıştırır, sonra hızla Havoc ve Phoenix'e bakar. Mia aralarında koşturuyor ve gülümsemek mümkün olmayan türden bir kahkaha atıyor. "Öyle mi dersin?"

"Biliyorum amına koyayım."

"Bu kadar çok küfretmemelisin." Gülümsemesi şimdi biraz daha az hüzünlü görünüyor ve kucağıma yerleşiyor, şampuanının tatlı kokusunu yakaladığım göğsüme yaslanıyor.

"Sikişmek sayılmaz."

"O da öyle." Gülüyor ve parmaklarını elimin üzerinde gezdiriyor. "Havoc'la yattım."

"Evet, fark ettim sayılır." Kucağımdayken bana dokunması, gerçekten sertleşmemeyi gerçekten zorlaştırıyor.

"Ona bizden bahsettim. Kızdın mı? Olmayacağını söyledi."

İnliyorum ve pozisyonumu değiştiriyorum. "Hayır, kızgın değilim, ama bebeğim, bunu aile dostu bir piknik olarak tutmak için elimden geleni yapıyorum ve eğer bu konuda konuşmaya devam edersen, ayağa kalkmadan önce biraz uyarıya ihtiyacım olacak, yoksa gerçekten çok hızlı bir şekilde uygunsuzlaşacak. Onunla birlikte olmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Sadece onunla mı?"

Phoenix bize doğru bakıyor ve sırtıyor.

"Tanrım. Bu çok aptalca."

"Sadece . Söylemediğin için seni yargılayacak son kişi benim.

Doğru bir şey. Birbirimize karşı her zaman dürüst olacağımıza söz vermeye ne dersiniz? Aptalca hissettirse bile."

Başını sallıyor, bakışlarını benden başka bir yere odaklamıyor. "Anlaştık. Sanırım uzun zamandır Havoc'a biraz aşığım. Bunca yıldır onun için yanıp tutuştuğumdan falan değil ama sanki aramızda fark etmemi bekleyen bir bağ varmış gibi."

Aferin ona, şanslı pislik. Bunun nereye gittiğinden emin değilim, ama o bunu söylerken kucagımda oturması bana karışık sinyaller veriyor. "Doğru."

"Phoenix hayatıma girdiğinde ve sizleri de beraberinde sürüklediğinde, sanki içimden küçük bir parça uyandı. O zamandan beri olanlarla ilgili hiçbir şey kolay olmadı, ama bu? Dördümüz? Bu kolaymış gibi geliyor ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Hepinize karşı bir şeyler hissedemem."

"Neden?"

"Çünkü!" diyor gülerek, ama sonra sesi yumuşuyor ve konuşurken sanki kendisine söylenen bir şeyi tekrarlıyormuş gibi. "Çünkü motorcuların paylaştığı tek kadın, önemsiz olanlardır ve ben bunu yapamam. Bunu kendim için yapamam, Mia için de yapamam."

"Bunu kulüp binasında söylemen için sana meydan okuyorum. Kulübümüzün yarısı şu anda bir kadına üç ya da dört erkek düşüyor. Alessa'yla tanıştın. O adamların her şeyinden daha azına katlanacağını mı sanıyorsun? Yüzüne gülerler." Kahretsin, her şeyi berbat etmekten korkmasaydım bu daha kolay olabilirdi. Şimdiye kadar her zaman birlikte olduğum kişi için iyi şeyler yapmak istedim, ama uzun vadede yanımda kalmalarını pek umursamadım. Shelby, diğerlerinin sahip olduklarına sahip olabileceğimi düşündüren ilk kadın.

"Bilmiyorum... Havoc paylaşmayı sevdiğinizi söyledi ama sadece bir şeyler mi söylüyordu bilemedim. Edepsiz konuşmalar, anlıyor musun? Ben hiç..." Sinirli bir şekilde dudaklarını ıslatıyor. "Phoenix'in benim hakkımda ne hissettiğini bile bilmiyorum."

Sanki cevap verir gibi, Phoenix ve Havoc bize doğru geliyor. Phoenix, kollarını boynuna sıkıca dolamış Mia'yı taşıyor. Kıyafetleri çimen lekeleri ve kirle kaplı ve başı onun omzuna yaslanmış. Bu yanlış görünmeli çünkü o tanıdığım en sert orospu çocuklarından biri ama o küçük kız ona güvenebileceğini biliyor ve bence ona ya da annesine zarar vermeye çalışan herkesin boynunu kırar. Phoenix'in onu istememesinin bir sorun olduğunu sanmıyorum.

Yüce Tanrım. "Denemek ister misiniz? Sana nasıl yapılacağını göstereceğiz. Deneme sürüşü. Bize güvenin. Dışarıdan sert görünürüz ama gerektiğinde gerçekten nazik olabiliriz."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, iri kahverengi gözlerinde meraklı bir heyecan kıvılcımı var. "Ama çok nazik değil, değil mi?"

PHOENIX

Kendimi üçüncü teker gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Havoc'un onunla birlikte olduğunu biliyorum ve Shel'in Sledge'in kucağında olduğu gibi, belli ki orada da bir şeyler oluyor. Üçümüzün arasına asla giremeyecek, bunun için çok sıkı fıkıyız ama bu işin neresinde durduğumu bilmem gerek.

Sanırım benim çözmem gereken bir şey.

Kulüp binasının ortak salonunda, barın önündeki taburelerden birine kayıyorum.

Jewel, Şef'in yaşlı karısı, bugün orayı yönetiyor. Saçları parlak kırmızı ve mor çizgiler var. Önüme bir bira koyuyor, sonra dirseğini bara dayayıp sohbet etmek için duraklıyor. Şu anda oldukça sessiz. "Yeni kız nerede?"

Biramdan bir nefes çektim. Güzel ve soğuk bir şekilde iniyor. "Shelby. Alessa'larda. Çocuğu onların en büyük oğluyla aynı yaşta. Yeni mi bakıyorsun?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Beğendin mi? Kaylee'nin etrafta olması harika. Sürtükler bile Nitro, Tank ve Wraith'i kaybetmeyi pek umursamıyor, yeter ki yanlarında bir stilist olsun."

Sledge yanımdaki tabureye kayıyor ve bir parmağını kaldırıyor. "O ne içiyorsa ben de ondan alacağım."

Jewel başını sallıyor ve bizi kendi halimize bırakmadan önce bardan aşağı bir şişe kaydırıyor. "Havoc nerede?" diye soruyor.

"Roost'ta bir vardiyaya çağrıldım." Eagles' Roost bizim dışarıdaki barımız. yerleşkenin. Bağlantı ve kulüp için biraz para kazanmak için iyi. Başka bir işimiz olmadığı sürece çoğumuz orada nöbetleşe çalışırız.

"Sadece biz varız o zaman. Havuz?"

"Evet, tabii. Olabilir." Sledge topları sıralarken ben de birkaç sopa kapıyorum.

Kulüp fahişelerinden Lace ve Indie kendilerine eşlik edecek birini aramak için yanlarına gelirler. "Son zamanlarda çok meşgulsünüz. Taşaklarınızla oynamaya yardım edecek birine ihtiyacınız var mı?" Lace dudaklarını ısırarak ve Sledge'e sırtarak soruyor. Göğüsleri kolsuz bluzunun altından sallanıyor, tam olarak görünmesine ramak kalmıştı.

"Tahta kullanmakta oldukça iyiyimdir." Indie elini koluna koyuyor ve bir parmağını istakanın üzerinde gezdiriyor.

"Bugün olmaz." Dokunuşundan sıyrılarak çekiliyorum. Güzel bir kız ve nasıl iyi vakit geçireceğini bilecek kadar uzun süredir buralarda, ama hiçbir parçam onun sunacaklarıyla ilgilenmiyor.

Omuz silkiyor ve dikkatini Sledge'e çevirerek kolunu Lace'in beline doluyor. "Peki ya sen? Sadece izlemek ister misin?" Lace, Indie'nin boynunun yan tarafını öpebilmesi için başını yana yatırıyor.

Benden daha cazip görünmüyor ama ne söyleyeceğini bilemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum bu herifi. Pek çok insan Sledge'in öfkeli olduğunu, düşünmeden saldırdığını düşünür ama öyle değil. Yapmak istemediği bir şeyi yapmayacak kadar güçlü ve inatçıdır, ancak bazen birini yumruklamadan ya da kadınlar söz konusu olduğunda onları kızdırmadan önce meramını nasıl anlatacağını bulamaz.

"Konuşmamız gereken şeyler var hanımlar. Başka bir gece, tamam mı?"

"İyi," diyor Lace iç çekerek. Jewel'la konuşmak için bara doğru ilerliyorlar ama Jewel'ın "Biri daha öldü" diye mırıldandığını duymadan önce değil.

Sledge'in omuzlarındaki gerginlik azalır. Eskiden sadece Havoc onu beladan uzak tutardı ama bir süre sonra bu görevi ben üstlendim. Atışımı hizalıyorum ve kırıyorum, topları gürültülü bir çatırtıyla uçuruyorum. Hiçbir şey düşmedi. O günlerden biri.

Yan tarafa döner ve nişan alır. "Dün gece sikiştiler." Atışı boşa gider.

"Yok artık." Yapmasalardı daha çok şaşırırdım. Bahse girerim Havoc için o haklı olmadığına kendini onun kardeşi olarak düşünmek çok daha kolaydı

Onu görebileceği ve dokunabileceği bir yerde. Onu yatağına almak mı? Evet, onlar bilmesene bile hepimiz bunun nereye varacağını biliyorduk.

"İçeri girmek istiyorum." Sesi alçak ve ölümcül derecede ciddi. "Ondan hoşlanıyorum Phoenix. Hem ondan hem de Mia'dan. Bugün konuşuyorduk... Mia bu gece yine Alessa'da kalacak."

Bilardo ıstakası ellerimde gıcırıyor. Kendimi tutuşumu gevşetmeye ve atışımı yapmaya zorluyorum. Bir kez sekti ve içeri girdi. "İyi eğlenceler."

Sledge homurdanıyor. "Bazen çok aptal oluyorsun."

"Ne oluyor be?"

Yakınıma eğilip dirseğimi sıkıyor. "Çok meraklı, dostum. Bizim hakkımızda. Hepimiz hakkında."

Lace ve Indie'nin başarısız olduğu tepkiyi vermek için tek gereken bu kelimeler. Shelby geçmişimi bilseydi, muhtemelen benden nefret ederdi. Çoğu zaman kendimden nefret ediyorum. Yaptığım bazı şeyler... siktir.

Pit Vipers'da zamanın yarısında kafayı yemiştım. Shelby'nin orada olduğunu hatırlamıyorum ama Mia'nın yaşı ve Dodger'ın kızı olduğu düşünülürse, muhtemelen en az birkaç kez yollarımız kesişmiştir. Sadece içgüdülerimin bana söylediklerini görmezden gelmeye çalışmakla meşguldüm.

O bok çukuru kulüpte ölmekten daha iyi bir şey istiyorsam, siktir olup gitmeliydim.

Ama hoşuma gitmeyen bir şekilde kafamın arkasında kaşınan bir anı var. Dodger ve bazı arkadaşlarının, kulüple uğraştığını söylediği birine mesaj göndermek için birkaçımızı sürüklediğini hatırlıyorum. O kadar sarhoştuk ki hepimizin bir yerlerde bir çukura düşmemiş olması bir mucize. Bunun öne çıkmasının nedeni Pit Vipers ile yaptığım son şeylerden biri olmasıydı. Kavga çıkar diye eve girdik ama Dodger rastgele bir çiftte kafayı yediriyordu.

Crow, Vipers'ı babasından devraldığında işler kötüydü. Hepimiz kötü şeyler yaptık ve ben bunları düşünmeyi bıraktım çünkü düşünürsem başaramayacağımı biliyordum. O geceden sonra, sonunda Razor'ın bazı ipleri çekmesine ve oradan çıkıp Screaming Eagles'a girmeme yardım etmesine izin verdim. O adama hayatımı ve bana bir şans verdiği için Eagle-eye'ı borçluyum.

Ama bunlar birbiriyle ilişkili mi yoksa içten içe onu hak etmediğimi bildiğim için mi kendimi suçlu hissediyorum? Hiçbir bebeği korkutmadığımdan eminim. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Sorumluluk sahibi olmaya çalışıyorum, ama sonra eklemeyi edemiyorum, "Sadece bir tadımlık?"

"O ne isterse, kardeşim."

Biramdan geriye kalanları çarparak içiyorum. Belki hâlâ kötü kararlar veriyorum ama tatlı küçük Shelby beni derimden etkiliyor, bu çok açık. Uyuşturucu gibi. "Pekala, ben varım."

SHELBY

Kulüp binasına girdiğimde birkaç bakış alıyorum, ki bu da mantıklı çünkü diğer tüm kadınlar kulübe gidiyormuş gibi görünürken kot pantolon, tişört ve tenis ayakkabısı giyen ben biraz göze batıyorum. Neredeyse kapıdan çıkıp gidecektim, ama beni durduran şey, uzanmış bir sandalyenin tepesinde, omzunda daha küçük, kel bir bebek kafası olan, hızlı bir şekilde uyuyan tuz ve biber saçlarının görüntüsü oldu. Benden çok da farklı giyinmemiş koyu saçlı bir kadın, yakındaki kanepeye kıvrılmış uyuyor. Televizyonda bir futbol maçı oynanıyor ve diğer kaba görünümlü motorcular etrafa dağılmış maçı izliyor. Masanın altında bir köpek kıvrılmış, kuyruğunu hafifçe yere vuruyor.

Garip bir aile sahnesi gibi.

Bir hareket fark ediyorum ve Sledge'in kolunu Phoenix'le bilardo oynadıkları tarafa doğru kaldırdığını görüyorum. "Um... selam."

"Mia'yla her şey yolunda mı?" Phoenix soruyor. Istakasını duvardaki rafın üzerine koyuyor ama merakla bana bakıyor.

Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum, sanki sadece konuşuyormuşuz gibi. Sadece konuşuyoruz. "Evet. Bu kadar iyi vakit geçirmesine kızmalı mıyım kızmamalı mıyım bilemiyorum. Korkmamasına sevindim ama sanki yaz kampındaymış gibi davranıyor." Dudaklarımı yalıyorum, aniden biraz utandığımı hissediyorum. "Alessa istersem orada uyuyabileceğimi söyledi ama..."

Platodaki konuşmamız yolculuktan beri beynimde dönüp duruyor ve havada kıvılcımlanmayı bekleyen bir elektrik akımı var. Midem istek ve olasılıklarla çırpınıyor ama henüz nasıl ve hatta ne isteyeceğimi bilmiyorum.

Neden bahsettiğimi anladığında Sledge'in gözleri parlıyor. Phoenix'in de. O ve Sledge konuştular mı?

Sledge, "Bunu benim odama götürmeye ne dersiniz?" diye soruyor.

Phoenix başını sallıyor, koyu renk gözleri, lezzetli bir tavuğu izleyen bir tilki gibi beni izliyor. Kesinlikle konuşmuşlar. Konuşmamış olsalardı bana öyle bakmasının imkanı yok. Beni süzmekten hiç çekinmezdi, ama sanki şimdi gerçek bir olasılık olduğunu biliyormuş gibi yepyeni bir yoğunluk var.

Tanrım, bunu gerçekten yapıyor muyum? İkisine de izin veriyorum.

Yolda bana dokunmak için bahaneler bulup durdular. Elimi tutuyorlar. Avuç içlerini sırtıma koyuyorlar. Omzumdaki saçları fırçalıyorlar. Her dokunuş kalp atışlarımı biraz daha hızlandırıyor. İyi ki uzak değil, yoksa yolda patlayabilirdim.

Sledge'in odası Havoc'unkine çok benziyor, en azından düzen olarak. Kanepe deri, raflarda kitaplar, özenle düzenlenmiş taşlar ve parlatılmak üzere cilalanmış küçük mekanik parçalar var. Küçük mutfak ve yatak da hemen hemen aynı görünüyor. Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde çerçeveli bazı resimler var. Muhtemelen büyükannesi olan yaşlı bir kadın. Muhtemelen kardeşleri olabilecek kadar benzerlik gösteren bir çift adam.

Yatağı gerçekten büyük.

"Onunla bir saniye konuşabilir miyim?" Phoenix sorar.

Sledge biraz kararsız bir şekilde aramıza bakıyor ama sonra başını sallıyor. "Elbette. Birazdan dönerim."

Phoenix, her şey başladığında üçü arasında hayatıma giren ilk kişiydi, ama o zamandan beri kendini geri tutuyormuş gibi geliyor. Havoc açık sözlü, yakışıklı bir koruyucu. Sledge biraz daha karmaşık. Sert birine benziyor. Bir çürük. Ve eminim öyledir, ama yüzeyin altında hassas bir ruhu var.

Ama Phoenix? Uzun boylu, karanlık ve ölümcül. Tehlikeli yakışıklılığı, belinden çıkardığım silah kadar önemli bir silah.

İçgüdülerim ona güvenebileceğimi söylüyor ve dahası, Mia ona tapıyor. Bir kere baktı ve bitti. Ama bu hâlâ biraz garip. Buna nasıl başlayacağımızı bilmiyorum.

Boğazını temizliyor. "Lafı dolandırmak yok, Shel. Ben iyi bir adam değilim. Öyle şeyler yaptım ki... Bu senin için uygun değilse anlarım. Eğer tek istediğin Havoc ve Sledge ise ve ben de sadece gezinti için buradaysam... değil. Aramıza girmeyecek. Kimse seni bir şey yapmaya zorlamayacak ya da seçim yapmaya zorlamayacak ve sen de bir kadın yüzünden bizi ayırmayacaksın." Bunu söylemiyor ama gözlerindeki ateş çok ama çok iyi bir sürüş vaat ediyor. Açgözlü bir ihtiyaç. "Ama bu seni korkutmaya yetmiyorsa..."

"Bana zarar verecek misin? Mia?"

Sorduğumda yüzünde beliren tiksinti ifadesini taklit etmek mümkün değil. "Ne? Sikeyim hayır. Asla."

Kötü adamlarla, kötü şeyler yapmış iyi adamlar arasında fark vardır. Kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, onu benimle, Mia'yla gördüm. Mia kaçırıldığında nasıl davrandığını. Belki safım ama bence o ikinci türden. Ve bunu riske atacak kadar eminim. "İki hafta önce motorcularla işimin bittiğini sanıyordum. Bunu olduğu gibi kabul edelim, tamam mı? Her şeye bir şans verelim."

Şaşırmış görünüyor. "Öyle mi? Bana uyar."

"Um... ama nasıl başlayacağımdan emin değilim." Gülüşüm biraz gergin.

Sanırım onun için tanıdık bir bölgeye geri döndük, çünkü yaşadığı küçük belirsizlik, bana doğru adım atıp parmağını çenemin altına sokarken kendinden emin bir sırtışa dönüşüyor. Dokunuşu çok sıcak. Başımı ona doğru eğiyor. "Böyle başlamaya ne dersin?"

Dudakları dudaklarıma değiyor ve yumuşak, beklediğimden daha yumuşak. İlk dokunuşu neredeyse sadece bir gagalamaydı, ama bir sonrakinde dili dudaklarımda geziniyor. Onu içeri almak için dudaklarımı ayırıyorum. Bir elimi geniş göğsüne koyuyorum ve altında güçlü ve hızlı atan kalbini hissediyorum. Onun da nabzının hızla atıyor olması, bu konuda heyecanlı olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek rahatlatıcı.

Kapı arkamızda açılıp kapanıyor ve Sledge'in iri gövdesi arkamda duruyor. Dinliyor muydu? Bir önemi var mıydı?

Elleri gömleğimin eteğinin altından kayıyor ve çıplak tenimde duruyor. Dudaklar boynumu okşuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Bana farklı dokunuyorlar, biri daha sert

Biri alay ediyor, diğeri talep ediyor. Phoenix'in göğsündeki avucum, geri çekilecekmiş gibi gömleğini kavrayan bir yumruğa dönüşüyor.

Bunun garip olacağını düşünmüştüm ama sanırım iki erkek fikrine alışabilirim.

Phoenix geri çekiliyor ve ben de içgüdüsel olarak onu takip ediyorum, öpüşmeyi bitirmek istemiyorum. Hafifçe gülüyor ve bir parmağını dudaklarıma koyuyor, sanki konuşurken onun yerini tutuyormuş gibi. "Hâlâ bizimle misin? Şu anda lanet olası kıyafetlerini yırtıp seni tam buraya götürmekten başka bir şey istemiyorum, ama ihtiyacın olduğu kadar yavaş alacağız bebeğim. Bekleyiş saf olacak. Lanet olsun. Acı." Tek bir heceyi bile kaçırmadığımdan emin olmak için her kelimeyi vurgulu bir şekilde söylüyor. "Ama buna değmesini ."

Aman Tanrım. Bu bir tehdit miydi yoksa söz mü? Dün gece Havoc'la yıllar sonra ilk kez bir erkekle birlikte oldum, şimdi iki mi? Benim için endişelenmeleri hoşuma gidiyor ama ben camdan yapılmadım.

Dilimi çıkarıp parmağını yalıyorum. Sırıttıyor ve açısını değiştiriyor, böylece onu ağzıma alabiliyorum.

"Cevabın bu mu?" diye gürlüyor Sledge kulağıma.

Başımı salladığım anda gömleğim göğüslerimi geçip boynuma kadar çekiliyor.

"Kollarını kaldır," diye emrediyor Phoenix. Biraz otoriter. Sanırım bu hoşuma gidiyor.

Gömleğimi yok ediyorlar, yerine dört güçlü el her yerimi keşfediyor. Sledge göğsümü yakalıyor, kalın parmakları sütyenimin içinden meme ucumu buluyor. Phoenix çenemi iki eliyle kavırıyor, başparmakları çenemin altında ve parmakları boynumun arkasında. Bu sefer beni öptüğünde sertti. Talepkâr. Dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve dilini ağzıma sokmadan önce biraz çekiştiriyor. Sledge boştaki eliyle kotumu açmaya çalışıyor. Ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Uzanarak Phoenix'in kot pantolonunun içindeki ereksiyonunun dış hatlarını izliyorum. Geçen sefer şok olmuştum ve tadını çıkaramamıştım, ama bu sefer keşfedebiliyorum, kalınlığına hayret ediyorum, bunun şu anda benim hayatım olduğuna şaşıyorum. Ama Tanrım, kendimi canlı hissediyorum.

Sledge ve ben aynı anda kot pantolonlarımızın düğmelerini açarken, ben onu her şeyle öpüyorum. Ben Phoenix'in fermuarını kolayca indiriyorum ama Sledge'in benimkini indirmesi oturuş şeklimden dolayı daha zor oluyor. Onun bariz çözümü beni hareket ettirmek.

Beni kaldırıp yatağına yatırdığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Hey!"

Pantolonum dizlerime kadar çekildi, külotum da onlarla birlikte gitti ve sonra ayak bileklerimden aşağı indi ve gitti. Elimde kalan tek şey ve Phoenix onu da kolayca düzeltiyor. "O kadar güzelsin ki, kıyafet giymek zorunda olman lanet bir suç. Bana kalsa her zaman çıplak olurdun, küçük anne." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve yüzümü görebilmek için saçlarımı geriye doğru çekiyor. O şehvetle kararmış bakışlardaki saf sahiplenme duygusu her yanıma sarıyor.

"Ama" diyor Sledge, "bu manzarayı başka kimseyle paylaşmak istemiyorum. Hayatta olmaz."

Ellerini kalçalarımın arkasına doğru kaydırıyor ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor. Sledge arkamda, bir eli her iki yanağımda. Oradan her şeyi görebiliyor! Kendimi çok açıkta ama çok heyecanlı, çok... sahiplenilmiş hissediyorum? Bu kötü bir şey mi? Ama Tanrım, yıllarca hayatımı kızımın etrafında şekillendirdikten sonra, bu adamların bana odaklanması çok heyecan verici.

Sledge kıkımın yanağını öpüyor, karıncalanan tenime sıcak ve şaşırtıcı dokunuşlar yapıyor. Bu arada, dizlerimi gidebildikleri yere kadar itiyor ve beni keşfetmesi için açıyor. "Sırılsıklam olmuşsun," diye homurdanıyor.

Parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor, onlarla alay ediyor ve sularıyla ıslanıyor. Parmaklarını tam olarak istediğim yere sokmaya çalışırken kıkımı oynatmamı sağlıyor. Uçları içeri kayıyor, sadece kısa bir süre, sonra geri çıkıyor ve öne çıkıyor, kayganlığımı klitorisime yayıyor ve tek yaptığım hissetmek olduğu için gözlerimi sıkıca kapatmamı sağlıyor.

Düşen kotun hışırıtısıyla hemen geri açıyorum. Phoenix'i tüm ihtişamıyla çıplak, yara izleri ve dövmelele kaplı ve muhtemelen bar kavgasından kalma, yan tarafında mavi ve sarı bir çürük buluyorum. Yine de onu rahatsız ediyor gibi görünmüyor. En azından şu anda ne kadar büyük ve sert olduğundan değil.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Partiye davetli değilsin," diyor Phoenix. "Çünkü bu gece sana bazı günahkâr şeyler yapacağız."

Ben de daha fazla ısınamayacağımı düşünüyordum.

Phoenix yatağın üzerinde diz çöküyor, dokunamayacağım kadar uzakta. Çıkıntılı ereksiyonunu işaret ediyor. "Gel," emri alçak sesle ve gürültülü bir şekilde, sanki çekirdeğimi çekiştiriyormuş gibi içimden kayıyor.

İtaat ediyorum, yüzüm Phoenix'in sikinden sadece bir inç uzakta olana kadar sürünüyorum. Yakından daha da büyük görünüyor. Kendimi desteklemek için kollarımı kalçalarına koyuyorum, sonra öne eğilip tam ucuna küçük bir öpücük konduruyorum. Şaşıarak çektiği nefesinin sesine bayılıyorum. Ne yani, benim de ileri gidebileceğimi düşünmüyorlar mı?

Sledge kocaman elleriyle kalçalarımın arkasını kavıyor ve sonra dilini kıvrımlarımda gezdiriyor. Vay canına. Gözlerimi kapatıp inliyorum, 'in dilinin sıcak yolunun tadını çıkarmak için bir anlığına Phoenix'i unutuyorum. Beni kızdırıp yalarken, hatta klitorisime ulaşmak için beni kaldırırken yumuşak bir iç çekiş içimden kayıyor. İçgüdülerim benden çok daha büyük ve güçlü erkeklerle uğraşmanın ateşle oynamak olduğunu söylüyor, ama sizi memnun etmek için istediği her pozisyona sokabilen bir adamda sarhoş edici bir şey var.

Phoenix saçlarımı avucunun içine alıyor ve sıkıca sarıyor. Başımı eğerek beni ona bakmaya zorluyor. Karanlık bakışları kalbimi hızlandırıyor. Kötü çocuklara olan aşkımı gençlik yıllarımda geride bıraktığımı sanıyordum ama görünüşe göre hâlâ kolay bir avım. Sadece beni kimin yakalamasına izin verdiğim konusunda daha akıllıyım. Umarım.

"Beni yapacak mısın?" Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp kirpiklerimin arasından yukarı bakarken şakacı bir şekilde soruyorum.

Beni sikine doğru yönlendirirken saçlarımı bir tutamak olarak kullanıyor. Bu sefer işi kolaylaştırmıyorum, tadını alana kadar dudaklarımı kapalı tutuyorum. "Aç," diye sert bir sesle emrediyor, içim titriyor. İtaatsizlik etmek zor, ama ne yaptığını görmek istiyorum, dilimin ucuyla onu okşarken bile başımı sallıyorum.

Sledge beni kızdırabiliyorsa, ben de Phoenix'i

kızdırabilirim. "Sledge," diyor.

Bir mikrosaniye sonra, etin ete çarpması odada yankılanırken kıcıım bir acı patlamasıyla alevleniyor. Refleks olarak nefesim kesildi ve sonra aniden ağızım sıcak ve kaygan bir yarakla doldu. Sledge bana şaplak attı!

Dilim tacının hassas kenarında gezinirken Phoenix yumuşak bir iniltiyle "İşte böyle," diyor. "Bana neler yapabileceğini göster ve söz veriyorum, bunu senin için değerli kılacağız."

Ukala mı? Kesinlikle. Ama aynı zamanda takip edeceklerini de biliyor muyum? Evet. Burada oyun oynuyoruz, ama hepimizin kazanacağı türden oyunlar.

Saçlarımı sıkıca kavrayan Phoenix, beni yukarı ve aşağı doğru yönlendiriyor, ağızımı istediğı hızda beceriyor. Tam kalın kafası ağızımın çatısına baskı yaparken, her şeyi tekrarlamadan önce tersine çeviriyor. Nabızı dudaklarıma karşı sıcak ve prekumu dilimin üzerinde kaygan ve tuzlu.

"Kahretsin bu çok iyi. Çok güzel," diye inliyor.

Ben de aynı fikirdeyim, Sledge de öyle. Anlaşmasını klitorisime doğru mırıldanıyor ve titreşimler beni titretiyor. Rahatlıyorum, Sledge yalıyor, kemiriyor ve kalın bir parmağını çok istekli vücuduma kaydırırken Phoenix'in ağızında daha derine inmesine izin veriyorum. Phoenix'in şaftının etrafındaki havayı emiyorum, beni aralarında oynarlarken nefesim ve kalp atış hızım düzensiz.

Aynı anda iki erkeğin harika olacağına dair şüphelerim varsa bile artık yok. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve kolayca bağımlısı olabilirim.

"Siktir," diye homurdanıyor Sledge ve birden dili yok oluyor. Phoenix'in etrafında ağlamaklı bir şekilde inliyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor. Hepimiz bu gerçekten kirli, ilkel seviyede birbirimize bağılıyız. "Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Kısa bir plastik yırtılma sesi geliyor ve bir an sonra parmağından ya da dilinden çok daha kalın bir şey beni dürtüyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, gerilmeyi memnuniyetle karşılıyorum ama Phoenix'in saçlarını sıkıca kavramasıyla fazla hareket edemiyorum.

"Seni gördüğüm andan beri bunu istiyordum," diye tıslıyor Sledge, sikiyle beni açmaya başlarken. İnç inç, içimde daha derine ve daha derine kayıyor, beni tamamen dolduruyor. Sırılsıklamım ve onun için çok hazırım, ama yine de çok fazla.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor Phoenix kadifemsi yumuşak bir ses tonuyla. Onu emmemden mi bahsediyor, yoksa arkadaşını almamı mı izliyor bilmiyorum. Şu anda umurunda değil, Sledge bana kesinlikle çok yetenekli bir adam olduğunu gösterirken her sinir ucu ateşlenmiyor.

Sledge belimi sıkıca kavrarken "İşte bu," diye nefes alıyor, öyle ki parmakları içime giriyor.

Aralarında sallanıyorum. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doluyorum. Kendimi tamamen sahiplenilmiş hissediyorum, ama bir şekilde bu beni daha da vahşileştiriyor. Sanki içgüdülerimiz tarafından yönetilen, istediğimizi, istediğimiz şekilde alan hayvanlarız.

Her santim acı, bir mil zevkle birlikte gelir.

Bir ritmin içine düşüyoruz. Bir an tamamen Sledge'e gömülüyorum ve nefes alabiliyorum, sonra Sledge beni tekrar doldurmaya hazırlanırken Phoenix boğazımı dürtüyor. Duygular ezici, sarhoş edici. Ve şu ya da bu şekilde sallandığım her seferde bacaklarımın arasındaki erimiş sıcaklık bir seviye daha artıyor. İnemelerim odayı dolduruyor, onların erkeksi zevk seslerine ve şehvetin çiğ, ıslak seslerine karışıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Phoenix. "Boşalmanı izlemek istiyorum." Ağzımdan kurtuluyor ve Sledge'le birlikte beni yatağa çeviriyorlar. Phoenix bileklerimi kavrayıp başımın üzerindeki yatağa sabitliyor.

Sledge kalçalarımın altına bir yastık koyuyor ve beni uyluklarımdan tutarak kendisine kaldırıyor. Bacaklarımı açıp beni uzun bir vuruşla doldurmadan önce sert vücudunu ve daha da sert horozunu inanılmaz bir şekilde görüyorum.

"Oh! Oh kahretsin," diye nefes nefese kaldım.

Sledge uzanıp iri elleriyle göğüslerimi kavırıyor, meme uçlarımla oynuyor, parmak uçlarını etraflarında gezdiriyor, çekiştiriyor, sıkıyor. Ben onun altında kıvrılırken, hisler doğrudan klitorisime doğru zonklarken, gözleri kısık bir şekilde beni izliyor. Nükleer bir erime yaşamak üzereyim ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Bırak beni bebeğim," diye hırlıyor Phoenix. Eğiliyor ve beni öpüyor. "Onun aletini alışını seyretmeye bayılıyorum. İyi bir kız gibi bizim için boşalacak mısın?"

Ben... Ben... Oh Tanrım. Konsantre olmaya çalışıyorum, gerçekten , ama orgazmımın büyüdüğünü, büyüdüğünü, yayıldığını ve yayıldığını hissettiğimde yemin ederim ki

Saçlarımın uçlarında hissedebiliyorum, zar zor tutunabiliyorum. Kollarım Phoenix'in tutuşuna karşı çekiştiriyor ama elleri kelepçe de olabilir. Sledge'in her hamlesi beni yastığın derinliklerine itiyor ve bu çok iyi hissettiriyor.

İçimdeki baloncuk patlarken uçuşumun kenarına yuvarlanıyorum. "Oh, lanet olsun!" Çığlık atıyorum, erime sonunda gerçekleşirken Sledge'in sikine sarılıyorum. Radyoaktif olsaydım, giderken bütün şehri yok ederdim. Gözlerim açık ama Sledge son bir kez eve doğru sürerken hiçbir şey görmüyorum. Beni kaybedecekmiş gibi kalçalarımı kavırıyor ve içimde nabız gibi atıyor.

Phoenix ellerimi bırakıyor ve hızla başımın üzerine oturuyor. Sikini soluk soluğa kalmış ağzıma sokuyor ve eliyle dilimin arasında derin, kavernöz bir iniltiyle patlıyor. İçgüdüsel olarak tekrar tekrar yutuyorum, onun özünü tadıyorum ve paylaştığımız mutlu kırılganlık anına hayretle bakıyorum.

Bir yığın kol ve bacak, ter ve ağır nefesler içinde yatağa yığılıyoruz.

"Sanırım kırılmış olabilirim," diye fısıldıyorum yumuşak bir kahkahayla. "Bu çok iyiydi."

"Yeterince nazik mi?" diye alay ediyor Sledge, geniş göğsü hızla inip kalkıyor.

Ona baş parmağımla onay veriyorum. Konuşmak çok zahmetli bir iş gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim güzelim," diye fısıldıyor Phoenix saçlarıma, yanıma uzanarak.

sonra aralarına sokuluyorum, iki iri, dövme vücut tarafından ısıtılıyorum, üçüncünün nasıl sığacağını merak ediyorum ama kesinlikle bir şans vermeye istekliyim. Bu gece yatakta eksik olan tek şey Havoc'tu.

Yanımda getirdiğim bebek telsizine bakıyorum. Her zamanki anne suçluluğunu hissediyorum, ama bu gece onu terk etmeden önce bebeğimi yatırdım ve güvende olduğunu biliyorum. Bu adamlarla uzun süreli birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğüm için bile bencillik mi yapıyorum? Biri benimle ilgilenmeyeli çok uzun zaman oldu ve onu kendi kızları gibi seveceklerine yürekten inanıyorum.

HAVOC

"EVİNE GİT. Burada her şey hazır," diyor Quickshot, kapanış için kasayla ilgilenirken.

"Emin misin?"

Bu gece Shel'e ne olduğunu görmek için kulüp binasına dönmeye can atıyorum. Bu öğleden sonra Sledge'le ne istediğini konuştuğunu biliyorum. Ben barda sıkışıp kalmışken neler olabileceğini düşünmek beni deli ediyor. Kıskanıyorum amina koyayım. Ona dokunmalarını değil. Sledge ve Phoenix'e hayatım pahasına güveniyorum. Ama ben de orada olmak istediğim için.

Belki hâlâ ikinci raunt için yeterince uyanıktır.

"Evet, kadınının yanına dön. Duydum-"

Yakındaki bir patlamanın şiddetiyle tüm bina gümbürdüyor. Camlar yere çarpıyor ve kapı alarmı çalmaya başlıyor. Dışarıda bir araba alarmı korosu var. Barda hala çok fazla insan yok ama küçük bir kaosa neden olacak kadar çok.

Quickshot barın üzerinden atlar. "Herkesi arkaya götür. Tüm kızların dışarıda olduğundan emin ol-"

"Sikerim böyle işi. Evde bir bebeğin var. Natalie'ye, ben diğer tarafa koşarken senin az önce her ne olduysa ona doğru koşmana izin verdiğimi söylemeyeceğim. Ben dışarı çıkıyorum, sen arkaya git."

Tartışmak ister gibi görünse de başını sallar ve hâlâ kalmış olabilecek kadınları kontrol etmek için sahneye doğru ilerler. Wild Child ve Ripper barın arkasından hızla çıkıyorlar. Olanları ofisten duymuş olmalılar. İkinci bir patlama binanın tüm ön duvarını havaya uçurduğunda kapıya doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Enkaz şarapnel gibi havada uçuşuyor, yüzümü ve kollarımı parçalıyor. Üçümüz de geriye savrulduk ve umarım kimse daha fazla yaklaşmamıştır. Quickshot'la tartışarak o birkaç saniyeyi harcamamış olsaydım, her şey bitmiş olacaktı. Zor nefes alıyorum. İs ve kararmış parçacıklar havada süzülüyor ve sirenler yaklaşmaya başladı bile.

İnsanlar dışarıda çığlık atıyor, ya da en azından ben öyle duyuyorum. Kulaklarım lanet kilise çanları gibi çınlıyor. "Geri çekilin! Bu son olmayabilir!"

"Herkesin el ve ayak hâlâ yerinde mi?" Vahşi Çocuk bağılıyor.

Ripper acı dolu bir çığlık atar ve güdük elini havaya kaldırır. "Lanet olsun! Oh bekle. Zaten beş parmağım eksikti. Boş ver." O elini yıllar önce kaybetmişti ama kara mizah anlayışını değil.

"Kim var orada?" Sledge dışarıdan bağılıyor.

"Havoc!" Shelby çığlık atıyor. "Bırak beni, Phoenix. O oradaydı!"

Cesaret edebildiğim kadar yaklaşıyorum, çünkü hem başka bir bomba olabilir hem de işler pek istikrarlı görünmüyor. "Hâlâ nefes alıyorum! Geri çekil!"

"Bunu duyuyor musun?" Vahşi Çocuk hareketsiz durarak soruyor.

Ben ve Ripper durup dinliyoruz. Yardım için çığlık atan bir kadın var.

"Lanet olsun! Üst kattaki daire."

Roost'un hemen üstündeki kat kısmen barın odalarıdır, ancak binada konut daireleri de vardır ve bir tanesi girişin hemen üzerindedir.

"Siktir, siktir, siktir," diye homurdanıyorum barın önünden geçip ne yapabileceğimize bakmak için üst kata çıkarken.

İkinci kattaki ortak koridorda bir acil çıkış var. Kapıyı açıyorum ve hemen koyu bir duman bulutu içeri doluyor. Nereden geldiğini anlayamıyorum.

Bir süre sonra, Roost'a akarken biraz temizlenir. Bu koridorda birkaç daire ve inip çıkan merdivenler var. Ama aradığımız daire ön tarafta olacak.

Hızlı olmalıyız. Kahraman değilim ama elimden gelse birinin yanmasına izin veririm. Bundan daha kötü bir ölüm olamaz.

Belki bunu başlatan şerefsizlere yapacaklarım hariç. Ripper metal proteziyle "Buraya," diye işaret ediyor.

Elimi işaret ettiği kapıya koydum. Sıcak ama yanmama neden olacak kadar da sıcak değil. "İçeride biri mi var?"

Diğer taraftan bir kadın sesi çığlık atıyor. Orada kimin yaşadığını hatırlamaya çalışıyorum. Birkaç üniversite öğrencisi sanırım. Bir motorcu barının hemen üzerinde yaşamakla uğraşmak isteyen tek insanlar.

"Koridor güvenli. Dışarı çıkın!"

Quickshot kafasını sallıyor. Gözünün üzerindeki kesikten yüzüne kan damlıyor. "Sanırım yapabilseydi yapardı."

"Çekilin yoldan!" Koridorda bir manyak gibi hızla ilerleyen Sledge, omzuyla önden giderek kapıya çarpıyor. Kıymık gibi bir çatırtı duyulur ve kapı çarparak açılır. Hemen dışarı daha fazla duman yayılır.

"Burada ne halt ediyorsun?" bağırdım. "Geri çekil demiştik."

"Evet. Sanki herhangi birimiz bunu yapacakmışız gibi," diye öksürüyor Phoenix arkamdan. "Dışarıda kadınları izleyen insanlar var. Nitro daha fazla patlayıcı olup olmadığını kontrol ediyor ama temiz olduğumuzu düşünüyor."

"Bacağım sıkıştı!" diye bağılıyor apartmanın içinden paniklemiş bir ses.

Küçük bir mutfaktan geçip ön camları patlamış bir oturma odasına giriyoruz. Yangın odaya yayılıyor, yavaş yavaş bir kanepeyi sarıyor ve yakındaki halıya sıçramak üzere. Oturma odasının dışında, ön kapının hemen üzerinde bir yatak odası var. Tavanın bir kısmı yatağın üzerine çökmüş ve yerde sürünmeye çalıştığı anlaşılan bacağı kanlı genç bir kadın var.

Sledge bacağındaki enkazı kolayca kaldırıyor, sonra onu kucaklayıp omzunun üzerinden atıyor. "Başka kimse var mı?"

Başını sallıyor. "Hayır, oda arkadaşım hafta sonu için gitti."

"Onu aşağı indirin, biz binanın geri kalanını kontrol edeceğiz. İtfaiye çoktan yola ıkımış olmalı," diye emrediyorum. Sledge başını salladı ve gitti.

Ben, Phoenix, Wild Child ve Ripper koridorda ilerleyip merdivenlerden bir üst kata çıkıyoruz. şimdiye kadar panikleymiş insanlar merdivenlerden aşağı akıyordu. En büyük hasar ön taraftaydı ama yangın hızla yayılabilir. Biz de buradan siktir olup gitmeliyiz.

Bu lanet bir mesajdı ve kimin gönderdiğine ve neden bu hedefi seçtiklerine dair bir tahminim var.

Shelby bizi dışarıda bekliyor, aralarında kendini Wild Child'a atan Emily ve Ripper peşimizden gelene kadar nefes almayı bırakmış gibi görünen Faith'in de bulunduğu diğer yaşlı kadınlarla birlikte duruyor. Natalie oktan Quickshot'la birlikte dışarı ıkımış olmalı. İtfaiye köşeyi dönüyor ve gıcırdayarak duruyor. Bir dakika sonra, hortumları çıkıyorlar ve Kartalların Tüneği'nin girişinden geriye kalanları püskürtmeye başlıyorlar. Kendimi yüz yaş daha yaşlı hissediyorum ve tüm kesiklerim ve sıyrıklarım ağrımaya başlıyor.

Shelby gruptan ayrılıyor ve bana doğru koşuyor. Kollarımı açıp onu göğsüme çekiyorum ve çenemi başının üstüne koyuyorum. "ok korkmuştum," diye fısıldıyor.

Yerleşik patlayıcı uzmanı Nitro, King ve diğer bazı üyelerle birlikte gelir. "Görünüşe göre birileri yakınlardaki birkaç arabanın altına sürprizler yerleştirmiş. Güvenlik kameralarını kontrol etmemiz gerekecek ama tahmin etmem gerekirse, çok fazla gürültü çıkarmak ve insanların ikinci patlama için kapıya koşmasını sağlamak istediler."

King başını sallar. "Prez uyandı. Gidip Snark'ın görüntüleri hazırlayıp hazırlamadığına bakalım."

Kulüp binasına döndüğümüzde, Kartal-göz kulüp binasının ön kapısının önündeki elik platformun üzerinde, büyük kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve ağzı bıyığının altında sert bir çizgi halinde bizi bekliyor. Boxer cinsi köpeği Jüpiter bacaklarının yanında duruyor, burnunu kaldırmış patlamanın olduğu yöne doğru havayı kokluyor.

"Kayıp var mı?" Kartal-göz soruyor, yüz ifadesi asık.

Başımı salladım. "Sanmıyorum. Yine de kıl payı kurtuldum." Kulaklarım çınlıyor ve başım zonkluyor.

"Temizlik Ekibi! Yıkım Topu! Nöbet sende. Yedekleri al ve birkaç saat içinde değiş tokuş yap. Diğer herkes? Biraz uyuyun ki mecbur kalırsak hareket edebilelim," diye bağıyor Kartal Göz. "Tetikte olun çocuklar. İşler çığırından çıktı."

SHELBY

"Benim de gelmemin sorun olmayacağından emin misin?" Alessa'yı sadece birkaç gündür tanıyorum ama o ve ailesi Mia konusunda bana çok yardımcı oldular. Diğer yaşlı kadınlarla tanışacağım için neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Muhtemelen aklımın bir köşesinde hâlâ kötü kız olmayı beklediğim içindir.

Alessa saçmalıyormuşum gibi gözlerini deviriyor ve gülümsüyor. "Tabii ki! Sen tek başına otururken bizim Harem Brunch Kulübü'nde olmamız adil olmaz. Özellikle de bu kadar çok erkek devriye gezerken. Dün gece dehşet vericiydi. Haydut Oğulları'nın ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Bombaları kimin yerleştirdiğini biliyorlar mı?" Sokakta durup binadan çıkan dumanları ve pencerelerden yükselen alevleri izlediğim anı hatırlayarak ürpererek soruyorum. Havoc'un ölü mü diri mi olduğunu bilmediğim o kısa süre, onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı.

"Resmi olarak değil, hayır. Ama başka kim olabilir ki? Viking bütün sabah Kartal-Göz'le toplantıdaydı ve Snark da mümkün olduğunca çok güvenlik kamerası görüntüsü toplamakla meşgul. Şu anda yapabileceğimiz tek şey kendimizi güvende tutmak ki onlar da gereğinden fazla endişelenmesinler. Her neyse, artık fahri üyemiz sayılırsın, bu yüzden kendini benim artı birim olarak gör."

"Biz... Summer'ın evine mi ?"

"Hayır. Şey, sayılır. Bir süre Summer'ın eviydi ama üçüzleri oldu ve daha fazla oda istediler. Harper orada adamları Thunder, Lightning, Shadow ve Outlaw ile birlikte yaşıyor."

"Bu isimlerin hiçbirini hatırlamayacağım."

Alessa güler. "Merak etme. Harper da hâlâ bizi anlamaya çalışıyor. Unutmanız gereken en önemli şey Emily ve Faith'in yakında doğum günleri olacak, bu yüzden onlara küçük bir parti veriyoruz."

"Doğru. Emily ve Faith. Faith, Eagle-eye'ın kızı mı?"

"Evet, işleri daha da karıştırmak için söylüyorum, Kartal Göz'ün yaşlı kadını Emily'nin annesi. Kısa bir süre önce sürpriz bir bebekleri oldu, yani şimdi Em ve Faith bir nevi kardeş mi oldular? İnanın bana, yeterince uzun süre takılırsanız çözersiniz ama karmaşık olmaktan asla vazgeçmez. Neyse ki karmaşık aileler konusunda iyi bir başlangıç yaptım."

"Ne demek istiyorsun?" Çocuklardan birinin Alessa'nın ailesi hakkında da bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. "Özür dilerim, belki kabalık ettim. Cevap vermek zorunda değilsin."

Başını iki yana sallar. "Bu bir sır değil. Nasıl olsa duyacaksın. Ben Luca Giordano'nun kızıyım."

"Giordano, yani... *Giordano* Giordanolar gibi mi?" Luca'nın kim olduğunu tam olarak bilmiyorum ama herkes şehrin büyük bölümünü kontrol eden Mafya Ailesi hakkında fısıltılar duymuştur. Söylentilere göre Blackworth'te temizlediğimiz bazı lüks evlerin mafyayla bağlantısı varmış.

"Bir ve aynı. Dört motorcuyla takıldığımda işler pek yolunda gitmedi diyelim. Şimdi çoğunlukla iyi. Hâlâ bazen olayların içine sürükleniyorum ama Çılgık Atan Kartallar ile ailem arasındaki ilişkiler şimdilik iyi. İşte buradayız."

Uzun bir yürüyüş değildi, Harper'ın evi yerleşkenin daha uzağında, arka tarafa daha yakındı. Tarz olarak Alessa'ninkine benziyor ama biraz daha küçük. Rahat ve oturma odasının bir tarafında büyük bir kanepeler varken, mobilyaların geri kalanı küçük oturma grupları ve bir okuma köşesi şeklinde düzenlenmiş. Duvarlarda asılı olan parlak, sıcak renklerdeki çerçeveli sanat eserleri rahatlığı daha da artırıyor. Sanırım bu Harper'ın dokunuşu, tabii onun bisikletçileri benimkilerden çok farklı değilse.

Benim olduklarımdan değil. Zaten bu dünyanın bir parçasıymışım gibi davranmayı bırakmalıyım. Elbette şu an eğlenceli, ama bu sürebilecek bir şey mi? Uzun süre tehlikeden kaçınmaya çalıştım ve şimdi aslanın inine girdim ve nasıl süsleneceğimi düşünüyorum.

Alessa kapıya vurur ve içeri girer. "Ben geldim! Shelby'yi de getirdim."

En son biz geldik ve hepimiz Emily'nin konuşmayı kolaylaştırmak için sandalyeleri taşımasına yardım ederken herkes kendini tanıttı.

Summer etrafına bakınırken, "Buraya yaptıklarına bayıldım," diyor. Yorgun bir iç çekişle bir sandalyeye oturuyor. "Yeni evimizle ilgili hiçbir şey yapacak enerjim yok. Üçüzlerle birlikte durmaksızın beslenme ve temizlik rotasyonundaymışım gibi hissediyorum. En az dört kocası olmayan birinin bunu nasıl yapabileceğini bilmiyorum. Herhangi birimizin uyuyabilmesinin tek yolu onlardan sayıca üstün olmak."

Alessa güler. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum ve bizimkiler de aralıklı."

"Hepinizin çocuğu var mı?"

"Olmaz, henüz değil." Harper söyledi. Muhtemelen benimle aynı yaşlarda olan güzel sarışın bir kadın. Görünüşe göre kulübe en son katılan kişi o. "Kaylee ve ben hâlâ özgür bir hayat yaşıyoruz, değil mi Kay?"

Kaylee kızardı.

"Hayır!" der Harper sahte bir dehşetle. "Sakın ." "Henüz hamile değilim, ama biz... denemiyoruz."

Işıklar aniden söner, ancak günün yeterince erken bir saati olmasına rağmen görülebilecek kadar çok ışık vardır. "Mutlu yıllar sana..." Biz endişelenmeye vakit bulamadan biri şarkı söylemeye başlıyor.

Natalie elinde mumlarla kaplı bir pastayla mutfaktan çıkarken herkes şarkıya eşlik eder. Emily ve Faith birbirlerine bakıp gülerler.

Pasta kesilip dağıtıldıktan sonra gruplara ayrılıyor ve tüm kadınlar birbirleriyle rahatça sohbet ediyor. Ben biraz dışarıda kalıyorum, kimse beni sohbetin dışında bıraktığı için değil, ama burada oturup dinlemekten memnunum. Konuşmaların çoğu çocukları ve erkekleri etrafında dönüyor, sanırım bu da doğal. Görünüşe göre pastayı Natalie yapmış çünkü Faith'in kitapçı kafesinin olduğu binada küçük bir fırın işletiyor. Belli ki tüm yaşlı hanımlar -ki bana sorarsanız bu gruba baktığınızda aptalca bir terim- birbirlerine çok yakınlar.

Alessa bana Harem Brunch Kulübü'nün adını söylediğinde güldüğümü itiraf etmeliyim ama mantıklı. Daha önce bu tür bir dinamiğe sahip bir MC duymamışım, ama en azından Eagles için işe yarıyor gibi görünüyor. İlk Emily'ydi.

Onun için biraz geri itme oldu, ancak her ek grup oluştuğunda, Çılgık Atan Kartallar'ın erkekleri bunu bir gurur kaynağı olarak kabul etmeye başladı.

Havoc, Sledge'in evini kiralamama yardım etmeseydi, sonunda bu sandalyede oturan başka bir kadın olur muydu? Gözlerini oyasım geliyor ama öyle biri yok bile.

"Çok sessizsin," diyor Natalie aniden, uzun sarı saçlarını gözlerinden sıyrıp bana bakarak. Yumuşakça gülümsüyor. "Umarım seni korkutmuyoruzdur. Buraya ilk geldiğimde benim de gözüm korkmuştu. Koşullar biraz zor diye kendini buraya ait değilmişsin gibi hissetme. İnanın bana, hepimizin buraya nasıl geldiğimize dair hikâyeleri var."

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece buna alışkın değilim. Tüm bunlara. Bu biraz bunaltıcı. Birkaç hafta öncesine kadar hayatım çok sıkıcıydı ama şimdi adam kaçırınlardan saklanıyorum ve aynı anda üç kişiyle nasıl başa çıkabileceğimi düşünüyorum-"

Emily yukarı bakar. "Oh, tatlım. Bunun için doğru yere geldin. Şemaya ihtiyacınız var mı? Memnuniyetle-"

"Hayır, hayır!" Utanç dolu bir kahkaha atarak ellerimi kaldırıyorum. "Yani... belki, ama henüz değil. Sanırım bundan daha karmaşık bir durum."

"Oh?" Alessa koltuktan kalkıp yanımdaki boş sandalyelerden birini çekiyor. Beklentiyle sırtıyor. "Bir şeyleri çözmek için biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor. Hadi, yemek."

"Ne, hayır, önemli değil. Yapmamalıyım-"

"Kesinlikle yapmalısın," diyor Faith tartışmaya yer vermeyen bir ses tonuyla. "Daha önce hiçbirimizin başa çıkmadığı bir zorluk bulabilirsen, bir ödülü hak edersin. Ama büyük olasılıkla, en azından bazılarımızın karşılaştığı bir şey olacak ve biz de yardım edeceğiz."

Ağlayacağım. Tanrım, bu çok aptalca geliyor ama birdenbire gözlerim doluyor ve onları nasıl durduracağımı bilemiyorum. Alessa kolunu bana doladı.

"Hey, iyi misin? Buraya ezici testosteron karşısında birbirimize destek olmak için geldik, işleri daha da kötüleştirmek için değil."

Gözyaşlarımla arasından bir kahkaha attım. "Hayır, hayır, öyle değil, sadece çok uzun zamandır tek başımdım. Annem bir süre yardım etti ama sonsuza kadar ona yaslanamazdım. Anlıyor musun? Onun da yaşaması gereken bir hayatı var. Mia'yı seviyorum, onu çok ama çok seviyorum ama her şeyi tek başıma yapmak zorunda kalmak çok zor. Her zaman nöbetteyim. Zor kararları hep ben veriyorum, küçük kolay kararları da. Ve ben bununla iyiydim - dört yıldan fazla oldu ama..." Herkesin dikkatini verecek daha ilginç bir şey bulduğuna ikna olmuş bir şekilde etrafıma bakıyorum ama hayır, herkes beni izliyor ve tek bir yargılayıcı bakış bile görmüyorum. Sadece merhamet. Bunu bulmak için bir MC'ye geri dönmek zorunda kalacağım kimin aklına gelirdi? "Birdenbire Havoc hayatıma geri döndü, Sledge ve Phoenix de öyle. Yaşadığım onca korkunç şeye rağmen bunlarla asla tek başıma başa çıkamıyorum. Tanrım, hepiniz çok misafirperver ve yardımseversiniz ve yani, hepinizi henüz o kadar iyi tanımıyorum ama Mia ve Dante'yi birlikte oynarken görmek... Üzgünüm. Bu biraz, hayır, çok bunalıcı."

Alessa beni daha sert sıkıyor. "Yalan söylemeyeceğim. Burası bazen korkutucu olabiliyor ama hiçbir yerde burada olduğu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim. Sadece bizi inlerine geri sürükleyen aşırı korumacı mağara adamları yüzünden değil, buradaki herkes yüzünden. Bu topluluk mu? Buna değer."

Burnumu çekerken başımı sallıyorum. "Tanrım, özür dilerim. Genelde böyle dağılmam ama hepiniz bana çok iyi davranıyorsunuz."

Harper bir kutu Kleenex getirirken, "Eğer nezaketin size yaptığı buysa," diyor, "o zaman hayatınızda gerçekten daha fazla dozda nezakete ihtiyacınız var. Burada kal ve elimizden geleni yapalım."

Gözlerimi silip burnumu sildikten sonra kendimi biraz toparlıyorum. "Eğer yapabilirsem, yaparım. Bilmiyorum, dediğim gibi, karmaşık bir durum."

Faith gözlerini devirir. "Bir de bana sorHer zaman karmaşıktır." Babası Kartal Göz olunca, evet, tahmin edebiliyorum.

"Yine de haklı," diyor Alessa. "Bize bundan bahset. Yardım etmemize izin ver. Hepimiz şaşırtıcı miktarda travmayla başa çıktık."

Tanrım, çok fazlalar. Tüm hikayemi onlara anlatıyorum, ne kadar varsa. Kaçtığımda bana ne olduğunu. Havoc'la nasıl tanıştığımı, Pit Viper'larla ve Mia'nın babasıyla olan geçmişimi.

Faith özellikle Pit Viper'ları duyduğunda çok sinirleniyor. "Eğer zamanda geri gidebilseydim, onların tekrar yok edildiğini görmek isterdim," diye hırlıyor. "Eğer etrafta dolaşan birileri kaldıysa, hâlâ sorun çıkarıyor olmaları beni şaşırtmaz."

Alessa başını sallar. "Mia'yı yetiştirme konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Ailemin Screaming Eagles'tan nefret etmesi dışında onlar ya da kulüp hakkında hiçbir şey bilmediğim bir dönemde adamlarımla bir kaçamak yaptım ve hamile kaldım. Sanırım bu benim kaçış versiyonumdu. Onu tek başıma doğurdum çünkü hem onlardan hem de ailemden korkuyordum. Bunun benim için nasıl sonuçlandığını görebilirsiniz," diyor sırtarak.

"Kesinlikle," diyor Emily. "Ama endişelenmekte haklısın. Buraya on sekiz yaşında korkak bir genç olarak geldim ve seçimlerimden pişman değilim ama artık bir hemşireyim ve üyeleri yaralandıklarında görüyorum. Ve çok fazla inciniyorlar. Her şeyin sakın olduğu aylar geçirebiliriz ve sonra böyle bir şey olur ve herkes ailelerini ve kulübü korumak için bir araya gelir. Şu anda tehlikedesiniz ve bu son kez olmayacak."

Başımı sallıyorum. Aklıma gelmeyen bir şey söylemiyor ama bunu başka birinden duymak iyi geliyor. "İşleri yoluna koyabileceğini ne zaman anladın?"

"Birden fazla erkekle olmak biraz farklı," diyor Kaylee, bu olayların çoğunda oldukça sessizdi. Yine de gülümsemesi cesaret verici. "Hepinizin birlikte çalışması . Bu genellikle erkekler için sorun olmaz. Takım olarak çalışmaya alışkınlar ama bazen onlarla bireysel olarak da bağlantı kurmanız gerektiğini unutuyorlar."

Harper başını sallar. "Hepiniz... bilirsiniz. Birlikte mi?"

Yüzüm muhtemelen bir Noel ışığı gibi parlıyor. "Hep birlikte değil. Henüz değil."

"Ah, tatlım. Bunu hemen halletmen gerekiyor," diyor Natalie ciddi bir baş hareketiyle.

"Mia için endişelenme," diye teşvik ediyor Alessa. "Diğer çocuklarla takılmaktan sıkılırsa onu evimize geri getiririm ama genellikle biz toplantıdayken kulüp binasında erkeklerimizle oynamayı severler. Orası çoğu zaman onlara yasak, yüzden babalarının gittiği yerlerde takılmanın eğlenceli olduğunu düşünüyorlar."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Hepsi başını sallar ama Faith konuşur. "Dün gece çok daha kötü geçebilirdi. Şanslıydık. Ripper'ı kaybetmiş olabileceğimi düşündüm." Emily ve Natalie başlarını sallar. İkisinin de bombalar patladığında içeride olan adamları vardı. "Bir dakikanın bile boşa gitmesine izin vermeyin."

SHELBY

Brunch kulübü toplantısından karnımda kelebekler uçuşarak ayrıldım. Elbette, üç erkekle de oynaşmıştım ama hepsiyle aynı anda değil.

Tanrım, ben kimim ki? Aynı anda üç erkek mi? Hayat çok vahşi. Hala tam olarak inanamıyorum.

Ama bu iş , diğerleri haklı. Dördümüzün de uyumlu olduğunu ve hepimizin birbirimizin güzelliğini takdir edebileceğimizi... anlayabileceğimizi bilmeliyiz.

Kimi kandırıyorum ki? Brunch kulübü öğleden sonra bana izin verdi, böylece gidip üç büyük motorcuyla aynı anda yatabilirim.

Adamları garajda, Phoenix'in bisikletindeki bir şey hakkında tartışırken

buluyorum. "Sanırım ters takmışsın," diyor Havoc sırtarak. Sledge gülüyor.

"Oh, siktirin gidin çocuklar. Motorumu nasıl kullanacağımı biliyorum, çok teşekkürler. çok."

Beni henüz görmediler, bu yüzden onları takdir etmek için bir an ayırdım. Bir şekilde istedikleri kişinin ben olduğuma karar vermişler. Birlikte, daha az değil.

Nisan ayına göre hava sıcak ve Havoc'un üzerinde inanılmaz kaslı kollarını ortaya çıkaran ve tam göğsünden sarkan siyah bir atlet var. Phoenix bisikletinin yanında çömelmiş, pozisyonu sırtının genişliğini ve bisikletini kontrol ederken etrafında hareket ettiği çevikliği vurguluyor. Ve Sledge, diğer ikisinin arkasındaki tezgâha yaslanmış, büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir dağ gibi yapılı. En tehditkâr olan o gibi görünüyor ama ne kadar hassas bir ruha sahip olduğunu biliyorum. Garajdaki tek erkek onlar değil, ama önemsedğim tek erkek onlar.

Sledge kafasını kaldırdı ve beni gördü. Gülümsüyor, bu da onu tehlikeli çıkarıp tehlikeli derecede seksi yapıyor. "Shelby."

Diğer ikisi yukarı bakıyor. "Brunch Kulübü bitti mi?" Phoenix soruyor.

"Evet. Mia'ya göz kulak olmak için gönüllü oldular, böylece biz de..." Devam etmeden önce imanın kafamda oturması için bir süre duraklıyorum. "Birlikte biraz zaman geçirmek mi?"

Üçü de sanki gökten düşmüşüm gibi bana göz kırpmıyor. Yüksek sesle gülmek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Çok uzakta olmayan bir çift motorcu söylediklerimi duyuyor ve yüksek sesle gülüyor.

İlk tepki veren Havoc oldu. "Hepimiz mi?"

"Tabii meşgul değilsen? Yapacak başka bir şey bulabilirim..."

"Sik beni," diye inliyor Phoenix.

Fikir buydu ama şu anda ne kadar cesur olsam da yüksek sesle kabul etme noktasında değilim. Diğer motorcuların önünde olmaz.

Gerçi bunu yapmama gerek yok, çünkü anlaşılan onlar için yeterince açık. Diğer motorculardan biri genişçe sırtıyor. Sanırım o Badass, ama ben hâlâ isimleri öğreniyorum. "Onu orada öylece asılı mı bırakacaksın?"

"Merdivenlerden yukarı." Sledge işaret ediyor.

Kulüp binasına doğru koşarak kaçmaya çalışıyorum. Basamakları ilk ben çıkıyorum, üç büyük motorcunun sesi arkamda yankılanıyor. Ortak salona ulaştığımızda etrafım sarılmıştı.

Phoenix ayaklarımı yerden kesiyor ve beni omzunun üzerine koyuyor. "Baş belası," diye homurdanıyor ve kıcıma şaplak atıyor.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsam, bu sadece alay etmektir-eee!" Ani dönüşü beni şaşırttı. Ve sonra onun odasındayız. Sledge kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Phoenix beni yatağa öyle hevesle bırakıyor ki zıplıyorum. Orada otururken, yatağın ucundaki üç adam da aç gözlerle bana bakarken, birden kendimi çok küçük ve savunmasız hissettim. Aslında bunu istedim biliyorum ama birden nasıl başlayacağımdan emin olamadım. İki adam yeterince bunaltıcıydı, üçünü boş verin.

Havoc, sıkı karın kaslarını ve geniş göğsünü ortaya çıkaran atletini çıkarmaya başlarken bana hınzırca bir gülümseme veriyor. "Çıplak daha iyi çalışacak,

bebeğim."

Phoenix kaşlarını kaldırıyor, kemerini gevşetirken bana meydan okuyor. Sledge payını çıkarıyor.

Bu temelde benim fikrimken beni geçmelerine izin vermemek için tişörtümün altından tutup başımın üzerinden yukarı doğru çekiyorum. Sutyenle kaplı göğüslerim görüldüğü anda üç adam birden ıslık çalıyor. Gülüyorum ama tişörtün geri kalanını çıkardığımda yüzümün ne kadar kızardığını da hissedebiliyorum. Hâlâ genç olduğumu biliyorum ama Mia'yı doğurduktan sonra kendimi yirmi ikiden çok daha yaşlı hissettim. Onların bu bariz arzusu benim öz imajım için gerçekten çok iyi, orası kesin.

"Hadi, pantolonunu da indir," diye emrediyor Phoenix, iç çamaşırını ve her şeyini indirirken. Zaten gururlu, kalın ve sert duruyor. "Senin her muhteşem santimini görmek istiyoruz bebeğim."

Pantolonumu daha kolay indirebilmek için ayağa kalkıyorum, yaylı şiltenin üzerinde sallanıyorum.

Sledge sırtıyor. "Dostum, bunu bütün gün izleyebilirim. Sikimi bunların arasına sokmak isterdim."

Göğüslerim mi?

Gerçi şimdi bunu söylediğine göre, kalın sikinin onları ittiğini, dilimi ucunda gezdirmeme yetecek kadar dışarı çıktığını hayal ve bunun oldukça seksi bir görüntü olduğunu kabul etmeliyim.

Kıyafetlerimi çıkarıp yatağın üzerinde zıplaya zıplaya gezinmeye başladığımda, adamların hepsi çırılçıplaktı. Üç silah selamı gibi, hepsi benim için sert ve gitmeye hazır. Tanrım, ellerim dolu olacak. Diğer her şeyle de.

"Üstüme gelme," diyorum, dudaklarımı endişeyle ıslatarak. "Bu benim ilk seferim... aynı anda üç erkekle."

Kayıp bir tavşanın etrafını saran üç panter gibi yatağa tırmanırken gülüyorlar.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Havoc yanıma uzanırken mırıldanıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurabilmek için beni kendine doğru çekiyor. "Ya da belki dün gece seni yıpratılar ve şimdi tek istediğin sallanarak uyumak mı?"

"Tanrım, hayır." Ben ondan uzaklaşır uzaklaşmaz Sledge diğer tarafa geçiyor ve yüzümü kendine doğru çekerek beni öpme sırasının ona gelmesini sağlıyor.

Havoc'un öpücüğü yumuşak, alaycı bir dokunuşken, Sledge beni yutuyor, parmaklarını saçlarıma gömüyor ve dili benimkini kovalarken beni kendine yakın tutuyor. Bana bastırıyor, göğsü göğüslerime, kalın boyu kalçama değiyor. Bunda nazik olan hiçbir şey yok ve Tanrım, bu beni ateşlendiriyor.

Sonra Havoc sırtıma bastırıyor, beni sahiplenircesine dişlerini boynuma geçiriyor, sonra yumuşak öpücüklerle boynumu yatıştırıyor. Sonra tekrar ısırıyor. Bana doğru yaklaşıyor ve siki sırtımın alt kısmına doğru taş gibi sertleşiyor. Tenimin açıkta kalan her parçasını hevesle keşfeden çok heyecanlı, çok sert iki beden arasında sıkışıp kaldım.

Ancak bu sefer üç kişiyiz ve Phoenix'in kenardan izlemek gibi bir niyeti yok. Ayak bileğimi öpüyor, sonra daha da yukarı çıkıyor, yatakta ilerlerken dudaklarını bacağımın üzerinde gezdiriyor. Ağzı baldırlarım boyunca ve dizlerimin iç kısımlarına doğru gittikçe yükseliyor. Kalçamın iç kısmını ısırdığında şaşkınlıkla tıslıyorum.

Bu sırada Havoc güçlü ellerinden biriyle göğsümü yakalıyor, meme ucumu parmaklarının arasına almadan önce onu kaldırıyor. "Göğüslerine bayılıyorum," diye kulağıma doğru nefes alıyor. "Beni ne kadar azdırdığını hissediyor musun?" Kalçalarını kamburlaştırıyor, böylece aleti sırtıma doğru kayıyor. Arkasında biraz kayganlık bıraktığı yerde tenim serinliyor.

Sledge gülümsemeden önce dilini son bir kez dudaklarımda gezdiriyor ve Phoenix'in yukarıya doğru öptüğü gibi aşağıya doğru öpmeye başlıyor. Çenemin üzerinden geçiyor, sonra boğazımdan aşağıya, tam çukura iniyor. Sırtımı dikleştirip yukarı bakıyorum ve göğsümü Havoc'un yetenekli eline bastırırken boynumu ortaya çıkarıyorum.

Phoenix'in öpücükleri, ısırıkları ve yalamaları merkeze çok yaklaşmaya başlıyor, üst uyluklarımda iç kısımlarımdaki hassas deriyle alay ediyor, ama ben hayal kırıklığıyla homurdanana ve parmaklarımı saçlarına sokana kadar daire çizmeye devam ediyor. "Alay etmeyi kes!" Tıslıyorum ve onu yaklaştırmak için saçlarını çekiyorum.

Ukala bir direniyor. "Sihirli kelime nedir, bebeğim?" Oh Tanrım.

"Lütfen?" Tekrar çekiyorum.

"Bilmiyorum..."

"Hadi, lütfen."

Dili kıvrımlarımda geziniyor, kalın ve istekli, benden derin bir inilti çıkarıyor. Bu çok iyi hissettiriyor. Çok, çok iyi. İki yanımdaki adamlarla birlikte bacaklarımı olabildiğince açıyorum, böylece önünde hiçbir şey kalmıyor.

Sledge ağzını Havoc'un oynamadığı meme ucunun etrafına kilitliyor. Zeki dili hassas memenin etrafında daireler çizerken, Havoc da parmaklarıyla diğeriyle oynuyor. Üçünün arasında, beni kısa sürede inlettiler ve kıvrandırdılar.

Phoenix klitorisimi ağzına alıyor ve emiyor. İçimden o kadar büyük bir güçle ısı ve zevk fişkırıyor ki, derin bir inilti tutamıyorum. Parmaklarım saçlarına gömülüyor, köklerini çekiştiriyor ama o fark etmiyor bile. Sledge meme ucumu dişleriyle yakalayıp çekiştiriyor, Havoc kulak mememi kemirirken bir parmak ucunu daireler çizdirerek areolamın üzerinde gezdiriyor.

Aynı anda çok fazla şey var ve hepsi beni deli ediyor. Bunaltıcı ve şaşırtıcı.

Sledge çekiliyor. "Kayganlaştırıcı?"

Phoenix yatağının yanındaki masaya uzanıp Sledge'e bir şey fırlatırken başını kaldırıp bakmıyor bile.

Sledge yakaladığında Havoc bu fırsatı değerlendirerek beni sırtüstü çeviriyor ve dudaklarıma yapışıyor. Tanrım, beni öpüşüne bayılıyorum ve ben de aldığımın en iyisini vermek için elimden geleni yapıyorum, boştaki kolumu güçlü boynuna doluyor ve onu geri öpüyorum. Phoenix beni titretip sarsarken konsantre olmak zor ama deniyorum.

Phoenix bacaklarımı geriye doğru bastırarak beni ona açıyor ve sonra dilini içimde kaydırarak tüm vücuduma heyecan verici bir ürperti gönderiyor.

Sledge geri dönüyor, ama uzanmak yerine göğüs kafesimin hemen altında bana biniyor. Aleti üzerimde parlıyor ve ona uzanıyorum. Parmaklarımı şaftının etrafına doladığımda inliyor. Tanrım, çok kalın.

Elinde küçük bir şişe var, onu açıyor ve göğüslerimin arasındaki vadiye bir topak kayganlaştırıcı fişkirtıyor. Serinlik hissinden ürperiyorum ama

Sonra Havoc elini sokup bolca yayıyor ve hızla ısınıyor. Ya da belki de sadece beni çok ateşlendirdikleri içindir.

Havoc elini çekiyor ve Sledge alçalıp öne doğru eğiliyor, böylece siki göğsüme, tam göğüslerimin arasına dayanıyor. İkisini de kavırıyor ve birbirine bastırarak içinden geçebileceği sıkı, kaygan bir tünel oluşturuyor. "Evet, istediğim buydu," diye inliyor itmeye başlarken. Hayal ettiğim kadar ateşli görünüyor.

Aleti dışarı çıktığında boynumu büküp tadına bakıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor.

Bu şekilde oynamaya devam ediyoruz, ta ki Havoc dışlanan adam olmaktan bıkana kadar. Kalın bir yastık kapıyor. "Sledge, onu biraz kaldır."

Sledge, Havoc'un tam olarak ne istediğini biliyormuş gibi sırtıyor. Bir dakika sonra tekrar yerdeyim ama şimdi omuzlarımın altında bir yastık var ve başım geriye, Sledge'den uzağa eğik. Buradan sonra dil darbeleri için yukarı çıkacak gücü bulmamın imkânı yok.

Ama sonra Havoc tam önümde durdu, sikini ağzıma doğrulttu. Şimdi anladım. Sledge göğüslerimi sikerken ve Phoenix amımda diliyle beni çıldırtırken, dudaklarımın arasından kayması için ona kolay erişim sağlayarak açıyorum.

İki adam mı? Çoktan unutuldu.

Üç yeni ikidir.

Havoc'un tadı ter ve ten kokuyor. Prekumunun hafif tuzlu tadı dilimi kaplıyor ve o ağzıma girip çıkarken ben de onunla alay etmek için elimden geleni yapıyorum. Bu arada Phoenix'in büyüğü nefesimi kısıltıyor ve kalbimi hızlandırıyor. Lezzetli karıncalanmalar amımdan parmaklarımın ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayılıyor, nerede olduğumu anlamamaya başladığımda beni zevkle dolduruyor. Sledge başparmaklarıyla meme uçlarımla oynarken, göğüslerimin arasında hareket eden seksi kayganlığı tüm bu muhteşem hislere katkıda bulunuyor. Adamların beni havai fişek gibi patlatması uzun sürmeyecek.

Cidden, bundan sonra tek bir adama nasıl geri dönebilirim? Ya da yalnız kalmaya?

Gözlerimi kapatıyorum ve üçünün de beni kendi zevkleri için kullanmalarına izin veriyorum. Sledge'in güçlü kalçalarını kavıyorum, tutunacak bir şeyim olsun diye tırnaklarımı geçiriyorum. Onun ağırlığına karşı bastırıyorum, vücudum o sihirli ana, hemen köşede olduğunu bildiğim o zevk patlamasına yaklaştıkça kavisleniyor.

"Bizim için gel, bebeğim," diye homurdanıyor Havoc. "Olduğun güzel kadın gibi geldiğini görelim."

"İşte bu," diyor Sledge, inlemeleri de giderek yükseliyor. Ve Phoenix hızlanıyor, karşı koymamın mümkün olmadığından emin oluyor, çünkü artık gerçekten daha fazla dayanamıyorum. Ve istemiyorum da.

Orgazmım vurduğunda, haydut bir dalga gibi üzerime çöküyor. Geldiğini biliyordum, ama yine de bir şekilde bana sinsice yaklaşmayı başardı ve vücudumdaki her kası aynı anda sıkıca çekti. Havoc'un sikinin etrafında yüksek sesle inliyorum ve sonra o inliyor. Parmaklarım derine inerek Sledge'in tıslamasına neden oldu. Kan çekiyor olabilirim ama gözlerimi açıp bakacak gücüm yok.

Gelmekle çok meşgulüm.

"Aynen öyle. Aynen böyle," diye beni ikna ediyor Havoc, sesi karanlık ve seksi bir mırıltıya dönüşüyor.

", bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor Sledge ve yemin ederim kalınlığının göğüslerimin arasında şiştiğini hissediyorum.

Hâlâ yıldızları görüyor ve orgazmımı atlatmaya çalışıyordum ki sıcaklık boğazıma ve göğsüme sıçradı, beni heyecanıyla kapladı. Tanrım, o kadar çok var ki. Haftalardır boşalmadığını düşünebilirsiniz ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Altlarında titriyorum. Sledge'in dölleri sıcak bir şekilde tenime değiyor ve yatağa doğru kayıyor. Phoenix'in dili bacaklarımın arasında hâlâ sıcak ve Havoc nefes alabilmem için biraz geri çekiliyor. Nefesim kesildi desem daha doğru olur. Vay anasını.

Sonunda yatağa yığılıyorum ve hâlâ aynı gezegende olup olmadığımı merak ediyorum. "Vay canına," diye nefes alıyorum.

Neyse ki Phoenix bana merhamet ediyor ve geri çekiliyor, çünkü boşaldıktan sonra acı noktasına kadar hassasım. Sonra kör ve kalın bir şey girişimi dürtüyor ve belki de her şeye rağmen acımasız olduğunu fark ediyorum.

O itiyor ve ben inleyerek bacaklarımı daha da açıp onu içeri davet ediyorum. Havoc ağzıma geri dönüyor ve ikisini de aynı anda alıyorum, her iki uça birer tane.

Sledge kayıyor, o an için oyundan çıkıyor ama elleriyle beni keşfetmeye devam ediyor, parmak uçlarını yanlarımda, göğüslerimin üzerinde, boğazımda gezdiriyor. Yağ, ter ve döl içindeyim ama hiçbirini umursamıyorum gibi görünüyor.

Phoenix derinlere kayıyor, onun için ne kadar hazır olduğumla rahatlıyor. Dibe vurduğunda, üçüne de sahip olduğum için memnuniyet hissediyorum. Ne olursa olsun, öyle ya da böyle hepsine sahip çıktım. Beni çok iyi, çok eksiksiz hissettiriyorlar ve Tanrım, beni boşaltmakta çok iyiler.

Dudaklarımı Havoc'un etrafında kilitliyorum, dilimi onun uzunluğu boyunca gezdiriyorum, bitirmesi için onu ikna etmeye çalışıyorum. Bu sırada Phoenix kalçalarını tutuyor ve hareket etmeye başlıyor. Sertçe itiyor, ben geri kaymadan önce beni Havoc'a yaklaştırıyor. Normalde beni harekete geçirmek için daha fazlası gerekir, ama hala şişmiş ve hassasım, bu yüzden Phoenix klitorisimi parmaklarıyla daire içine almaya başladığında, uzun sürmeyeceğimi biliyorum.

Ağır nefesler arasında Havoc'u daha sert emmeye çalışıyorum. Onun da benimle gelmesini istiyorum. Phoenix'in nefes alışları sığlaşıyor, istekleniyor ve daha kararlı bir şekilde itiyor. Onun da çok geride olduğunu sanmıyorum. Hep birlikte patladığımızı hissetmek istiyorum, ama hepimiz oraya ulaştığımız sürece mutlu olacağım.

Tanrım, Phoenix çok kalın. Ne zaman derine itse, Havoc'un etrafında inliyorum, sınıırıma kadar gerildim. Acı ve zevk birbirinin etrafında dans ediyor, beni hisler içinde boğuyor. Ve ben yaklaştıkça, onun etrafında daha sıkı dönüyorum, bu da beni daha da hızlı yaklaştırıyor. Tamamlanmaya doğru dönüyoruz, gittikçe daha küçük, daha sıkı ve daha sıkı dönüyoruz, ta ki hepimiz aynı anda orada olana kadar.

Havoc kazandı, bitiş çizgisine ilk ulaşan oldu. "Siktir," diye tıslıyor ve sonra dudaklarımın arasında şişiyor. Tekrar tekrar yutuyorum, o inleyip kendini duvara yaslariken hepsini alıyorum. "Tanrım." Sonunda çekiliyor ve sadece ben ve Phoenix kalıyoruz.

Sıra bende. Phoenix'in hamleleri durmak bilmiyor ve parmağıyla beni enstrümanını çalan bir maestro gibi tıngırdatarak beni uçurumun kenarına yolluyor, midemi bir hız treninden iniyormuşum gibi dalgalandırıyor. İnleyip kendini derinlere gömdüğünde hâlâ aşağıya doğru düşüyorum. Orgazmım onu o kadar sıkı kavramama neden oluyor ki, beni doldururken sikiindeki damarların şişmesini hissedebildiğime yemin edebilirim, güçlü nabızdan sonra nabız.

Dalgalanmalar hafifledikçe ve orgazmım gevşedikçe, gözlerimi kapatıyorum ve süzülüyorum. Yatak artık burada bile değil. Sadece ben ve beni tutan, bana dokunan, yavaş yavaş Dünya'ya geri dönerken beni yatıştıran üç çift el. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Sonunda gözlerimi açtığımda hepsi gülümsüyordu. Sledge elinde sıcak bir bezle yavaş ve nazik hareketlerle önce alnımı ve yüzümü, sonra göğsümü ve boynumu silmeye başlıyor. Sonra Havoc ve Phoenix de geri kalan her aynı şeyi yapıyor. Sanki bir spa günü geçiriyor gibiyim, faydaları da var.

Bir sürü faydası var.

Beni tamamen temizlediklerinde, Sledge ve Havoc benimle birlikte yatağa giriyor, en azından Phoenix girmek isteyene kadar. "Piçler, sizi kardeş gibi seviyorum ama burası benim yatağım. Sizin ıslak yerlerinizde uyumayacağım."

Kalkıyormuş gibi yapıyorum.

"Sen değil, ukala, ben çıkabilirsin diyene kadar orada kalacaksın. Geri kalanınız gidip bir havlu falan alsın."

Phoenix beni göğsüne çekiyor, böylece orada dinlenebiliyor ve kulağımda sürekli atan kalbini dinleyebiliyorum. Uyuyakalıyorum ve ancak daha sonra bebek bakıcılığının bitmek üzere olduğunu ve akşam yemeği vaktinin geldiğini haber vermek için beni uyandırdıklarında bir süreliğine gerçek dünyaya dönmem gerektiğini anlıyorum.

Yine de bu güzeldi.

Ve bunun uzun sürebilecek bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Ve bu daha da güzel.

SHELBY

Emily'nin adamlarından biri olan SNARK, nihayet gönderildikten sonra lokanta görüntülerine bakmamız için bizi çağırđı. Ofisi sıkışık ve yarısı sökülmüş bilgisayar ekipmanlarıyla dolu. "Çok fazla değil ama kimleri tanıdığınızı görmek istiyorum" diye açıklıyor.

Tanrım, diğer her şeyle birlikte bunu neredeyse unutmuştum.

Ağır ağır sandalyesine çöküyor, böylece ekranına bakmak için etrafında toplanabiliyoruz. Fareyi eline alıyor ve gösterilmekte olan videoyu oynatarak geri sarıyor. Durduğunda, park yerine giren bir arabayı ve ardından kıvıll saçlı bir kadının arka koltuktan tanıdık küçük bir kızın inmesine yardım ettiğini gösteriyor. "Bu, bayanlar ve baylar, Ginger."

"Orospu çocuğı!" Phoenix tükürür.

Ona bakıyorum. "Onu tanıyor musun?"

Birinin kafasını koparmak istiyormuş gibi görünüyor. "Hangi isimle gittiğini bilmiyordum ve son birkaç yıl ona iyi davranmamış gibi görünüyordu ama evet, biliyorum."

"Birinin yaşlı kadını mı?" Havoc sorar.

"Son bildiğim kadarıyla hayır." Phoenix bana yan yan bakıyor, sanki bu konu hakkında konuşmaktan memnun değilmiş gibi. Bir elini kısa saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Pit Viper'larla takılıyordu. Ona tam olarak onların sürtüklerinden biri diyebilir miyim bilmiyorum ama her zaman birilerinin kışından hoşlanacağı umuduyla kendine arkadaş arardı."

Bekle. Phoenix'e dönüyorum. "Nereden biliyorsun? Pit Viper'lar hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?"

Yüzü kararır. Sledge ve Havoc birbirlerine bakarlar.

"Ne? Buradaki herkes benim bilmediğim neyi biliyor?"

"Onları biliyorum çünkü ben de onlardan biriydim."

"Ne?" Hava ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Dünyam her şeyi yeni pozisyonlara sokarken derin bir nefes almak için mücadele ediyorum. "Tamam. Tamam. Tamam. Bununla başa çıkabilirim. Yani, ben de onlarla takılıyordum. Değil mi? Bir sürü üyeleri vardı. Neden daha önce kimse bana söylemedi bilmiyorum."

Phoenix'in yüzü bomboş, sanki hiçbir duygu göstermemeye çalışıyor. En azından başlamak için. "Çünkü biz aynı değiliz. Ben küçük bir üye değildim Shelby. Ben kulüpte büyüdüm. Babam bir Viper'dı, amcalarım Viper'dı. Bu lanet miras damarlarımda dolaşıyor." Sözlerini bitirdiğinde, kelimeler sanki geçmişinin zehriyle dolmuş gibi çıkıyor.

"Ben buralarda takılmadan önce mi çıktın? Seni hatırlamıyorum ama Dodger beni bazı partilere götürmüştü."

Neden bunu ilk kez duyuyorum? Havoc geçmişimi biliyor, onlara en azından bir kısmını anlatmış olmalı. Phoenix'i bahçemde bulduğumdan beri geçen zamanı gözden geçiriyorum, neler söylediğimi ve onun neler bilebileceğini hatırlamaya çalışıyorum.

Taş gibi soğuk Phoenix geri döndü. Snark arabayı daha iyi görebilmek için görüntüleri geri sararken o monitöre bakıyor, benden başka her yere bakıyor. "Onu tanıyordum ama biraz daha yaşlıydım ve yeni üyelerle pek sosyalleşmiyordum. Tam olarak arkadaş değildik. Seni de hatırlamıyorum ama bu bir noktada yollarımızın kesişmediği anlamına gelmez."

Hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum ama o haklı. Dodger ve arkadaşları çoğunlukla adaylar ya da yeni üyelerdi. Ve beni sadece birkaç kez gerçek kulübe getirdi. O zamanlar diğer erkeklerin benim hakkımda fikir sahibi olmasını istemediğini söylemişti ama geriye dönüp baktığımda, bir kız arkadaşın tarzını bozmasını istediğini sanmıyorum. Beni kendisinden biri olarak görmüş olabilir, ama şimdi biliyorum ki karşılığında herhangi bir sadakat hissetmiyordu.

Anka kuşu mizahsız bir kahkaha attı. "Zaten benimle tanışmak istemezdin. O zamanlar kötü bir orospu çocuğuydum. O bok çukurunda olmak zorundaydım."

"Ama artık Eagles'ın içindesin. Ve burada, bizimle birliktesin. Seni eskiden kim olduğun için yargılamayacağım. Bunun gerçekten haksızlık olacağını düşünüyorum, özellikle de benim geçmişimle." Kolumu beline doladım ve o da bir anlığına bana doğru eğildi, sonra çekildi.

"Mia kaç yaşında? Dört mü?

Beş mi?" "Ağustos'ta beş yaşına girecek."

Derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Shel, Pit Viper'lar ne yaptı? seni saklanmaya mı itti? Tam olarak ne?"

Buz damarlarımı o kadar soğutuyor ki hareket edebildiğime şaşıyorum. "Neden bu kadar komik davranıyorsun? Onlar gibi olmadığın için çıktın, değil mi?"

"Çıktım çünkü onlar gibi olmak istemedim. Sadece soruya cevap ver."

"Mia ile dışarıdaydım. Sanırım altı aylıktı ve ben de anne olmaya yeni yeni alışmaya başlamıştım. Bir gece kalması için onu bir arkadaşımın evine götürdüm. Dodger... ona hamile olduğumu söylediğimde benimle hiçbir şey yapmak istemedi ama kızım doğduktan sonra benimle rastgele iletişime geçmeye başladı. Bazen neredeyse birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi görünüyordu, ama çoğunlukla onun çocuğunu doğurduğumu, bu yüzden istesem de istemesem de ona ait olduğumu söyleyip duruyordu. Rütbesi yükseldiğinde benim onun yaşlı karısı olacağıma ve ona bir çocuk vereceğime dair çılgınca fikirleri vardı. Buna değecek bir çocuk." Başımı kaldırdığımda odadaki tüm erkeklerin Mia'nın yeterince iyi olmadığı fikrinden tiksinişmiş bir şekilde bana baktığını gördüm. "Teşekkür ederim, değil mi? Her neyse, annemden bir telefon aldığımda sanırım gece üç civarıydı. Histerik bir haldeydi. Söylediklerinin çoğunu anlayamıyordum ama sürekli 'eve gelme, eve gelme' diyordu. 911'i aradım ve onu arka barakada saklanırken buldular. Ev yanıyordu ve Dan... Bakın, onu her zaman sevmezdim ama annemi severdi ve eve geri taşındığımda Mia ve bana iyi davrandı. İtfaiyeciler onu oturma odasında vurulmuş halde buldular. Makineler onu birkaç gün hayatta tuttu ama bir daha uyanamadan öldü."

Havoc'a yaslanıyorum, o da kollarını bana doluyor ve yıkılmayacağımdan emin olana kadar beni sıkı sıkı tutuyor. O gece olanlarla yeterince uzun süre yaşadım, artık eskisi kadar sert gelmiyor ama yine de onlara bunu yaşattığım için içimde korkunç bir suçluluk duygusu var. Dan'i öldürttüğüm için ve ondan sonraki yılları annemle birlikte küçük bir dairede Dodger'dan saklanarak geçirdiğimiz için.

Çünkü ona hiçbir şey olmadı. Kimse tutuklanmadı.

Birkaç yıl sonra Screaming Eagles onları yok edene ve Dodger sonunda parmaklıklar ardına girene kadar.

Phoenix bana bakıyor ve gözlerinde suçluluğa cevap veren hastalıklı bir ifade görebiliyorum. "O gece orada olabilirdim."

"Ne demek istiyorsun?"

Ellerini yüzüne sildi ve titrek bir nefes aldı. "Başka bir şey söylemeden önce, oraya girdiğimizde kafamın iyi olduğunu bilmelisin. Oradan ayrıldığımdan beri biradan daha sert bir şeye dokunmadım, ama o zamanlar? Günü atlatmak için çok şey gerekiyordu, anlıyor musun? Dışarıda sorun çıkardığımız geceler, çıkarmadığımız gecelerden daha fazlaydı ama Dodger'ın bir mesaj göndermek için bizi topladığı zamanı hatırlıyorum. Birinin kulübe saygısızlık ettiğini söylemişti. Birkaç şeyi kırıp dökeceğimizi, birkaç kişiyi hırpalayacağımızı, bazı kayıtları düzelterek düşünmüştüm. Ama oraya vardığımızda saçmaladığını hemen anladım. Eğer o çift ona saygısızlık ettiyse, muhtemelen trafikte ona bağırmişlerdir."

Göz kırpıyorum. "Ya da belki sadece yanlış kıza sahiptim." Phoenix yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?" "Bilirsin

işte."

"Bana ne anlat," diye sıkılmış dişlerimin arasından ısırarak söylüyorum.

Snark elini Phoenix'in koluna koyar. Onu fırlatıyor. Hem Sledge hem de Havoc çelişkili görünüyorlar ama konuşmamıza izin veriyorlar. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Eğer bunun bir kısmını biliyorlarsa, onlara aşık olmama izin vermeleri - hayır, beni onlara aşık *etmeleri* ve kimsenin bana söylememesi, yüzüme bir tokat gibi geliyor.

"Kapılarını kırarak içeri girdiğimi ve kanepede televizyon izleyen yaşlı bir çift gördüğümü hatırlıyorum. Adam kadına kaçmasını söyledi ve Dodger çılgın atmaya başladı. Keşke size ne söylediğini anlatabilseydim ama sekiz ya da dokuz kişiydik ve tam bir kaos ortamı vardı. Bir şeyleri kırıp dökmeye başladık ama daha en başından içimde kötü bir his vardı. O zamana kadar içgüdülerimi dinlemeyi öğrenmiştim. Kadını kontrol etmeye gittim.

Kimse onunla uğraşmıyordu ve sonra salağın biri ateş etmeye başladı. Bunu duyar duymaz oradan siktir olup gitmemiz gerektiğini anladım."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor, gerçekten ne sorduğumu biliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Mia'nın babası Dan'i öldürdü mü? "Bilseydim? Sana söyledim. Tek bildiğim ben değildim. Ütümü çıkarmamıştım. Dodger olabilirdi. Orospu çocuğu Grinder da olabilirdi!"

Üvey babamı öldürenin Dodger olabileceği gerçeği benim için yeni bir fikir değil, ama bazı açılardan hiçbir zaman emin olamayacağıma seviniyorum. "Öğütücü kim?"

"Senin lanet komşun. Dodger'ın eski dostlarından bir diğeri ve beni yoldan çıkaran pislik ve bana söylediğinde fark edemeyecek kadar aptaldım."

"Ne?" Sledge'in kafası karışmış görünüyor. "Neden sana söylesin ki?"

"Öyle bir niyeti yoktu ama beni kamyonetini kontrol ederken gördü ve çok sinirlenerek dışarı çıktı. Birbirimizi tanıdık ve tartışmaya başladık. Ona birinin bana ateş ettiğini söyledim ve o da doğrudan beni yoldan çıkarmadığını söyledi. Ona o kadar kızmıştım ki hiçbir şey fark etmedim. Lanet olsun, ben tam bir aptalım. Bana çarpan o kamyon olmasa bile, eminim ikinci bir arabası vardır ya da ne olduğunu tam olarak biliyordur."

Havoc'un kaşları çatılır. "Ama Sons krediyi aldı, değil mi? Ve senin orada olacağını bilemezdi. Seni yoldan çıkarmak bir dürtü olmalı, planlanmış bir şey değil."

Sledge bana bakıyor, güzel ela gözleri değerli taşlar gibi sert ve kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş. "Senin etrafında dönen bir sürü şey olmaya başladı tatlım ve ben tesadüflere inanmam. Bu kadarına değil."

"Bir tesadüf daha ister misin?" Snark soruyor. "Aranızda bu adamı tanıyan var mı? Çünkü kameralar onu olaylar patlamaya başlamadan hemen önce Roost'tan uzaklaşırken yakaladı."

Hepimiz ekrana geri dönüyoruz, Ginger ağır çekimde arabasına doğru yürüyor. Bir motosiklet yanına yanaşmadan önce bir dakika orada bekler. Camını indiriyor ve başını sallıyor. İkisi de gitmeden önce bir süre konuşuyorlar.

"Matt mi?" Neden-"Grinder mı o?" Phoenix'in

bakışları ekrana kilitlenir. Başını sallıyor.

Kendimi biraz hasta hissediyorum. Nerede yaşadığımı biliyor. Benimle ve Mia'yla konuştu. Benimle flört ediyordu. "Bizi izliyordu, değil mi?"

Çocuklar önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar. Havoc başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

Başımı salladım. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Dodger öldü. Artık kimse bizi umursamıyor. Hayattayken bile umurunda değildik. Beni ya da Mia'yı sevmiyordu. Sadece insanlar onunla öğrendiğinde bundan nefret etti. Bu onu zayıf gösteriyordu."

Sledge, takdire şayan bir çaba göstererek bizim dramımıza değil de güvenlik görüntülerine odaklanmış gibi görünen Snark'a bakıyor. "Buradan çıkmaya ne dersin? Daha fazlasına ihtiyacınız yoksa?"

Snark başını sallar. "Hayır. Bunu Kartal Göz'e götürmeliyim."

Snark'ın ofisinin dışında, Sledge kolunu bana doladı. Geri çekiliyorum ve o da biraz incinmiş görünerek uzaklaşıyor. "Sen iyi misin?"

"Hayır, pek sayılmaz. karşı dürüst olacağımıza söz verdik, değil mi?"

Başını sallıyor.

"O zaman dürüstçe?" de bakıyorum, duygularım karmakarışık.

henüz çözmeye hazır değil. "Alessa'nın bu gece orada uyuma teklifini kabul etmem gerekiyor. Belki sabah konuşabiliriz ama şu anda herhangi biriniz beni zorlarsa eşyalarımızı toplar ve şansımı tek başıma denerim."

SHELBY

Geceyi kızıma sımsıkı sarılarak geçirdim. Benimle dalga geçti ama uzun zamandır yanımda olmak isteyen bebeğin ben ona biraz alan tanıyana kadar kıpırdanmaya devam etmesi kalbimi biraz acıttı. Şimdi Alessa'nın iki büyük çocuğuna ve Emily'nin en büyüğü olan yedi yaşındaki Liam'a ben bakıyorum. Alessa'nın son birkaç gündür Mia'ya göz kulak olduğu onca zamandan sonra en azından bunu yapabilirim.

Kahvemi yudumlarken Izzy'nin onlara çamurda iğrenç bir şey göstermesini izliyorum. Dün gece yağmur yağdı. Eşyaları yıkayacağımı zaten biliyorum, bu yüzden eğlenmeye devam etmelerine izin veriyorum. Bir yere gidecek değiliz ya. Öyle olsun. Düşünmem lazım.

Bu adamları her düşündüğümde çılgılık atmak istiyorum, özellikle de Phoenix ve Havoc'u. Dodger'ın hayatımı mahvettiği gece orada olan Phoenix iken Havoc'u dahil etmek belki aptalca ama Havoc'un benimle daha fazla şey paylaşmadığı için ihanete uğramış hissediyorum. Üçü arasında yaşadıklarımı en iyi anlayan oydu. Phoenix, iyi ya da kötü, o zamanlar beni tanı mıyordu bile.

Ama yine de onlar için endişeleniyorum. Kartal-göz herkese devriye görevi veriyor ve ne yapmış olurlarsa olsunlar, yine de zarar görmelerini istemiyorum.

Onları affedip affedemeyeceğimi öğrenme şansım olmadan önce benden alınmalarını istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve bırakmadan önce bir an tutuyorum. Çocuklar uslu duruyor. Kimse çamurda boğulmuyor. Bir anım var ve bunu yapabilirim. Konuşabileceğim son bir tanık var.

Telefonumu çıkarıp annemin numarasını tuşluyorum. İki kez çalıyor ve sonra tanıdık bir ses cevap veriyor.

"Shel! Bir süredir aramadın, bebeğim. Endişelenmeye başlamıştım."

"Muhtemel hikaye. Beni hatırlıyor musun yoksa Bill'in evini yeniden dekore etmekle mi meşgulsün?"

"Saçmalama. Sen ve Mia için asla çok meşgul olmayacağım."

Her şeye rağmen sesinin bu kadar mutlu çıkmasına sırtıyorum. "Özür dilemene gerek yok. Senin adına mutluyum. Bunu sen de biliyorsun. Seni kapmadan önce benim taşınmamı bekleyerek çok şeye katlandı."

"Buna değdiğini böyle anlıyorum." Gülüyor, özlediğimi fark ettiğim mutlu bir sesle. Haklı, daha sık aramalıyım. Sadece işler biraz karmaşıklaştı.

"Dinle anne, sana bazı sorularım var ve biraz rahatsız edici olabilir. Sorun olur mu? Sana Dodger'ın eve geldiği geceyi sormak istiyorum."

Diğer uç sessizleşiyor ve cevap verdiğinde, o kadar da neşeli değil. "Tabii ki tatlım."

Şimdi onu hatta yakalamışken, kelimeleri dökmek tahmin ettiğimden çok daha zor oldu. Yıllardır bu konu hakkında konuşmadık. Önceleri bu konu her açıldığında panik atak geçirdiği için, sonra da konuşmazsak hayat daha kolay olduğu için. Birbirimize sahiptik. Mia vardı. Hayatta kalmıştık.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana sadece... sadece ne hatırladığını söyler misin, tamam mı?"

Diğer uçta tam bir sessizlik var. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, annem de bilmiyor. Bir süre sonra artık onun hatta olduğundan bile emin değilim.

"Anne? Eğer bu çok fazlaysa-"

"Hayır. Bunu yapabilirim. Terapide bu konu hakkında çok konuştum ve Bill'e her şeyi anlattım. Tamam." Konuşmaya başlar ve birkaç kez sesi çatlamasına rağmen devam etmeyi başarır.

O geceye dair anıları Phoenix'in söyledikleriyle oldukça örtüşüyor. Motor sesleri duyduklarında televizyonda tekrarları izliyorlardı ve sonra kapı patlayarak açıldı. Dan onu mutfığa doğru itti ve o da kaçtı. Bir dolaba saklanmış, bağırsıkları ve kırıp dökmeleri dinlemiş ve cesaretini toplayıp

dolabı terk edip telefonunu bulmaya ve polisi aramaya çalıştı. Ama o kadar ileri gidememiş.

"Kaçarken iki tanesi beni yakaladı." Sesi titriyor. "Düşündüm... Şey, pek çok şey düşündüm. Sonra arkadaşlarından biri mutfığa daldı ve gidip Dodger'a yardım etmelerini söyledi. Bu adamın gözleri çok soğuktu, Shel, ama sadece bana baktı ve sonra koşmamı söyledi. Bana -kusura bakma ama- siktir olup gitmemi ve bir şey gördüğümü unutmamı söyledi. Ne yapardım bilmiyorum ama sonra bir silah sesi duydum ve Dan'e yardım etmek için dışarı çıkıp yardım çağırmaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Muhtemelen ona hayatımı borçluyum. Diğer canavarlardan daha az canavar olmak övgüye değer bir şey değil."

Havoc'u ve bana sarılma şeklini, Sledge'i ve Mia'ya karşı ne kadar iyi olduğunu ve hatta her şeye rağmen Phoenix'i düşünüyorum. Phoenix yatağımın altında saklanan canavarlardan biri olabilir ama hepsi beni şok edecek şeyler yapmamış gibi davranmam. Belki Dodger kadar bencil ve acımasız değiller ama eminim insanları incitmişlerdir.

Bilmiyorum.

"Shel? Bunca yıldan sonra neden soruyorsun? Mia soru mu soruyor?"

"Hayır. Ben sadece... Eskiden tanıdığım bazı insanlarla karşılaştım ve konuşmaya başladık."

"Shelby, yardıma ihtiyacın var mı? Eve gelmen gerekiyor mu?"

"Hayır. Hayır, ben iyiyim. Geçen seferki gibi değil. İşler biraz karışık ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Herhangi birinin neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Tatlım, bana hepsi aynı göründü. Büyük ve korkutucu. Dövmeler, vahşi saçlar, vahşi gözler. Bazılarının yüzlerinde mendil vardı. Dodger'ın orada olduğunu biliyorum çünkü bana resimlerini gösterdin ve onun adını duydum. Dan'e bağırmaaya başlayan oydu. Ve sanırım bana kaçmamı söyleyen adamın adı Ruin'di. Çatışma başladıktan sonra arkadaşlarından biri böyle demişti. "Ruin, buraya gel. "

Kalbim biraz kırıldı.

"Shel, neler olduğunu bilmiyorum ama belki de ziyarete gelmelisin. Mia'yı da getir, kendini daha iyi hissedene kadar kalabilirsin."

"Hayır, biz iyiyiz." Sonunda mutlu olup hayatına devam ederken tekrar her şeyin içine çekmemin imkânı yok. Vicdanımda daha fazla hayat istemiyorum.

"Tehlikede misin?"

Bu zor bir soru. Ama burada olduğum, Kartallar tarafından kuşatıldığım ve yerleşkenin içinde olduğum sürece, daha güvende olabileceğim bir yer olduğunu sanmıyorum. Bu tam olarak güvende olduğum anlamına gelmiyor ama şu anda kaçmanın da bir faydası olacağını sanmıyorum. "Hayır. Muhtemelen bazı şeyleri fazla düşünüyorum. Geçmişî kurcalıyorum." Izzy ve Liam izleyip gülerken, kelimenin tam anlamıyla çamurda yuvarlanan Mia ve Dante'ye bakıyorum. "Mia son zamanlarda çok iyi bir arkadaş edindi. Şu anda birlikte oynuyorlar. Eve girmelerine izin vermeden önce onları hortumla yıkamam gerekecek." Bunu olabildiğince hafif bir tonda söyleyerek annemi ciddi bir sorun olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Sadece endişelenecek. Daha çok endişelenir. Hâlâ Sledge'in evinde olduğumu düşünsün.

"Tüm bu eski şeyler hakkında tekrar endişelenmen fikri hoşuma gitmiyor. Kime rastladın?"

Ona verebileceğim tek ismi verdim. "Havoc. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Eve geri taşınmama yardım etmişti."

"Oh, onu sevdim. Umarım durumu iyidir. Seni kontrol eden tek kişi oydu. Yakışıklı, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan. Ama senin için çok yaşlı."

"Anne..."

"Öyleydi. Ziyarete geldiğinde bazen ona nasıl baktığını gördüm. Sanırım artık biraz daha büyüdüğün için-"

"Anne!"

"O güzel kızına benim için kocaman bir öpücük ver, tamam mı? Bill yakında eve gelecek ve dışarı çıkacağız. Bana golf oynamayı öğretmek istiyor. Hayal edebiliyor musun? Ben mi? Golf?"

"Harika olacaksın. Gelecek hafta seni ararım ve ziyaret için bir zaman belirleriz, tamam mı? Arabayla sadece birkaç saat. Gerçekten daha çok ziyaret etmeliyim."

sık sık."

"Gerçekten yapmalısın." Yine de ses tonu biraz azarlayıcı. "Bekleyemem. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Kapım sana her zaman açık, bunu biliyorsun. Seni seviyorum bebeğim."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

SLEDGE

"Seninle konuşmak isteyip istemediğini BİLMİYORUM, Sledge," diyor Alessa kapıda. "Ne olduğunu söylemedi ama en azından birinizin çuvalladığı çok açık. Hem de çok fena."

Yüzümü buruşturuyorum. Kulüpteki işler yüzünden ona istediğimiz gibi odaklanamıyoruz ve hem Havoc hem de Phoenix onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Havoc öyle düşünüyor. Bence Phoenix ona cehenneme gitmesini söylemesini bekliyor. Yanılıyor olabilirim, genelde yanırım ama içimden bir ses çok fazla alanın uzun vadede işleri daha da zorlaştıracağını söylüyor.

Bear, Alessa'nın arkasından gelip bana başını sallıyor. "Git ona sor, bebeğim. Onların sorunlarını çözmek bize düşmez."

Alessa ona ofluyor ama başını sallıyor. "Peki. Ama konuşmak istemiyorsa, konuşmak zorunda ." Beni babasıyla bırakarak evlerine gitti.

"Her şeyi berbat ettin, değil mi?" diye soruyor gülerek. "Dostum, siz üçünüz gerçekten uyumsuzsunuz. Daha geleli ne kadar oldu, birkaç gün mü?"

Ona ters ters bakıyorum, bu da daha çok gülmesine neden oluyor, ama bunun hiçbir önemi yok çünkü Shelby evin içinden çıkıp bana küçük bir gülümseme veriyor. Belki bir şansım olduğunu düşünmeme yetecek kadar. Bu da berbat bir şey, çünkü eğer onu elimizde tutma şansımız bana bağlıysa, sıçtık demektir.

"Hey," diyor dolgun, pembe dudaklarını endişeyle yalayarak.

Bear onun omzuna vurur. "Üzerine fazla gitme. Bizler basit pislikleriz ama genellikle iyi niyetliyizdir."

"Biliyorum," diyor ve yanakları o güzel dudaklarıyla aynı renge dönüyor.

"Benimle gel." Elini tutuyorum ve kapıdan dışarı çekiyorum.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Tamam ama Mia'ya haber vermeden onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yapmayacağız, söz veriyorum." Onu kulüp binasına götürüyorum, ama odama götürmek yerine, ortak odadan kaçınıyorum ve onu koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirentten geçirerek çatıya erişim merdiveninin olduğu yere kadar yönlendiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Burası düşünmem gerektiğinde gittiğim yer."

Shel güler. "Düşünmek istemiyorum, Sledge. Bütün sabah düşünmekten başka bir şey yapmadım ve bu hiç yardımcı olmuyor."

Çatının kapısını iterek açıyorum ve onu dışarı çıkarıyorum. Süslü bir yer değil ama derme çatma bir örtünün altında birkaç sandalye var ve buradan duvarların ötesini ve şehrin içini görebiliyorsunuz. Kulüp binası bir gökdelen değil ama buradan bölgemizin çoğunu görebiliyoruz. "O zaman şimdilik sadece dinle, tamam mı?"

Başını sallıyor. Hâlâ acı çektiğini söyleyebilirim ama bizden vazgeçmeden önce bunu düzeltmek istiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Havoc ve Phoenix'in de onu kaybetmek isteyeceğini sanmıyorum.

Onu sandalyelerden birine götürüp oturtuyorum. Onu kucağıma çekiyorum, böylece bacaklarımın arasına oturuyor, yüzü dışarı bakıyor. Sırtını göğsüme yaslıyor ve kollarımı ona doluyorum. İç çekiyor ama bu bir memnuniyet iç çekişi değil. Yorgun, sinirli bir ses. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve orada bulduğum düğümler üzerinde çalışıyorum, aynı şeyi yapmak için başparmaklarımı boynuna sokuyorum.

Shelby inliyor. "Tanrım, bu iyi

hissettiriyor." "Bunu çözeceğiz, bebeğim."

" ne var? Hepiniz bana yalan söylediniz." "Yalan

söylemedik. Sadece sana her şeyi anlatmadık." "Komik.

Aynı şeyi hissediyorum, Sledge."

İç çekiyorum. "Biliyorum. Bak, Havoc ve ben Phoenix'in Pit Vipers'ta olduğunu hep biliyorduk. Sadece o değil. Kartal Göz'ün kendisi de eskiden beri bir Pit Viper'dı. Faith'e sor, sana buraya nasıl geldiğini anlatsın. Peki ya Razor? Onu tanıyor musun biliyorum ama Phoenix'i çocukluğundan beri tanıyor.

Lanet bir bebek. Seninle ilk tanıştığımızda, Havoc bizi daha önce Pit Viper pisliğiyle uğraştığın konusunda uyarmıştı, ama onlar öldü ve gitti. En azından çoğu. O yüzden geçmişten bahsetmenin ne anlamı vardı?"

Bana doğru eğiliyor. "Biliyorum, senin yerinde olsaydım? Ben de aynısını yapabilirdim ama seks yaptık. Hayır, biliyor musun, bundan daha fazlasıydı. En azından benim için. Sana güvenmenin bir parçası da iyi kararlar verebilmem için bilmem gereken her şeyi bana söyleyeceğini bilmektir ve şimdi söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyorum. Bu da sana güvenmeyi zorlaştırıyor."

Bana bakabilmek için hafifçe dönüyor ve kendimi onu öpmekten alıkoyamıyorum. Bir an tereddüt ediyor ama sonra pes ediyor, vücudunu bana doğru çeviriyor ve kollarını boynuma doluyor. Daha ileri gitmeli miyim emin değilim ama dilimi dudaklarına değdirmekten kendimi alamıyorum.

Beni içeri aldı.

Shelby kayıyor, kalçalarını kucağıma doğru oynatıyor ve ben inliyorum.

Ama sonra geri çekiliyor. "Beni öylece öpüp güvenini geri kazanamazsın."

"Biliyorum. Hepsini değil. Henüz değil, ama belki şimdilik sadece buna güvenebilirsin," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bu çok iyi bir başlangıç. Ve sonra oradan devam edebiliriz."

Bana bakarken nefesi kesiliyor, gözleri geniş ve arzu dolu. Her ne kadar işleri berbat etmiş olsak da, bu hiç azalmadı. Bir an düşündükten sonra başını salladı. "Sanırım bunu yapabilirim. Şimdilik."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha sert, ona yapmak istediğim her şeyi arkasına koyarak. Daha da yaklaşıyor ama yine de yetmiyor. Sıcaklığını hissedebiliyorum ama içinde olmak istiyorum. Onu çıplak ve benim için nefes nefese istiyorum.

Onu çıldırtmak istiyorum.

Ellerimi kışının altından geçiriyorum ve onu çeviriyorum, böylece göğüs göğüse bana sarılıyor. Biraz bağılıyor ve sonra kıkırdıyor. Bu ses içimde çılgınca şeyler yapıyor. Sadece gülmesi değil, şu an için rahatlamış, mutlu ve tam burada, kollarımda olması.

Onu asla bırakmak istemiyorum.

Aramızda sikimin kalınlaştığını hissettiğinde gülümsemesi yumuşak bir nefese dönüşüyor. Ağzını tekrar talep ederken ona doğru öğütüyorum. Tadı o kadar güzel ki. Dudakları tatlı ve yumuşak ama yine de daha fazlasını istiyorum. Öpüşmemizi kesiyorum, boynunu emmek için hareket ediyorum, köprücük kemiğine doğru yolumu kemiriyorum. "Tanrım, bebeğim, çok güzel kokuyorsun."

Shelby yine gülüyor, bu sefer biraz soluk soluğa ve beni kendine çekerken parmakları saçlarıma gömülüyor. Bir elimi gömleğinin önünden yukarı kaydırıp göğsünü avuçluyorum. Nefes nefese bana doğru eğiliyor. Meme ucu sertleşmişti ve onu parmağımla başparmağım arasında yuvarlıyordum. Hafifçe inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses.

"Oh, Sledge... Size kızgın olmak istemiyorum," diye mırıldanıyor, kalçaları bana doğru yuvarlanıyor.

"O zaman bunu telafi etmeye çalışalım." Kıyafetlerini yırtıp atmak ve adımı haykırana kadar içine girmek istiyorum. Onun bize bağımlı olmasını istiyorum, böylece asla ayrılamayacak. Yarın ne olacağını bilmiyorum ama şu an ne olacak? Ona çok ihtiyacım var.

"Seni istiyorum, Shel." Ne demek istediğimi tam olarak göstermek için kalçalarını kendime doğru çekerek inliyorum

İnliyor ve yüzüne baktığımda gözleri kapalı ve dudağını ısırıyor. O kadar güzel görünüyor ki. Bir elimi saçlarının altından geçiriyorum ve daha iyi erişebilmem için boynunu eğiyorum, ama boynundan aşağıya doğru kemirmek için eğildiğimde, uzaktaki bir flaş gözüme çarpıyor. Sonra bir başkası. İçimde bir alarm çalmaya başladı.

"Siktir!"

Shelby'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne oldu?"

Şehri işaret ediyorum. "Bir şey geliyor. Hızla."

SLEDGE

Kulüp binasından çıktığımızda saldırı . İlk patlama o kadar yakın ki sanki yerleşkenin içindeymiş gibi hissediyorum. Yer sarsılıyor, birkaç motosiklet devriliyor, Shel çığlık atıyor ve bu sesin gürültüsünden kulaklarım çınlıyor. Kapının önünden kara bulutlar geçiyor ve birkaç zırhlı araç doğrudan içeri dalıyor.

İşler boka sardı.

Avlu insanlarla dolu. "Çabuk!" Havoc bize şöyle bir demirini çekerek öne doğru koşarken bağıyor. "Silahlanın. Kahrolası Defcon One."

"Onu içeri götür," diye bağıyor Phoenix, dolabın ben olduğumu görünce. "Mia!" diye bağıyor, tutuşuma karşı koyuyor.

"Onu yakalayacağız ama dışarıda her ne oluyorsa onun içinden geçemeyiz." Onu merdivenlerden yukarı ve kulüp binasına geri çekiyorum. "Kızlar ne yapacaklarını biliyor. Diğerleriyle birlikte sığınakta olacak."

"Ama-"

Havoc açık garaj kapısına ulaşır onu duvara fırlattığı sırada bir patlama sesi daha duyulur. Orosu çocuğu. Phoenix onu ayağa kaldırır ve siper almak için içeri girerler. "Hadi!" Phoenix patlar.

Azrail ve Kuduz Köpek, silahlarını çıkarmış bir halde yoğun bulutun içinden fırladılar. Geçidi gözlüyorlardı, yani en azından hayattalar. "Bunlar Haydut Oğulları ve lanet olası büyük silahlarını getirmişler!" Reaper bağıyor.

Yüce İsa.

Mermiler merdiven desteklerine çarpıp kıvılcımlar saçarak tepeye doğru koşuyor, ama kendimizi kapıdan içeri attığımızda yara almıyoruz. Sadece kesiğimde bir yırtık var.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye lanet bir mantra gibi zikrediyor. "Mia, Mia'yı bulmalıyız."

"Öyleyiz. Gel ."

Kulüp binasına doğru yarışıyoruz. Ön tarafa bakan duvarlar boyunca, evdeki tüm üyeler ön kapıdan ve pencerelerden ateş ederken onları siper olarak kullanıyor. Oğullar bu boktan gösteride ısrar ederlerse çok adam kaybedecekleri bir ateş hattı.

"Bu lanet olası bir zırhlı araba mı?" Eski toprak ve bar işletmecisi Chef, tüfeğini pencerelerden birine doğru ateşliyor. Jewel onun yanında diz çökmüş, ihtiyaç duydukça ona mermi veriyor.

Kartal-göz'ün kendisi büyük bir el topu ateşliyor ve tetiği her çektiğinde gelen çıgıllara bakılırsa, çalışan tek bir göze sahip olmak onu hiç engellemiyor gibi görünüyor.

Burası lanet bir savaş alanı.

Ama Shel ve ben devam ediyoruz, alçakta kalıp evlerin ve hizmet binalarının olduğu arka kapıya doğru koşuyoruz. Dışarı fırladık, ancak yüzümden sadece birkaç santim ötede havada bir şey vızıldarken hemen geri atladık.

Atış poligonunun diğer tarafındaki depoya çarpıyor ve bir alev topuyla havaya uçuyor. Sanki lanet bir saunaya girmişiz gibi sıcaklık üzerimize çöktü. Bu lanet bir RPG miydi?

"Aman Tanrım! Her yerdeler." Sürekli silah sesleri ve patlamalar yüzünden birbirimizi zar zor duyabiliyoruz. Kapıdan dışarı bakıyorum, silahımı doğrultuyorum, sonra iki el ediyorum. Adamı vurduğumu sanmıyorum ama şimdi karşılık vermektense saklanmayı tercih ediyor, en azından birkaç dakikalığına.

"Sledge, oraya gitmeliyiz." Shel, ben olsam da olmasam da saldırmaya hazır görünüyor. Lanet olsun, bir anne ile bebeğinin arasına asla girme. "Kulübün güvenli olduğunu söylemiştin."

"Daha güvenli bir yer olmadığını söyledim. Hay sikeyim. Sonra tartışırız. Önce sığınağa gitmeliyiz ve Mia'ya bir şey olmayacak, tamam mı? Tamam mı? Buradaki tüm yaşlı kadınlar ne yapacağımızı biliyor."

Sertçe yutkunuyor, sonra başını sallıyor. "Ne yapacağız?"

"Lastik yığınının görüyor musun? Üç deyince onlara doğru gideceğiz. Ateş açmak zorunda kalırsam diye ben önden gideceğim, ama siz de arkadan yaklaşın."

Başını sallıyor, korkudan ödü kopuyor. Kahretsin, ben de bunu yapmaya hevesli değilim ama burada öylece kalamayız.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi. Üç deyince." Başımı salladım, bir saniye bekledim ve sonra geri saydım, "Üç!"

Yuvarlanıyoruz, olabildiğince hızlı bir şekilde alanı kaplıyoruz. Bir mermi yakındaki bir şeye çarpıyor ama vücudumuzda fazladan delik olmadan lastiklerin arkasına geçiyoruz. Fırladım, nişan aldım, tanımadığım bir adam buldum ve ona iki el ateş ettim. Açıkta yakalanmak onun hatasıydı. Bizi yakaladığını mı sanıyordu?

"Kahretsin," diye tıslıyor Shel, ama o benimle. O sert bir kız.

"Tamam, şu arabayı görüyor musun? Git dediğimde, sen arkasına saklanmak için koşarken ben seni koruyacağım. Motorun arkasında kal, tamam mı?" Kahretsin, onu buraya bile getirmemeliydim ama onu benden daha güvenli nereye gönderebilirdim ki?

"Tamam."

"Git!"

Ben silahımı çıkarıp tararken o alçaktan koşuyor. Şimdilik temiziz. Bir an sonra ben de onu takip ediyorum ve ikimiz de Alfa'nın eski hurdasının arkasındayız. Bir süredir ondan kurtulmak istiyordu ama şimdi bunu yapmadığına seviniyorum.

Buradan daha iyi bir manzaramız var. Kahretsin, Emily'nin evinin çatısının bir kısmı eksik ve yanıyor. Bu gerçekten kötü, ama şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. Daha da kötüsü, sığınığın önünde park etmiş bir araç var, alçak bir SUV'a benziyor ve cehenneme kadar zırhlı. Bu bizimkilerden biri değil. Ve sığınak beton ve metal bir sığınak olsa da, lanet olası ön kapı havaya uçurulduğunda bu pek işe yaramıyor.

Orospu çocuğu.

"Shel, sakın ol, tamam mı? Bunu halledeceğiz."

"O benim her şeyim, Sledge." Sesi tam panik . Kahretsin, onu suçlamıyorum ama kendini toparlamak zorunda.

"Biliyorum. Bunu düzelteceğim." Ya da denerken öleceksin.

Zırlıhı aracın arkasında bir kafa beliriyor ve bize doğru bakıyor. Güneş metalde parıldıyor.

Kahretsin. "Yere yat!" Onun silahı ve benimki aynı anda patlıyor ama tek isabet eden ben oluyorum. Adamın çığlığı kısa kesildi ve sonra gözden kayboldu. "Burada kal." Sonra saldırıyorum, siperden sipere atlayarak yaklaşıyorum.

Orada bir şeyler oluyor.

"Ve eğer içinizden biri kıpırdarsa, duvarı kanınızla boyayacağım. Kadınları ve çocukları dondurmak istemiyorum ama geri adım atmayacağım."

Tiz bir ses çığlık atıyor ve çok tanıdık geliyor. "Mia!" sesi arkamdan geliyor.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. "Geri çekil, Shel!" Sonra hareket ettim.

Tam köşeyi döndüğümde, kapıyı koruyan iki oğul buluyorum. Biri görüyor ve ateş ediyor. Kendimi köşenin arkasına atıyorum, sonra geri dönüp birini indiriyorum. Sessiz bir homurtu çıkarıyor ve yere düşüyor. Yine de ikincisinin beni beklediğini biliyorum.

İçeri girenlere bağıyorum, "Silahlarınızı bırakın. Buradan asla canlı çıkamayacaksınız. Zaten ön tarafta sizi temizliyoruz." En azından bunun doğru olmasını umuyorum.

"Lanet silahını bırak yoksa kız alır. Dalga geçmiyorum." Sesi sert ve adrenalinle karışık, hafifçe çatlıyor.

Kahretsin. "Ne tür bir pislik küçük bir kız rehin alır? Oğulların erkek olduğunu sanırdım, korkak değil."

"Bana ne dersiniz deyin ama ödemem gereken bir borcum var ve buradan gidiyorum. Eğer çocuğun beyninin tüm yerleşkeye dağılmasını istemiyorsanız, gitmeme izin vereceksiniz."

Bir şey patlıyor ve birkaç dakikalığına bağırarak bile imkansız hale geliyor. "O kızın kılına zarar verirsen seni bağıraraklarından ipe çekerim."

Gölüyor, sert, çirkin bir ses. Altında Mia'nın inlediğini duyuyorum. "Siktir git. Kıza zarar verme riskini almayacaksın, bunu sen de biliyorsun. Önce onu alacağım, sonra ölmezse annesini alacağım. Dünyada yükselme zamanı geldi, sizin gibi pisliklerle değil."

Kim bu herif ve neden onların kim olduğunu biliyor? O adamın adı neydi? Komşunun mu? Takviye için zaman kazanmak adına onu konuşturmalıyım. "Bu bir çeşit boktan intikam planı mı? Seni geri mi çevirdi?"

"Konuşmam bitti. Lanet silahını indir yoksa kızı, sonra da sığınaktaki diğer kadın ve çocukları öldürürüm. Seçim senin."

"Ateş etmeyin," diye bağıyor Shel. Hâlâ siperde ama bunu duymamasına imkân yok. "Lütfen."

çıkıyor ve Mia'yı kollarının arasına almış, silahını da kafasının yanına dayamış. Evet, videodaki şerefsiz bu. Mia inliyor, yüzü gözyaşlarıyla dolu. "Bay Sledge!"

"Mia!" Shel bağıyor. "Matt? Neyin var senin? Bırak onu!"

Yerleşkenin diğer tarafında bir korna çalıyor, sinyal gibi üç hızlı dokunuş ve Grinder geri çekilmeye başlıyor. "Üzgünüm Shelby. Görünüşe göre zaman azalıyor. Şimdi benden uzak dur yoksa Mia alır." Silahını Mia'nın kafasında sabit tutarak zırlı kamyona doğru ilerliyor.

"Anne! Bay Sledge!"

Siktir, hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Kalan Oğul'la birlikte içeri tırmanıyor, ikisi de kapıları kapatana kadar silahlarını bizden ayırmıyorlar. Kamyon hemen geri gidiyor ve kulüp binasının önüne doğru dönerken toprağı tekmeliyor. Silahımı kaldırıyorum ama zırlı delip geçebilsem bile Mia'yı vurma riskini göze alamam.

"Mia! Hayır!" Shel çığlık atıyor.

Ama kamyon bizden hızla uzaklaşıyor, kaosun içine doğru ilerliyor. Peşlerinden koşuyoruz, ama onlara yetişmem mümkün değil ve serseri kurşunlar vızıldamaya başladığında, Shel'i de yanıma alarak siper alıyorum.

Shel vurulmuş gibi yığılır ama kurşun fiziksel değildir. "Mia!"

MIA

MS. GINGER, kötü kokan kadın, yine beni izliyor. Ona anne dememi söyledi, ama o anne değil!

"Al, tatlım. Biraz Pop Tarts aldım." Bayan Ginger onları önümdeki masaya koydu.

Başımı çeviriyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Benden hoşlanmadığını söyleyebilirim, rol yapsa bile. Ondan nefret ediyorum. Boya kalemlerinden nefret ediyorum. Pop Tarts'ından nefret ediyorum. Ve beni ağlarken görmesinden nefret ediyorum. Annem gözyaşlarının bazen kötü duyguların dışı vurumu olduğunu söylüyor ama işe yaradığını sanmıyorum.

Kapı açıldı ve Bay Matt içeri girdi. Ondan da nefret ediyorum. Bayan Ginger'dan bile fazla.

"O nasıl?" diye soruyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun? Onu plansız yakaladığına inanamıyorum." Bayan Ginger boya kalemlerini alıp fırlatıyor. "Birkaç kırık boya kalemi onu mutlu etmeyecek. Kahretsin, sana yardım edeceğimi söyledim bebeğim, ama ben dadı değilim." Omuzlarını zıpllatıyor.

Bay Matt geldi ve yanıma çöktü. "Burası senin yeni evin Mia. Kimse sana zarar vermeyecek. Annenin burada seninle olmasını istiyor musun? Bunun üzerinde çalışıyorum, söz veriyorum." Hiçbir şey söylemedim. Bay Matt'le konuşmak istemiyorum.

Bayan Ginger konuşurken pek mutlu görünmüyor ve ben bundan memnunum. Bu beni kaba mı yapıyor? Ama bence Bay Matt ve Bayan Ginger kötüler, o yüzden belki bu seferlik sorun olmaz. Yavru bir köpekmişim gibi başımı okşuyor ve uzaklaşıyor.

"Onun orospu annesini neden umursuyorsun?" Bayan Ginger, Bay Matt'i de yanına çekiyor ama ben onları gayet iyi duyabiliyorum. "İhtiyacın olan şeyi sana benim verebileceğim gibi veremez. Sadece başınıza bela olur. Dodger'ın çocuğu sende kalsın. Bir süre kızgın olacak ama geçmeden unutacak. Bana da öyle oldu.

koruyucu aileye itildi. Onu biz büyütebiliriz, sen ve ben. Mia onun eti ve kanı, Shelby sadece taşıyıcısıydı."

"Ginger, planın ne olduğunu biliyorsun," diye .

Bir sürü kötü kelime kullanıyorlar. Yetişkinler unuttunca komik oluyor ama bu sefer değil.

"Ona bir söz verdim. Bu benim lanet olası görevim. Sözlerimi duyduunuz. Bir gün bu kulübün zirvesinde olacağım ve Dodger'ın yapamadığı mirası devam ettireceğim."

"İstiyorsan sik onu. Umurumda değil, ama o gün geldiğinde sana kim destek olacak, ha? Senin için ihtiyacın olan her şey olacak? Sana kesin olarak söyleyebilirim, o olmayacak. O artık lekeli."

Ne demek istediklerini anlamıyorum ama annem hakkında konuştuklarını biliyorum, hem de hoş bir şekilde değil. Bu yüzden kaba olmakta ve dediklerini yapmamakta bir sorun olmadığını düşünüyorum.

Dante ve Izzy'nin burada olmasını isterdim ama Bay Havoc, Bay Phoenix ve Bay Sledge geçen seferki gibi annemle birlikte beni almaya gelecekler. Belki bu sefer bir motosiklete binebilirim.

"Tanrım, Ginger. Kışkandın mı? Seni daha genç bir modelle takas edeceğimden mi korkuyorsun?"

"Ne var biliyor musun? Evet, biraz öyleyim çünkü hapisten çıkmanı bekledim ve seninle kaldım. Senin sadece aptal komşusu olduğunu düşündüklerinde bile seni istemedi. Onu becermek mi istiyorsun? Tamam, kaltağımız olabilir ama kenara çekilmeden önce onu ilmikte sallandıracağım."

Daha bir sürü kötü duygu ortaya dökülüyor ve dizlerimde büyük ıslak noktalar oluşturuyor. Belki Pop Tarts'lardan birini yer ve bir köşeye saklarsam beni unuturlar. Bana kızmalarını istemiyorum.

"Bebğim, sakın ol. O bir araç, değil mi? Sen her zaman benim yaşlı kadını olacaksın, Ginger. Bu konuda endişelenme." Sonra bana bakıyor ve ben küçük ısırtıklar alırken kendimi minicik göstermeye çalışıyorum. Buzlu. "Çocuğu korkutuyoruz. Neden ona su ya da başka bir şey getirmiyorsun?"

"Oh, küçük prensese ikramda bulunmadığım için özür dilerim. Belki de onu yakalayacağınızı önceden söyleseydiniz daha hazırlıklı olurdum."

"Ginger, o daha dört yaşında. Bu işi çözene kadar onu mutlu et, tamam mı? Bunu gördüğümde şansımı denemek zorundaydım. Eagles'ın buna karşılık vermemesi mümkün değil ve Badger kontrolü ele aldığı anda her şey yoluna girecek."

"Umarım haklısındır, Grinder. Onunla ben ilgilenirim. Sadece... işini yap." Bayan Ginger bu tarafa geliyor. Benimle konuşurken hep ayakta durmasından hoşlanmıyorum. Bu onu çok uzun yapıyor.

"Su ister misin, evlat?"

"Annemi istiyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz Mia? Gerçek dünyaya hoş geldiniz. Biz her zaman istediğimizi elde ederiz."

PHOENIX

Saldırı sırasında bir mesaj geldi. Hellfire bir görüşme talep etti.

Yerleşkede hâlâ dumanlar tüterken onlara güvenmiyorum ama söyledikleri Kartal Göz ve King'i onu dinlemeye değer olduğuna ikna etmeye yetti. Geçen her dakika Mia'nın Grinder'ın lanet olası ellerinde olduğu bir dakika ve onları aramaya çıkmamamızın tek nedeni ölürsek onu kurtaramayacak olmamız.

Grubumuz otoyolda askeri bir geçit töreni gibi ilerliyor. İkişer ikişer, yüzleri asık, hâlâ toz, is ve kan içinde. Böylesi daha iyi, daha gerçekçi. Kulübün saldırıya karşılık vermesi gerekiyor ama benim için şu anda en önemli şey Mia. Onu oradan çıkardığımızda kan gövdeyi . Grinder ve son Pit Viper'lar batan bir geminin fareleri gibi, gittikleri her yere veba yayıyorlar.

Buluşma noktası olarak seçtiği mola yerine geldiğimizde kartal gözü işaret veriyor. Neredeyse boştu. Eskiden burada bulunan dükkânların çoğu kapanmış, benzin pompalarından başka bir şey kalmamış. Bir grup motosiklet kamyonların dinlenme alanında bekliyor. Hepimiz tetikteyiz ama arkasına saklanacak pek bir şey yok.

Bu, bunun bir tuzak olamayacağı anlamına gelmez.

Hellfire bir elini düz bir avuç içi ile kaldırarak bela aramadığını gösteriyor. Yanaştığımızda herkes ellerini güzel ve görünür bir şekilde tutuyor ama her iki tarafta da tansiyon yüksek. Bu yılanın başını kessek şu anda pek çok şey çözülebilir ama buna ben karar veremem. Yine de Mia'yı alan o olsaydı... Haddimi aşmanın bedelini ödemeye razı olabilirdim.

Kulüplerimiz beyaz boyalı bir çizginin iki tarafında karşı karşıya. Kendini koruma duygusu olan hiç kimse buraya yaklaşmaz. Güzel. İsteyeceğimiz son şey, bir grup sivilin buraya gelmeye karar vermesidir.

Kartal-göz Hellfire'a başını sallar. "Başınız sağ olsun. O pisliği sevmezdim ama ona saygı duyardım."

Ne oluyor lan?

Hellfire başını , boynu tutulmuştu. "Buraya gelip beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Sizin yerinizde olsaydım aynı şeyi yapacağımdan emin değilim."

"Belki bugün değil ama birkaç yıl sonra tüm hayatlarının yükünü omuzlarına aldığında benimle tekrar konuş."

"Eğer o kadar uzun yaşarsam," diye mırıldandı Hellfire. Buraya geldiğimizden beri duyduğum ilk mantıklı şey.

King kollarını kavuşturur, çok sinirlenmiştir. "Davanızı anlatmak mı istiyorsunuz? Dinliyoruz."

Hellfire biraz daha uzun durarak hepimize bakıyor. "Geçen gün kulübünüzden dönerken Shooter bize birkaç el ateş etti. General'i tam hızda kafatasından vurdu. Neredeyse kafamı koparıyordu, Badger'ın arabasını da çizdi. Kişisel bir şey değil, ama Çılgık Atan Kartallar baş şüphelilerimizdi. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu göz ardı edebileceğimiz türden bir şey değil."

"Yani cevabınız lanet olası barımızı bombalamak ve ardından kapılara saldırıp dört yaşındaki bir çocuğu kaçırmak mıydı? Neden onları dinliyoruz ki?" Sledge ağzından çıkarır.

"Kaçırmak mı?" Hellfire gerçekten şaşırmış görünüyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Eagle-eye'a bir mesaj gönderdim çünkü tüm kulübü tehdit eden bir iç sorunumuz var. Bütün işimizi sana vermiyorum ama yıllardır başkan yardımcısıyım. General öldüğünde, yeni subaylardan biri olan Badger'ın birdenbire işlerin gidişatıyla ilgili büyük bir sorunu oldu."

"Tabii ki öyleydi," diyorum homurdanarak. "O her zaman sinsî bir orospu çocuğuydu."

Hellfire başını eğerek ne demek istediğimi anlıyor. "Sorun şu ki, insanları seçerek getiriyor. Bunun olduğunu gördük ama kulüpler yeni kan olmadan ölür. Yönlendirildiler ve sorun çıkarmadılar. General, o... o eski muhafızdı. Pit Vipers'ın daha önce böyle bir şey yapmadığı zamanları hatırlıyordu."

Sona doğru ne olduklarını ve onları indirdiğinizde hayatta kalanların bazılarını absorbe etmekte bir sorun görmedi."

"Ve şimdi elinizde lanet bir darbe var, değil mi?" Kartal-göz diyor, suratı asık.

Hellfire taş çiğnemeyi tercih ediyormuş gibi görünüyor ama başını sallıyor. "Kurtarılmaya değer olanı kurtarmak için buradayım. Kulübün yaklaşık üçte biri benim arkamda ve muhtemelen ne haltlar döndüğünü bilmeyen ve General'i öldürmenin arkasında senin olduğunu düşünmeselerdi Porsuk'u takip etmeyecek olan bir üçte biri daha var. Sonrasında kulübü temizleme işini bana bırakırsanız içeri girmenize ve saldırmanıza yardım ederim."

Havoc yavaşça, şüpheyile başını sallar. "Senin ağzından çıkan tek kelimeye neden güvenelim ki?"

Hellfire'ın yanındaki adamlardan biri, kaba kuvvetten çok atletik bir yapıya sahip ama yine de sizi mahvedebilecekmiş gibi görünüyor, dudak büküyor ve ileri doğru bir adım atıyor. Hellfire kolunu uzatarak onu engelliyor. "Hayalet. Geri çekil." Adam geri çekiliyor ama bundan pek memnun görünmüyor. "Çünkü General'e suikastı Porsuk'un düzenlediğini düşünüyorum."

Buna göz kırpıyorum. "Kendi başkanını mı öldürdü? Eğer doğruysa, bu çok boktan bir şey."

"Anlaşmamızı biliyorsunuz. Yaptığımız işi yapmak için çoğumuzun askeri deneyimi var. Özel kuvvetler, keskin nişancılar, SEAL'lar, denizciler, hepsi. Vurulduktan sonra güvendiğim birkaç adamı etrafa bakmaları için gönderdim. Tepelerden birinin üstünde, tetikçi arkasını temizlemek için berbat bir iş çıkarmış. Daha az vanilya stoğumuzdan bazılarıyla eşleşen birkaç kovan bıraktı. Kendim de araştırdım ve rakamlarımız sipariş ettiğimi hatırladığım rakamlarla uyuşmuyor. Tesadüf olabilir ama..."

Etrafındaki adamların sert ifadeleri çok şey anlatıyor. Hiç kimse kendi kulübünün başının belada olduğunu kabul etmekten hoşlanmaz, hele ki bu bir iç savaşa dönüşmüşse.

"Bu çok boktan," diyorum.

Hellfire başını sallar. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bunu yapmak istemezdim ama bu karmaşadan başka bir çıkış yolu göremiyorum. Bence Badger, Viper'lara yaptıklarınızın intikamını almak istiyor ve bunun için bizi kullanıyor. Her neyse

Cevabım şu, öylece durup bunu yapmasına izin vermeyeceğim. O yılanın adımızı lekelemesine izin vermektense Oğullar için savaşıarak ölmeyi tercih ederim. Ama eğer iki birden savaşmazsak, bu şansımızı çok daha arttıracaktır."

King başını sallıyor. Başkan Yardımcısı olarak Hellfire'ın içinde bulunduğu durumu görebildiğine eminim. Olanlardan sonra bizimle burada buluşmak büyük cesaret ister.

"Hepinizi yeryüzünden silmek uzun vadede hayatımı çok daha kolaylaştırır," diyor Kartal Göz yavaşça. "etmeliyim ki, beni cezbediyor. Bizden daha fazla ateş gücünüz var ama o bittiğinde işi bitirecek sayımız var."

Hellfire şansımız konusunda pek ikna olmuş görünmüyor ama değerlendirmeye itiraz etmiyor.

Bir adım öne çıkıp hem Hellfire'a hem de Eagle-eye'a bakıyorum. "Herhangi birinizin yaşaması ya da ölmesi umurumda değil ama Grinder, başka bir eski Viper bugün baskının bir parçasıydı ve lanet olası kızımızı çaldı. Kızımız dört yaşında ve birkaç haftadır onu ve yaşlı karımızı takip ediyor. Bu durumu düzeltmemiz için bize bir şans verin."

"Onları sahipleniyorsun o zaman?" Kartal-göz merakla soruyor. Hiç şaşırmadım. Ona kızım demiştim,

Bu dördümüzün önceden konuştuğu bir şey olmalıydı. Shelby şu anda benden nefret ediyor ve Sledge ile Havoc'u bile affetmeyebilir ama bu sözlerin bu dünyada bir ağırlığı var. Sonunda onlara bir gelecek vermek için hem kulüpten hem de kardeşlerimden uzaklaşmak zorunda kalacak olsam bile hissettiğim bu.

"Öyleyiz." Havoc başını sallayarak, Sledge'in yanında olduğunu söylüyor.

"Öyle olsun. Adamı duydunuz," diyor Kartal Göz Hellfire'a. "O piçler bize sebepsiz yere saldırdılar ve bizim olanı aldılar. Bazı istihbaratlarımız zaten bizi bu yöne doğru yönlendiriyordu, bu yüzden size inanmaya meyilliyim, ancak bu konuda yalan söylediğinizden veya halkım için bir tehdit oluşturduğunuzdan şüphelenirsem, Viper'lara yaptıklarımız kıyaslandığında sadaka gibi görünecektir. Anladın mı beni?"

Hellfire başını sallar. "Anlaşıldı." Mürettebatıyla yüzleşmek için döner. "Herkes anladı mı?"

Bir dizi olumlu homurtu ve baş sallama var.

King sırtıyor. "Bu durumda, sanırım lanet olası bir plan yapmanın zamanı geldi."

SHELBY

Adamlar gözden kaybolur kaybolmaz arabama koştum.

Evet, geride kalmamı söylediler biliyorum ama onlar dışarıda küçük kızımı ararken ben burada öylece oturup parmaklarımı oynatamam. Eğer hala -Hayır. Matt, Grinder, adı her neyse, onu almasının bir sebebi vardı. Yine de, onunla ve muhtemelen o korkunç kadınla birlikte olduğu düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Havoc'un odasındaki bazı eşyalarımın ihtiyacım olduğu konusunda Alessa'ya yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama eminim anlayışla karşılayacaktır. Harem Brunch Kulübü kadınlarının hiçbiri evde oturup işlerin nasıl gideceğini bekleyecek tiplere benzemiyor.

Herkes yangınları söndürmekle ve hem üyelere hem de yerleşkeye verilen hasarı onarmakla meşgulken, kapıdan sıvışırken kimse beni durdurmuyor bile. Çoğu beni henüz tanımıyor bile, bu yüzden görseler bile beni durdurmazlar. Arabamı saldırıya uğrayan barın arkasındaki bir arsada buluyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, Outlaw Sons'ın kulüp binasının nerede olduğunu bulmak için çok fazla Google araması gerekmiyor.

Sanırım gizli tutması zor bir şey. Kimsenin Çılgık Atan Kartal'ın yerleşkesini fark etmediğini düşünemiyorum. Polislerin de en az suçlular kadar yozlaşmış olduğu bir bölgede gizli bir sığınağa gerek yok.

Otoyola çıktım ve küçük arabamın kadar hız yaptım. Bir yarış arabası değil ama hız sınırı artı on, hiç sorun değil. Eagles'a beklediğimden önce yetişiyorum, bir mola yerinde durmuş iki büyük motor grubunu gördüğümde yanlarından hızla geçiyorum. Beni fark ederlerse başım belaya girer ama kimse benim küçük gri Honda'mı aramıyor. İlk defa hemen hemen her yere uyum sağlayan bir arabam olduğu için mutluyum. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya hevesli bir şekilde geçiş şeridine geçiyorum.

Yol bana düşünmek için zaman verecek kadar uzun, ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Ya çocuklar haklıysa? Ya orada olmak dikkatimi dağıtıyorsa?

Öte yandan... neden onları dinliyorum ki? Phoenix'in geçmişini benden sakladığı için Havoc'u çoktan affetmişim gibi davranıyorum. Ve Phoenix'i de... her şey için.

Grinder'ı hatırlamıyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Ben Dodger'dan ayrıldıktan sonra katılmış olmalı, o zaman neden bizi umursuyor? Yıllar önce Pit Vipers'ı nasıl parçaladıklarından sonra Eagles'a kızgın olmasını anlıyorum. Sadece Mia ve benim bununla ne ilgimiz olduğunu anlamıyorum.

Önce Öğütücü'ye ulaşabilirsem, belki de işler gerçekten çirkinleşmeden onu ateş hattından çıkarabilirim.

Outlaw Sons'ın yerleşkesi otoyoldan çok uzakta değil ve onu önümde bulduğumda, onu bulduğumdan hiç şüphem yok.

Yıkık dökük bir bloğun ortasında, eskiden Our Lady of Perpetual Mercy olan ve yaklaşık otuz yıl önce kapanan bir ilkokulun da bulunduğu Katolik kilisesinden geriye kalanlar yer alıyor. Outlaw Sons burayı satın aldı ve tıpkı Screaming Eagles'ın depolarında yaptığı gibi kendi üslerine dönüştürdü.

Düşündüğümde daha etkileyici, çan kulesi ve vitray pencereleriyle tamamlanmış, yıllar içinde eklenmiş bir duvarla çevrili eski moda bir taş kilise. Kilisenin arkasında eski bir okul binası ve muhtemelen rahibin yaşadığı bir ev daha var. Yerleşkeleri Eagles'ınki kadar büyük değil, ama bu kadar korkmasaydım, neredeyse havalı olduğunu düşünürdüm.

Gerçekten önemli değil. Buraya gezmeye gelmedim.

Ön kapılarına yanaşıyorum ve nöbet tutan adamların meraklı bakışlarına maruz kalıyorum. Biri kalın sakallı, diğeri kısa, yağlı bir mohawk şeklinde kesilmiş saçları olan iki iri yarı adam. Kafasında acıtıyormuş gibi görünen dövmelemler var. Hem de çok.

İkinci adam camıma geldi ve açmam için camıma vurdu.

"Ziyaret için iyi bir zaman değil, tatlım." Gömleğimin gösterdiği küçük göğüs dekoltesine bakıyor. "Ama eğer küçük bir arkadaş arıyorsan, sana yardımcı olabilirim."

seni gizlice içeri sokmak."

Tanrım, Sledge, Phoenix ve Havoc'la birlikte olduktan sonra, bu bir çöp yığını tarafından dövülmek gibi bir şey. Ama saçımı savurup ona ne yaptığımı biliyormuşum gibi bakıyorum. "Grinder'ı arıyorum. Beni bekliyor."

Adam şüpheli bir kaşını kaldırıyor ve bana alnında sürünen tüylü bir kurtçuğu düşündürüyor ama telefonunu çıkarıp arabadan uzaklaşıyor ve bir arama yapıyor. Başını sallıyor ve diğer görevliye kapıyı açmasını işaret ediyor. "Kilisenin arka tarafına, alçak binanın ana kapısına doğru çek. Seninle orada buluşacak. Kapının önüne park et." Sonra beni içeri aldı.

Başardım. Tanrım, başardım. Screaming Eagles ile boyumu aştığımı düşündüysem, bugün burada hızla batıyorum, nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir akıntıya kapıldım.

Eğer yaşarsam, çocuklar çok kızacak.

Artık çok geç. Eskiden okul olan binanın ön kapısına geldiğimde kapılar açılıyor ve Matt, nam-ı diğer Grinder ortaya çıkıyor. Onunla kapüşonlular ve baba kotlarıyla tanıştıktan sonra onu kesilmiş bir elbise ve motosiklet botlarıyla görmek garip, ama bir şekilde daha uygun, sanki nedenini bilmeden önce bile görüldüğü gibi olmadığını hissedebiliyordum.

Her iki şekilde de, o piç kızımı aldı.

Derin bir nefes alarak sürücü kapısını açtım ve dışarı çıktım.

"Aklının başına gelmesine sevindim," diyor buz gibi bir ürpertinin omurgamda gezinmesine neden olan geniş bir sırtışla.

Beni kışlaya dönüştürülmüş olan okula götürüyor. Bir tarafta, kare şeklinde bir avluya bakan pencereler var. Izgaralar ve masaların kurulduğu bir mekân gibi görünüyor ama şu anda motosikletlerle dolu. Benim geldiğim yerin karşı tarafında, iki katlı binanın birinci katında motosikletlerin, hatta bir arabanın bile girebileceği bir açıklık var. Diğer tarafta, pencerelerin bazılarında perdeler var ve muhtemelen motorcuların yaşadığı yerler gibi görünüyorlar, diğerlerinde ise kutu ve sandık yığınları var.

Grinder beni gezdiriyormuş gibi önden yürüyor. "Biliyor musun, gerçekten gelmeni beklemiyordum ama geldiğine sevindim. O pislikler yerine çocuğu seçeceğini düşünmüştüm."

"Neden bizi burada istiyorsun ki?" Ona dürüstçe sordum. "Anlamıyorum. Bu mahalleye bize yakın olmak için mi taşındınız? Yoksa beni sonradan mı gördün?" Onu konuşturmaya devam edersem belki işe yarar bir şeyler öğrenebilirim. Ayrıca, ne düşündüğünü öğrenene kadar ne beklemem gerektiğini de bilemem.

Kıkırdıyor. "Beni hatırlamıyorsun. Sanırım seni sadece bir ya da iki kez gördüm. Belki adamını daha sık ziyaret etseydin hatırlardın. Dodger'la hücre arkadaşydık, ta ki o vurulana kadar."

Olamaz. Bu iyiye işaret değil.

"O iyi bir adamdı. İyi bir arkadaştı. Başına gelenleri hak etmedi. Hiçbirimiz hak etmedik," diyor karanlık bir şekilde. "Ne lanet olası Eagles'tan ne de lanet olası hapishane sisteminden. Öldüğünde umurlarında bile olmadı."

"Bunun benimle ne ilgisi var ki? Ve Mia'yla?"

"Şey, ona söz verdim. Söz vermedim mi? Hapse girdikten sonra senin hakkında çok konuştu. Gittiğin için çok kızgındı. Kadınının onu terk etmesi onu zayıf göstermişti. Onun için , gerçekten. Ama Dodger da mükemmel değildi. İnsanları kızdırmakta çok iyiydi ve sonunda yanlış kişiyi kızdırdı. Kollarımda kan kaybindan ölürken, gardiyanlar etrafta oturup bunun kadar kötü olup olmadığını tartışıyorlardı. Ve bana ne söz verdirdi biliyor musun? Onun için dünyadaki her şeyden daha önemli olan şeye?"

Başımı sallıyorum ama sanırım zaten biliyorum.

"Kızlarıma iyi bak, dedi. Çıkar çıkmaz güvende emin ol. Henüz inanmıyor olabilirsin ama ben zaman örnek bir vatandaş oluyorum ve insanları kilit altında tutmak çok pahalıya mal oluyor. Çıkar çıkmaz seni . Ağırdan alacaktım ama sonra Badger iletişime geçti her şey yerli yerine oturdu." Bana gülümsüyor, sanki her şeyin onun için ne kadar düzgün gittiğine sevinmem gerekiyormuş gibi. "Görüyorsun, değil mi? Bu mükemmel bir şey. Bu kulübü yeniden inşa ediyoruz ve artık tek başına devam etmek zorunda değilsin. Artık ben varım. Küçük kızı büyütmene yardım edeceğim.

Dodger'ın istediği gibi. Anlaman uzun sürdü ama anlıyorum. Kadınlar zor olabiliyor."

Aman Tanrım. Tamamen kafayı yemiş.

Bir koridorun sonuna ulaşıyoruz ve o kapıları açıyor. İçeride eskiden spor salonu olan yer var, ancak şimdi bir kübik çiftlik gibi birçok ayrı alana bölünmüş durumda. Ve orada, tam önümüzde bir masada, boya kalemleriyle kederli bir şekilde oynayan en sevdiğim küçük kız. Yukarı baktı ve bizi gördü.

"Anneciğim! Gelmişsin!"

PHOENIX

"SENCE ONLARA GÜVENEBİLİR MİYİZ?" Sözde bizim tarafımızda olan Haydut Oğulları'nın ön kapıya doğru ilerleyişini izlerken Sledge kulağıma soruyor. Yıllar önce yıkılmış gibi görünen yakındaki bir evin arkasında siper aldık. İstediğim kadar yakın değil ama gözlenmeden buradan izleyebiliriz. Umarım.

"Onları fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatabilirim ama Kartal Göz'ün istihbaratının bunu riske atacak kadar iyi olduğuna inanıyorum. Başka ne seçeneğimiz var ki? Mia ellerinde." Belki de kendimize bir tuzak kuruyoruzdur. Bilmiyorum ama kaybedecek çok şeyim yok ve kazanacak çok şeyim var.

Sledge onaylarcasına homurdanıyor. "Shelby onu ve Mia'yı sahiplendiğimiz için çok kızacak."

"Zaten çok kızgın. Muhtemelen en iyisi bunu şimdi yapmak." "Eğer bizi affederse," diye ekliyor Havoc.

"Seni affedecektir. Sen onun süper kahramanıydın, unuttun mu?" Acı çekiyor muyum? Evet.

Ben mi? O zamanlar yaptıklarımı asla telafi edemeyeceğimi biliyorum ama Mia'yı buradan çıkarıp Shel'e geri götürebilirim en azından onun için iyi bir şey yapmış olacağım. Yalancı bir pislik ve üvey babasının cinayetinin suç ortağı olmaktan başka bir şey.

Ütümü kılıfından çıkardım, harekete geçmeye hazırım. Mia onlarla ne kadar uzun süre kalırsa, işaret beklemek o kadar zorlaşıyor.

Kapıda bir tartışma var. Bir tartışma. Kapıdaki nöbetçi müttefiklerimizi içeri almak istemiyor gibi. Bu kötüye işaret. Gerçekten kötü, gerçekten doğruyu söylüyor olabilecekleri anlamına gelse bile.

Öfkeli sesler yükseliyor. Havoc ve ben bakışıyoruz. O da kendi parçasını çıkardı. "Sence işe yarayacak mı?"

"Kulağa pek iyi gelmiyor."

"Cepheden saldırı fikrini ben de sevmiyorum. Güçlenmeleri için onlara çok fazla zaman verir."

Sledge homurdanıyor. "İstedikleri kadar etraflarını nükleer bir sığınakla çevirsinler, umurumda değil. İçeri giriyoruz ve Mia'yı da yanımızda götürüyoruz."

"Bekle. Kapıyı açıyorlar," diye tıslıyor Havoc.

Hepimiz büyük demir kapıların açılmasını ve Hellfire ile adamlarının içeri girmesini izliyoruz. Sanırım paramızı doğru ata yatırıp yatırmadığımızı burada anlayacağız.

Kulüp binası olarak kullandıkları lanet kilisenin önüne kadar geliyorlar. Yalan söylemeyeceğim, hoşuma gitti. Bizim tarzımız değil ama büyük, karanlık ve gotik bir havası var. Gerekirse taş taş üstüne koymayacağımız anlamına gelmiyor.

Outlaw Sons attan inerken, adamlardan birkaçı kapı muhafızlarına doğru geri dönüyor. Nefesimi tutmuş, korumaların bir terslik olduğunu fark etmelerini bekliyorum, ama belki de birilerinin onları da kulübü geçtikleri gibi geçebilecekleri hiç akıllarına gelmiyordur.

Cevabımızı iki patlama sesi duyduğumuzda alıyoruz ve her iki kapı görevlisi de oldukları yere yığılıyor.

Güzel, ama Hellfire ve ekibinin önündeki işi kıskanmıyorum. Kendilerinden olduğunu düşündükleri bazı kardeşlerine yaptıklarını yapmak zorunda olduklarını hayal bile edemiyorum. Bu iş bittiğinde bile önlerinde uzun, kanlı bir yol olacak.

King kulübün geri kalanıyla, bizimle gelen herkesle yüzleşmek için döner. "Beyler? Kapılar açık. Gidiyoruz."

Biz yola çıkarken bu kadar çok motosikletin ateşleme ve devir sesi, aynı anda kükreyen bir aslan sürüsü gibi.

Bekle Mia, senin için geliyoruz.

SHELBY

"ANNE, Bay Phoenix ve arkadaşları bizi almaya ne zaman geliyor?" Mia yanımda, depodan çıkardıkları eski bir okul masasında oturuyor. Buraya geldiğimden beri bisikletlerin, kulüp binasının ve Bay Ayı'nın resimlerini karalıyor.

Ağlamak istiyorum, çünkü elim kolum bağlı, kelimenin tam anlamıyla. Çok zor, çünkü başımızın belada olduğunu anlıyor ama nedenini, nasılını ve buradan kurtulma şansımızı anlamıyor.

Elbette bu cevapların çoğunu ben de bilmiyorum.

Ginger yakınlardan beni izliyor. Küçük masalardan birinde oturuyor ve burada olmaktan en az benim kadar heyecan duyuyor gibi görünüyor. Şu anda bana takındığı tavır, eskiden alışkın olduğum tavırlara daha yakın. Onun yerini almaya çalışmam için bana meydan okuyan o bakışlar. Sanki burada olmak istiyormuşum gibi. Yaptığı şeyler için kızması gereken biri varsa o da benim ama eminim Grinder'ın emirlerini uyguluyordur. Mia'yla benim başka bir yerde olmamızı tercih ettiği çok açık.

"Henüz bilmiyorum, tatlım. Sadece sabırla beklememiz gerekiyor. Ne çiziyorsun?"

"Bu piknikteki ağaç, hatırladın mı? Gördün mü?"

İşte o anda silah sesleri başladı.

"Ne oluyor lan?" Ginger ayağa fırlayarak soruyor.

Kulağa yakın geliyor, ancak neredeyse tavan yüksekliğinde olan, ışık almak için tasarlanmış ancak manzara için tasarlanmamış spor salonu pencerelerinden hiçbir şey göremiyoruz. Duvarlar boyunca katlanabilir tribünler var, ama burada onları çıkarmak için çok fazla ıvır zıvır var. "Dışarıda neler oluyor?"

Grinder salona döndüğü sırada bir şey patlar. "Gitmeliyiz. Buradalar."

"Kim?" Ginger sorar.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Çılgılık Atan Kartallar," diye hırlıyor. "Badger'a onları daha sert vurmamız gerektiğini söyledim ama o sayıları konusunda endişeliydi. Lanet olası basiretsiz korkak. En azından ben istediğimi aldım."

Yüzümü sakın tutmaya çalışıyorum. Dikkatlerini çekmek ya da Mia'yı korkutmak istemiyordum. Yolda olduklarını biliyordum ama endişelenmeye başlamıştım. Çok uzun sürüyordu.

Ginger gözlerini devirerek, "Evet ve büyük bir ," diyor.

"Bunu bir daha söyle bakalım, ama yüzüme karşı," diye homurdanıyor Grinder. Çok kızgın. Gerçekten çok kızgın. Birisi ölecek, kızgın. Kahretsin.

"Mia," diye fısıldıyorum. "Buraya gel. Bana sıkıca sarılmanı istiyorum, tamam mı? Kucağıma çık ve yüzünü göğsüme bastırıp gözlerini kapatmanı istiyorum. Bana sarılabildiğin kadar sıkı sarıl. Bunu yapabilir misin?"

Biraz kafası karışmış görünüyor, muhtemelen sesim hiç de sarılmak istiyormuşum gibi gelmediği için, ama öte yandan sarılmayı gerçekten seviyor. Ve sanırım şu anda ikimiz de biraz kullanabiliriz. "K."

"Söylediğimi söyledim. Beni duydun. En azından Badger sikiinden tutulup dolaştırılmıyor. Hayır, pardon. Ölü arkadaşının sikiyle."

Grinder'ın, Ginger'ı şimdiye kadar yanında tutan yetenekleri ne olursa olsun, artık yeterince etkileyici olmadıklarına karar anı tam olarak görebiliyorum.

"Burada kimin yetkili olduğunu unutuyorsun, Ginger." Porsuk'un sesi çirkinleşir.

"Siktiğimin erkekleri," diye fısıldıyor Ginger nefesinin altından, ki şu anda üzerinde anlaşılabileceğimiz ilk şey bu. Eğer şanslıysam, belki birbirlerini dışarı çıkarırlar.

"Kızgınlar anne," diye fısıldıyor Mia.

"Biliyorum tatlım. Sadece çok yakın dur,

tamam mı?" "K."

İkisinin de stabil olduğunu sanmıyorum. Tüm Pit Viper'lar

Çılgınca mı? Belki de kulüp binalarını zehirli bir sızıntının üzerine inşa etmişlerdir. Ama tartışmaya devam ettikleri sürece, belki bu Eagles'a bizi bulması için yeterli zamanı verir.

"Senin için onca yılımı harcadım ve senin tek düşünebildiğin o!" Ginger beni işaret ederek bağılıyor. "Beni vuracak mısın? Devam et ve yap! Her şeye yeniden başlamak için çok yaşıyım ve sırf birilerini elde tutmak için boyun eğen o yaşlı cadılardan biri olmayı reddediyorum-"

Tiradı, dışarıda olanlardan çok daha yakından gelen bir silah sesiyle kesiliyor.

"Aman Tanrım. Mia, bana sarılmaya

devam et." "Ama anne-"

"Sarıl bana dedim. Annenin kucaklanmaya ihtiyacı var."

Ginger tam önümde yığılıp kalmışken, cam gibi gözleri hâlâ açıkken, sanki hâlâ hayatının nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi sesimi korumak zor. Grinder, Dodger'a verdiği sözü delilik derecesinde saplantı haline getirmiş olabilir ama onun benim ve Mia için gerçek bir tehlike olduğunu unutmama izin veremem. Onu çok hızlı vurdu. Ona verdiğim krediden daha hızlı.

"Kaltak," diyor Grinder onun vücuduna bir tekme atmadan önce. "Hadi gidelim-"

Tüm bina, Kartalların Tüneği'nin önünü yerle bir eden şeyden çok daha büyük bir şeyin gücüyle gümbürdüyor.

SLEDGE

TANK MI? Lanet olası bir tankları mı var?

Yine de kendi lanet gözlerimi inkar edemem. Zırhlı ve basamaklı bu şey, ahır tarzı kapıları açtıktan sonra kilisenin arkasındaki hizmet binasından yuvarlanarak çıkıyor. Çakılların üzerinde gıcırdayarak ilerliyor, lanet olası taretli bir hedef ararken ileri geri dönüyor.

"Yere yat! Yere yat!" Siper almak için koşarken silah seslerini kesmek için bağıyorum.

Avlu neredeyse hemen temizleniyor. Kimse dost mu düşman mı olduğunu umursamayan bir şeyle uğraşmak istemez. Bu şeyi görmezden gelmek zor, aptallığından bahsetmiyorum bile.

Taret yumuşak bir klik sesiyle kilitlenir ve ardından top gümbürdeyerek tankı geriye doğru iter, namludan bir ateş patlaması ve kalın bir kara duman bulutu çıkar. Yüce Tanrım.

Hemen ardından, bizimkiler de dahil olmak üzere bir sürü motosikletin çarpması ve depolardaki gazın tutuşmasıyla büyük bir yangın fişkırıyor. Eskiden ülkenin en iyi motosikletlerinden bazılarının bükülmüş parçaları yere düşerken tıslayarak etrafımıza yağıyor. Birileri yanarken küfrediyor.

"Bu konuda ne halt edeceğiz?" diye bağıyor Phoenix, benimle birlikte duvara yaslanıp tankın görüş alanından çıkıyor. Muhtemelen bu lanet duvarı delip geçemeyeceğinden değil ama umarım bu süreçte kendi kulüp binalarını yok etmek istemezler. Tabii umurlarındaysa. Belki de sadece üyeleri ve işi istiyorlar ve kulüp binasını umursamıyorlar.

"Bir tür zayıflığı olmalı." Havoc bize doğru koşarken bağıyor, Hellfire da ona katılıyor.

"Öyle," diye onaylıyor Hellfire. "Kapak düzgün kilitlenmiyor. Bu yüzden henüz satamadık. O şerefsizlerin bunu bildiğini sanmıyorum. İçeride benim adamlarımdan hiçbiri yok ve Pit Viper'lerden herhangi birinin o lanet şeyi çalıştırıp ateş edebilmesine bile şaşıyorum." Köşeyi kontrol etmek için telefonunu kullanıyor, sonra elini geri çekiyor.

Nitro, alçakta kalarak diğer taraftan koşar. "El bombalarım var ama o şeyin zırhını aşabilirler mi bilmiyorum. Hantal ve nişan alması zor olması önemli değil. Onu durduramazsak, biz gidene ya da yerle bir olana kadar devam edebilirler."

"Bana bir el bombası ver." Elimi uzattım.

"Sledge, ne halt planlıyorsun?" Havoc'un sesi benim ve el bombalarının dahil olduğu bir plana güveniyormuş gibi gelmiyor ama ne yapacak ki? Beni durduracak mı?

"Dikkatini dağıt."

"Tanrım, ne?" Phoenix kesiğimi tutup beni geri çekmek için uzanıyor, ama ben ondan daha güçlüyüm ve tutuşunu kaybediyor.

Arkamdan silah sesleri geliyor ve tankın ön tarafına çarpıyor. Bir an için ödüm koptu ama ya onlar beni koruyor ya da bu uzun süre benim sorunum olmayacak. Sanırım hayatımda koştuğum en hızlı şekilde koşuyorum.

"Buraya gel, seni sikik!" Phoenix arkamdan bağıyor. "Sert olduğunu mu sanıyorsun, ha? Savaşmak için lanet bir tankın arkasına saklanmak zorunda mısın?" Birkaç mermi daha ön taraftan sekerek benden uzaklaşıyor.

Tank birkaç metre ileri yuvarlanır ve top nişan alırken durur. Burada gerçekten deneyimli tank sürücülerinden bahsetmediğimize eminim ve umarım bu bana yardımcı olur. İşte burada üstünlük bizde. Gerçek deneyim ve eğitime sahip olanlar eski çekirdek Outlaw Oğulları. Pit Viper'ların pek disiplinli üyeleri yoktu, en hafif tabirle. Bahse girerim Sons'a çekilenler hala kendi ayakkabılarını bağlamayı öğreniyorlardı.

Top ateşleniyor, patlama o kadar yüksek ve güçlü ki ayaklarımı yerden kesiyor. Tanrım. El bombasını bir Fabergé yumurtası gibi kavriyorum ve kayarken kilisenin yan tarafının momentumumu yakalamasına izin veriyorum. Sanki lanet olası bir

Kamyon. Grinder onu yoldan çıkardığında Phoenix böyle mi hissetmişti? Beni iyileştirecek ve uyumama izin verecek güzel bir kadın yoktu.

Arkama bakmıyorum, o patlamayla kimin vurulmuş olabileceğine aldırmadan bu işi halletmem gerektiğini biliyorum. Kendimi ayağa kaldırıyorum ve tankın yanına doğru koşuyorum. Basamakları basamak olarak kullanarak, onlar tekrar sürmeye başlamadan önce tam zamanında yanına tırmanıyorum.

Bakalım Hellfire haklı mıymış?

Birkaç tıkırtıdan sonra bir şey kopuyor ve kapak açılıyor.

"Ne oluyor lan?" İçerideki adamlardan biri kafasını kaldırıyor. "Kahretsin."

"Lanet olsun, pislikler." Pimi çekip el bombasını bırakıyorum, sonra kapağı kapatıp tanktan atlıyorum ve yere inerken yuvarlanıyorum. "Delige ateş!"

El bombası patlamadan önce tankı boşaltmak için üç saniyem var. Kapak uçuyor, tüm tank yalpalıyor ve duman üstten ve biraz da top namlusundan dışarı fırlıyor.

"Siktir," diyor Hellfire. "Az önce havaya para çok fazlaydı." "Pardon?"

Kesiğimi fırçaladım. "İçeriye temizlememek benim hakkım."

"Phoenix!" Biri bağırıyor.

Hepimiz dönüp Razor'un okulun yakınında durduğunu ve dikkatimizi çekmek için kolunu salladığını görüyoruz

"Ne oluyor lan?" Phoenix homurdanıyor. "Çılgın yaşlı piç."

Tank devre dışı bırakıldı, herkes saklandığı yerden çıkmadan ve çatışma yeniden başlamadan önce okula doğru koşuyoruz. Sanırım Hellfire haklıydı, büyük bir ateş gücü stokları var ama Badger'ın tam bir saldırıya dayanacak adamı yok. Bizim çocuklar ve gerçek Outlaw Sons arasında, çok fazla lanet insan getirdik ve o bisikletler havaya uçtukten sonra, kan için dışarı çıkacaklar.

"Buraya gel. Yerde kal," diye homurdanıyor Razor. "Mia'yı arıyorsun, değil mi? Grinder onu Ginger'la birlikte spor salonunda saklıyordu. Şüphe çekmemek için çok yakın duramadım ama son gördüğümde iyiydi."

"Neden buradasın?" Phoenix sorar.

Razor sırtıyor, yıpranmış yüzü neredeyse genç görünüyor. "Ben bir hainim, unuttun mu? Kartal-göz için olaylara göz kulak oluyorum." Biraz yüzünü buruşturuyor. "Gerçi burada planlar konusunda bana güvenmelerini sağlayacak kadar uzun kalamadım. Neyse, sohbet edecek zaman yok. Gidip onu buradan çıkarın çocuklar. Burası bir çocuğa göre değil."

İçeri daldığımız kapı bizi eski bir okulun spor salonuna sokuyor. Hâlâ tavandan sarkan çemberler ve halkalar ile duvarlara yaslanmış açılır kapanır tribünler var. Burada kimse yok.

"Masanın üzerinde," diyor Havoc. "O buradaydı. Bay Ayı'yı çizenin Pit Viper'lar olduğundan şüpheliyim."

Diğer tarafa bakıyorum ve yerde bir yumru görüyorum. Bir ceset. Neyse ki Mia olamayacak kadar büyük. "Ginger."

"Bu da ne böyle?" Hellfire cesede tiksintiyle ama biraz da acıyarak bakıyor. "Kim bir kadını vurur ki?"

"Çoğu kadınla aynı fikirdeyim. Bu mu? Birkaç kişiden daha fazlası," diye tersliyor Havoc. "Umurumda değil. Mia buradaydı ama şimdi değil. Onu isteyen tek kişi Grinder'dı. Hangi yöne gitmiş olabilir ki?"

Hellfire diğer taraftaki bir kapıyı işaret ediyor. "Bu kapı okula açılıyor ve diğer taraftaki kulüp binasına ve garajlara bağlanıyor. İyi şanslar. Benim kendi hesabım var."

"Hadi gidelim."

Umarım yetişecek kadar yaklaşmışızdır ama telefonumu çıkarıp diğerleriyle birlikte koordinasyon ve gözlem için geride duran Snark'ı arıyorum. "Hey dostum, kaçanlar için gözünü dört aç. Çok yakınız."

"Anladım. Buraya kadar temiz."

Güzel. Bu demek oluyor ki hala yerleşkedeler.

Grinder, senin için geliyoruz. Ve Mia'nın saçının teline zarar verirse, o günü yaşayamaz. İdeal olarak, her iki şekilde de yaşamayacak.

SHELBY

ELLERİM hâlâ bağılyken ve Grinder istemedenden de olsa Mia'yı öldürmeye bir seğirme mesafedeyken onunla birlikte koşuyorum. Mia debeleniyor ve ayaklarını tekmeleyor ama Grinder bir kolunu Mia'nın minik beline dolamış, fark etmemiş gibi görünüyor. Ben de tekmelemek ve çığlık atmak istiyorum. Ama Mia için sakın kalmaya çalışıyorum.

"Mia, lütfen. Her şey girecek, sadece sakın ol, tamam mı?"

"Bayan Ginger'ı öldürdü!" Mia ağlıyor.

"Biliyorum tatlım, ama Bay Matt'i kızdırmaman gerçekten çok önemli. Şimdi, tamam mı?"

"Bunun için çok geç," diye homurdanıyor Grinder. Sesinde hoşuma gitmeyen panik bir ton var, çünkü panik yaparsa kim bilir ne yapar? "İsterse avazı çıktığı kadar bağırabilir, yeter ki biz bu bok çukurundan siktir olup gidelim."

Belki hapisten çıkıp hayatına devam etseydi, Çığlık Atan Kartallar'ı öldürmeyi ve kızımı kaçırmayı planlamasaydı, şu anda sahilde birasını yudumluyor olabilirdi, ama bence o gemi çoktan . Hem de büyük bir . Tek soru Havoc ve diğerlerinin bizi kurtarmak için zamanında yetişip yetişmeyecekleri ya da intikamımızı alıp almayacakları.

Okuldan çıkıp tek sıralı bir garaja girdik. Önü bile yok, sadece üstü çatılı uzun bir sıra park yeri var. Grinder devam etmem için beni itiyor ve kilisenin yan kapısından içeri giriyoruz. İçerisi boşaltılmış ve yeniden düzenlenmiş, ancak eski duvar resimleri görünüyor ve üstümüzdeki büyük tonozlu tavanlar hala orada. En uçta, mihrabın bulunduğu kutsal alan var, ancak herhangi bir haç veya heykel kalmamış. Toplantıların yapıldığı bir yere benziyor. MC'ler buraya Kilise diyor, bu yüzden burada yapmak daha uygun olurdu.

İlk başta Grinder bizi orta koridorda ön tarafa açılan büyük çift kapıya doğru yönlendirdi, ancak birkaç kişi

Silah sesleri duyulur, dışarıda hâlâ çatışma olduğu bellidir. "Lanet olsun. Bu taraftan o zaman. Orada saklanacağız." Silahı yan kapıya doğrultur. "Aç şunu. İçeride."

Orgun ve koronun balkonuna çıkan merdiven boşluğu. Bizi yukarı kadar kovaladı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Buradan kilise salonunun tamamını görebiliyoruz. Balkon büyük ölçüde dokunulmamış görünüyor, orga uzak tarafta birkaç sıra sıra var ve başka pek bir şey yok. Org daha iyi günler görmüş gibi görünüyor, tuşların yarısı eksik ve boruların birçoğu bükülmüş ve kırılmış.

Öğütücü, Mia'yla birlikte korkuluk duvarının arkasına çömeliyor ve bana da aynı şeyi yapmamı işaret ediyor. Silahlı olduğu sürece fazla seçeneğim yok. Ama kızımın gitmesine izin verirse onu parmaklıkların üzerinden itmenin bir yolunu arayacağımdan emin olabilirsiniz.

Sesler duyduğumda daha yeni siper almıştık.

"Buralarda bir yerde olmalı. Snark dışarı çıksa söylerdi." Havoc!

"Saklanabileceği çok fazla yer var," diyor Sledge.

"Öğütücü!" Phoenix bağıyor, sesi o kadar yüksek yankılanıyor ki sırıyorum. Cevap vermemek için çenemi sıkıyorum. Eğer yardım bu kadar yakınsa, Grinder'ın bizi şimdi vurması korkunç derecede ironik olurdu. Yankının azalması biraz zaman alıyor. "Burada olduğunuzu biliyoruz. Kaçacak hiçbir yer yok. Kızı bize verirsen yaşamana izin veririz. Bize sorun çıkarırsan, buradan canlı çıkamazsın."

"Bu Bay mmmf!" Mia, Grinder elini ağzına kapatmadan önce sadece biraz konuşabildi.

Ama olan oldu.

"Mia? Sen misin?" Phoenix'in botları kilisenin derinliklerine doğru yürürken ahşap zeminde yankılanıyor. Nerede bildirmek için kolumu sallamak için can atıyorum ama Grinder'ın bir kolunda Mia, diğerinde silahı var. "Onu duydum, Grinder. Sen her zaman korkağın tekiydin. Buraya gelip bunu erkekler gibi halletmeyecek misin? Sadece korkaklar çocukların arkasına saklanır."

Grinder yüzünü buruşturuyor, belli ki Phoenix'in söylediklerinden hoşlanmıyor ama kendini de ifşa etmek istemiyor.

Durumun ciddiyetini anlamayan Mia onun elini ısırır.

"Ah! Seni küçük-" Kendini çok geç yakalıyor ve refleks olarak onu itiyor. Onu bileğinden tutup arkama çekiyorum ki bir daha ona ulaşmasın. Bir daha asla, eğer benimle bir ilgisi varsa.

"Yakaladım seni." Phoenix kuru kuru güler. "Burada doğru ifade nedir? Kilise fareleri kadar sessiz mi? Çan kulenizde yarasalar mı var? Kışını kaldırıp buraya gel ve bir erkek gibi dövüş, yoksa gelip seni almamız mı gerekiyor?"

Grinder silahını bize doğrulttu ve tısladı, "Onu geri verin." Boştaki eliyle Mia'yı işaret ediyor.

"Hayır." Aşağıda beni duyduklarını bilecek kadar yüksek sesle söylüyorum. "Mia'yı istiyorsan beni öldürmen gerekecek."

Grinder hızlı hareket ederek beni hazırlıksız yakaladı. Bana öyle bir vuruyor ki, sarsılıyorum. Acı içinde haykırdım. Momentum beni döndürüyor, böylece basamaklara takılıyorum ve başımı yere çarpmadan önce kendimi zar zor yakalıyorum. Ayağa kalktığımda Mia'yı tekrar yakalamıştı. Korkuyla çığlık atıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.

"Shel? Burada ne halt ediyorsun?" Phoenix'in şaşırdığından mı yoksa kızdığından mı emin değilim ama bunu daha sonra düşüneceğim.

"Aynı senin gibi, tamam mı?" Kan tükürdüm. "Mia, sessiz olur musun? O kötü adamın sana zarar vermesini istemeyiz."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Grinder. Phoenix'in onu görebilmesi için Mia'yı havaya kaldırıyor. "Kızın elimde, Ruin. İkisini de. İstersen Dodger'ın yaşlı karısını alabilirsin, değmeyeceği kadar sorun çıkarıyor ama ben kızımı alıyorum."

Az önce Phoenix'e ne dedi?

"Senin lanet neyin?" Phoenix ve ben birlikte söylüyoruz.

Grinder tamamen aklını kaçırdı. Eğer o lanet silahı olmasaydı.

"Dodger'a bir yemin ettim ve bu yemine sadık kalacağım. Ve hiçbirinizin ona zarar vermeme izin vermeyeceğini biliyorum." Onu gömleğinin arkasından yakaladı ve korkulukların üzerinden aşağıya savurdu.

Kalbim durdu.

"Mia!"

"Anne!"

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Öğütücü onu geri çekmeye başladı ama gömleği açıldı. Ben çok uzaktayım. Tek yapabildiğim onun düşüşünü izlemek ve kalbimin binlerce parçaya ayrıldığını hissetmek.

Çılgılığı ruhuma yazıldı. Kendimi ileri doğru atıyorum ama asla onu yakalayacak kadar yakın olamayacağım.

Korkuluklara ulaşmadan önce gümbürtüyü duyuyorum. Hayır, hayır, hayır.

"Bay Phoenix!" Mia'nın mutlu ünleminin sesi hayatımda duyduğum en şaşırtıcı sestir.

Oh Tanrım. Tanrıya şükür. Oh, Phoenix.

Kıymıklanan tahtaların gürültüsü ve merdivenlerden yukarı koşan botların ağır gümbürtüleri duyulur. Grinder silahını kaldırır, ama Sledge çok hızlıdır. Silahı Grinder'ın elinden düşürür ve silah korkuluktan aşağı uçar. Grinder yumruk atmayı deniyor ama o büyük olsa da Sledge daha büyük ve yumruğunu Grinder'ın suratına öyle sert indiriyor ki kemiklerin çatırdadığını duyuyorum. Grinder yere düşüyor, hareket etmiyor.

Sledge bana bakıyor ve bileklerimdeki bağları kesmek için bir bıçak çıkarıyor. "İyi misin?"

Hayır.

Evet.

Olabilir

.

"Sarsıldım ama sanırım öyle. Mia..."

"O iyi," diye bağırır Phoenix. "Onu yakaladım."

Oh, Tanrıya şükür.

Mia'yı yüzünü Phoenix'in boynuna gömmüş, ona bir can simidi gibi sarılmış halde bulmak için aşağıya koştum. O anda kim olduğu ya da ne yapmış olup olmadığı umurumda değildi. Yanına koştum ve kollarımı

Hem o hem de Mia. Hâlâ konuşmamız gerekiyor ama şu anda sadece kızım güvende olduğu ve adamlarım da güvende olduğu için mutlu olacağım.

", gidelim buradan." Phoenix bir elini sırtıma koyuyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Ama... "Bekle, Grinder ne olacak? O gitmiyor mu-"

Kilisenin içinden bir silah sesi duyuldu. Aman Tanrım.

"Yürümeye devam et," diyor Phoenix. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek. Asla."

Sledge ve Havoc arkamızdan kiliseden çıkıyor, Grinder'ı vuranın kim olduğunu söyleyemiyorum ve bir hayatın sona ermesi için ne kadar kötü hissetmeye çalışsam da olmuyor. Bu benim hakkımda mı yoksa Grinder hakkında mı bir şey söylüyor bilmiyorum.

Hayır, kesinlikle Öğütücü.

SHELBY

"MIA UYUYOR MU?" Daha sonra odasına girdiğimde Phoenix usulca soruyor. Yatağında oturmuş kitap okuyordu ama ben yanına uzanınca kitabı bıraktı.

"Evet, biraz zaman aldı ama onu Havoc ve Sledge'in yanına kıvrılmış halde bıraktım. Uyanırsa bana hemen haber vereceklerine söz verdiler."

Başını sallıyor. "Havoc ile konuştun mu?"

Başımı sallıyorum. Havoc daha kolaydı. O anda ona kızgındım çünkü şok olmuştum ama yaptığı seçimleri neden yaptığını anlıyorum. Bu yüzden bunu geride bırakmaya karar verdik. Phoenix'e gelince, aramızda çok şey var ama olanlardan sonra bizi birbirimize bağlayan çok şey de var. Geçmişlerimiz de dahil.

Belki de her şeye rağmen bunu başarabiliriz.

"Harabe, ha?" Yanına oturup soruyorum.

Homurdanıyor. "Benim adım değil. Uzun zamandır yok."

"Phoenix biraz burnunun , değil mi? Yeniden doğuş ve tüm bunlar?"

Kahkahasının derin bas gümbürtüsü içimde yuvarlanıyor. "Sanırım öyle. Ruin kadar emo değilim. Bazen insanlara Arizona'dan geldiğimi söylüyorum."

Bu beni biraz güldürdü.

"Annemin hayatını kurtardığınızdan bahsetmemiştiniz. O seni hatırlıyor, biliyor musun?"

"Çünkü ben yapmadım. Hayatı sadece biz orada olduğumuz için tehlikedeydi. Beni olduğumdan daha fazla kahraman gibi gösterme Shel."

"Sanırım bunu ters anladın. Sende kahraman olmaktan daha fazlası var."

Gözlerini deviriyor. "Siktir git."

O görmüyor ama ben görüyorum. Elbette Phoenix'in geçmişinde karanlık yerler var ve bunlardan bazıları geçmişime de gölge düşürüyor, ama bu onun kim olduğunun tamamı değil. Ya da birlikte olabileceğimiz kişi. Eminim bu geçmiş hakkında son konuşmamız olmayacak ama şu anda ben daha çok gelecekle ilgileniyorum.

"O zaman ben de suçluyum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben. Eve gitmemiş olsaydım, Dodger seni ve diğerlerini asla eve getirmezdi. Dan öldükten sonra bu düşünceleri her gün milyonlarca kez aklımdan geçirmediğimi mi sanıyorsun? Uzun bir süre boyunca. Eğer yeni üvey babamdan nefret ettiğime ve kendi başımın çaresine bakabilecek yaşta olduğuma karar vermemiş olsaydım, Dodger'la tanışmazdım bile."

"Bu farklı. Sen ailedensin. Annen seni çok seviyor. Sen oraya aitsin. Bu senin suçun değil."

"Beni seviyor musun? Ya da beni sevebilir misin?" Fısıldıyorum, gözlerimin içine bakıp istemediğim bir cevap görmek zorunda kalmamak için ellerime bakıyorum.

"Tanrım, bunu sorması gereken biri varsa o da benim. Burada her şeyi berbat eden benim."

"Sen değilsin. Haksızlığa uğradın ve biz her zaman doğru olanı yapmayız."

"Doğru şeyi yapmamak genellikle birinin ölmesi anlamına gelmez." "Bazen de senin hatan olmasa bile ölür."

Başını duvara yaslayıp tavana bakıyor. "O zaman evet, tabii ki seni seviyorum. Seni ve Mia'yı... Tanrım, ikiniz için her şeyi yaparım ve şimdiye kadar bunu bilmiyorsan-"

"O zaman ben buraya aidim, öyle değil mi? Ve sen de buraya aitsin. Benimle birlikte. Bize. İyisiyle kötüsüyle."

Beni kendine doğru çekip bastırıyor. Kalbi hızla atıyor. "Seni öpmek istiyorum."

"Tamam."

"Seni sahiplenmek istiyorum. Eğer birbirimize aitsek, bilmeni isterim ki sen benimsin ve ben de seninim."

Sözleri içimde bir sıcaklık yaratırken endişeyle yutkunuyorum. Ona bakıyorum ve bana baktığında için için yanan bir istek var. "Kesinlikle tamam," diye fısıldıyorum.

Beni bir öpücüğün içine çekiyor ve üzerime gelecek şekilde döndürüyor. Bir kolumu bileğimden yatağa bağlayıp diğer elini saçlarımda gezdirirken dili tutkuyla savaşıyor. Benden o kadar büyük ki kendimi onun altında kapana kısılmış gibi hissediyorum ama tam da olmak istediğim yerdeyim.

Sonunda geri çekildiğinde, sanki su altındaymışım gibi soluk soluğa kalıyorum, o ise elindeki kesiği bir sandalyenin üzerine fırlatıyor, hemen ardından tişörtünü başının üzerinde döndürerek vücudunun hareketine göre değişen ve şekillenen yontulmuş kas düzlemlerini ortaya çıkarıyor. Sadece benim için özel bir şov yapmasını izlerken alt dudağımı ısırıyorum.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken "Soyun lan!" diye tıslıyor.

Sesindeki sert ihtiyaç içimi titretiyor ve bacaklarımda arasında küçük bir ısı bombası patlıyor. Beni ona çeken şey, içimi kana bulayan o seksi otoritesi ve yoğunluğuyla bana patronluk taslaması. Ve bunu benim yanımda tekrar rahatça kullanmasını istiyorum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde itaat ediyorum, gömleğimi çıkarıp yere atıyorum ve sütyenimi takip ediyorum. Bacaklarından tutup aşağı çekerek beni ona göstermeden önce kot pantolonumu zar zor açtım.

Bana o kadar yoğun bakıyor ki biraz utanıyorum. "Tanrım, seni hayatımın sonuna kadar her gün çıplak görsem yine de yetmez. Çıkar şu lanet külotu." Sanki yolu göstermek istercesine, boxer külotunu indiriyor ve çok ama çok sert ereksiyonunu ortaya çıkarıyor.

Hemen arkasındayım, külotumu olabildiğince hızlı indiriyorum. Yatağa oturduğumda yüzümü tam sertliğinin hizasına getiriyor. Külotumu kenara fırlatırken, kaygan ucuna ıslak bir öpücük konduracak kadar öne eğiliyorum.

"Siktir," diye tıslıyor. Güçlü parmaklarını saçlarıma gömüyor ve ona bakmamı sağlıyor, o kadar yakın ki siki yanağıma değiyor. "Seni hak etmiyorum," diye fısıldıyor sertçe. "Lanet olsun."

"O zaman bunu hak etsen iyi olur." Ona gülümserken dilimi çıkarıp uzunluğunun kenarına dokunduruyorum. Kan ve sıcaklıkla kalınlaşmış, onu yaladığımda seğiriyor ve keskin bir tıslama çıkarıyor.

"Ağzına, Shel. Seksi dudaklarının arasında sikimle bana baktığını görmek istiyorum." Başımı tam istediği yere yönlendiriyor, ucu tam önümde sallanıyor. "Haydi."

Onu içeri aldım, dilime yayılan tuzlu ihtiyacını tattım. Çok sıcak, çok pürüzsüz ve çok sert. Dudaklarım onun etrafında sıkıca kapanıyor ve dilimi tepenin alt tarafında kaydırırken sallanmaya başlıyorum. Gözlerimi hep onunkilerden ayırmamaya çalışıyorum, açgözlü bakışlarındaki ihtiyacı görüyorum. Güçlü göğsünün derinliklerinde kalın bir inilti yankılanıyor, ta ki siki titrerken dudaklarımla hissettiğime yemin edene kadar.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, saçlarımı kavrayarak bana yol gösteriyor. "Her şeyi berbat etmeyeceğime dair sana söz veremem."

Daha da hevesleniyor, beni biraz daha hızlı, biraz daha derine, kör kafa ağzımın çatısına çarpana kadar hareket ettiriyor. Ona bu zevki verebilmeyi seviyorum. Birbirimizi memnun edebiliyoruz. Ağzımdan düşmesine izin veriyorum ve yukarı bakıyorum.

"Mükemmel olmana ihtiyacım yok, Phoenix. Daha iyi olmaya çalışmaktan asla vazgeçmemeni istiyorum."

"Tamamdır."

Ağzımdan ne kadar zevk aldığını bilmiyorum. Benim de zevk almadığımdan değil, ama bunu onun için yapıyorum. Çünkü onun pürüzsüz kalınlığı ve tamamen doğal, tamamen ona ait olan sikinin kaygan tadıyla kendimden geçerken bile iyi hissetmesini istiyorum.

"Hayır, lanet olsun." O kadar ani çekiliyor ki, yatağa geriye doğru devriliyorum. Şaşırmış ve kafası karışmış bir şekilde ona bakıyorum ama bana bakışı kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi değil, çok azgın. "Sakso çekmede ne kadar iyi olduğunu zaten biliyorum ve beni bu kadar kolay yenmene izin vermeyeceğim. Sıra bende."

Yatağın önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve beni hemen kenara çekiyor, sonra ellerini dizlerimin arkasına koyuyor, böylece onları omuzlarıma doğru itebiliyor ve beni tamamen ona açıyor. Bu konuda utanacak zamanım bile olmuyor ama dili kıvrımlarımın arasından kayarak beni yutmaya başlıyor. Gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum ve çarşafı iyice kavriyorum, çünkü sanırım bir gezintiye çıkıyorum.

Kanıtlayacak hiçbir şeyi olmadığını bilecek kadar kendine güvenen erkeklerde bir şeyler vardır. Kadınlarını memnun etmekten, onları çıldırtmaktan korkmazlar. Sevdikleri kadının bacaklarının arasına girip biraz sihir yapma fikri onları hadım etmiyor. Phoenix, Havoc ve Sledge, yıldızları görmemi sağlarken altlarında titrememi ve kıvrınmamı sağlamaktan gurur . Ve Tanrım, bu işte çok iyiler.

Phoenix dudaklarımda ve klitorisimin etrafında karmaşık desenleri tekrar tekrar izliyor. Sabit uyarım ve beni merakta bırakacak kadar çeşitliliğin bu kombinasyonu saf sanattır. Buna karnımda aşırı ısınmış bir havuzla başladım, ama dilinin her vuruşu havuzdaki başka bir damlada, içime yayılıyor, ısrarcı yalamalarıyla zamanla zonkluyor. Nefesim kesiliyor ve çarşafı yumruklarımın arasına alıp olabildiğince sert bir şekilde sıkmak için bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

İnlemelerim iniltiye dönüşüyor. Kalçalarım titriyor ama onun gücü onları geriye doğru ittiği için hiçbir yere gitmiyorlar. Ve dili devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor. Patlamadan buna ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Ama mesele de bu zaten.

İlk orgazm üzerime çöküyor, gelgitli bir zevk dalgası, her santimimi sular altında bırakıyor. Her sinir ucumu çekiştiriyor, beni neredeyse acıtacak kadar titretiyor, ta ki tüm vücudum tutulup çığlık atana kadar.

Ben etrafında titrerken, çarşafı bırakıp onu saçlarından yakalayabildiğimde, yataktan düşüp uçacakmışım gibi tutunabildiğimde bile durmayı reddediyor. "Çok fazla, aman Tanrım. Çok fazla."

Sonunda geri , dudakları sularıyla parlıyor. Sırıltısı onu kendinden çok ama çok memnun gösteriyor. "İyi misin?"

O hala bacaklarımı açık tutarken, ben olabildiğince geriye yaslanıyorum. Kalbim dakikada bin kez gümbür gümbür atıyor. "Beni öldüreceksin."

"Sadece iyiliğimin karşılığını veriyorum," diye mırıldanıyor, krema çalan büyük bir avcı kedi gibi. Bunu söylerken, yüzü yerine kan dolu, çelik gibi sert aleti bacaklarımın arasına bakacak şekilde hareket ediyor. "Daha fazlası için hazır mısın? Oynamak istiyorum."

Gözlerindeki parıltı ilgi çekici.

"O zaman oynayalım. Bana gerçekte nasıl biri olduğunu göster. Gerçekte kim olduğunu." Biraz aptalca hissediyorum ama ciddiylim. "Bana ne yapmak istiyorsun?"

Bir an düşünür ve sonra gülümsemesi genişler. "Pekâlâ. Bir şey deneyelim. Gözlerini kapat."

"Tamam." Bakma dürtüsü neredeyse karşı konulmaz olsa da bakıyorum. Bir çekmecenin çekilip açılma sesi geliyor, biraz karıştırılıyor ve sonra tekrar kapanıyor. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sakin ol, şimdi." Yumuşak kumaş yüzümü okşuyor, gözlerimi kapatıyor. Bir eliyle başımı kaldırıp arkasına bir şey geçiriyor; kayış gibi bir şey. "Bu senin için sorun olur mu? Çıldırmayacaksın değil mi? Tek yapman gereken bana durmamı söylemek ve ben de duracağım, anladın mı?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim." Ve meraklı. Bundan sonra ne yapacağını inanılmaz merak ediyorum. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama gözlerim tamamen bağlı. Her şey zifiri karanlık. Dudaklarımı sinirli bir şekilde ıslatıyorum, aniden inanılmaz derecede savunmasızım. Ve tahrik oldum. "Ben iyiyim."

Meme ucumu çevreleyen bir ağzın ıslak sıcaklığı şaşkınlıkla nefesimi kesiyor. Dilini döndürerek benimle alay ediyor ve görüşüm ortadan kalkınca diğer tüm duyularım alarma geçiyor. Yumuşak dokunuşuyla tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum, ta ki aniden ısırp içime küçük bir acı gönderene kadar. Sonra tekrar öpmeye ve yalamaya başlıyor, acımı yatıştırıyor. Beni duyguların hız trenine bindiriyor.

Ona durmasını söylemiyorum.

Bir an yok, bir şeyler açılıp kapanıyor, bir şeyler tıkırdıyor. Ayak sesleri onu geri getiriyor ve erkeksi kokusu bana geldiğini söylüyor.

Sağ göğsüme bir şey damlıyor, o kadar ani ki şaşkınlıkla irkiliyorum. "Soğuk!"

Küçük buzlu damlalar göğsümden göbeğime, birkaç tanesi göbek deliğime, oradan da göbeğimi geçip sol uyluğuma doğru ilerlerken şakacı bir şekilde kıkırdıyor. Karıncalanıyor, o kadar soğuk ki neredeyse yakıyor. Sanki stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç damla serpilmemiş de buz gibi bir göle atlamışım gibi nefes alışım hızlanıyor. Sol meme ucuma birkaç damla damlatıyor, buzlu dokunuş o kadar sert kırılganlığına neden oluyor ki, gerginliği hissedebiliyorum, sadece ağzının sıcaklığıyla değiştiriliyor. Tıslarken kontrast yüzünden yatağı kavırıyorum.

Aşağıya doğru öpüyor, yanımdan aşağıya kayan serin suyu kovalıyor, arkasında soğuk izler bırakıyor, onları bulduğunda diliyle topluyor. Sanırım ona bana yeni bir şey göstermesini söylemiştim.

Etrafta dolaşmaya başladı. Göbeğim, boynum, alnım, alt dudağım, meme ucum, kalçamın iç kısmı, her yerim. Bazen sadece dudaklarının yumuşak baskısı ya da dilinin şakacı bir hareketi oluyor, bazen de dişleriyle beni yakalıyor ve küçük bir ısırik ya da çekiştirme bırakıyor. Beni yerken, sonunda patlayana kadar beni inşa eden şey tutarlı baskı ve tekrarları. Bu sefer, beni çıldırtan öngörülemezlik, bir sonraki adımın ne olacağını bilmemek, keyifli bir zevk mi yoksa keskin bir acı mı olacağını bilmemek. Bu beni çıldırtıyor.

Ve sonra bir duraklama oluyor. O ne yapıyor?

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun." Kalçamın dışında bir şeyin izini sürüyor. Bir parmak mı? Avuç içi mi? Aleti mi? Sadece yumuşak ve sıcak olduğunu ve bana dokunduğunu biliyorum. "Çok güzel."

Onun için macun gibiyim. Hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Hiçbir şey göremeden, sadece burada uzanıp bana vermeyi seçtiği şeyi almaktan başka bir şey yapamamak hem özgürleştirici hem de sinir bozucu. Sırada ne olduğunu merakla bekliyorum.

"Çok dar gelirse söyle. Bu en az benim için olduğu kadar senin için de. Tamam mı?"

Ne planladığına dair hiçbir fikrim yok ama yine de başımı sallıyorum. Ona güveniyorum. "Tamam."

"Evet de baba. " diye fısıldıyor kulağıma. Sesinde eğlence var ama otorite de var. Phoenix'in sapkın biri olacağını anlamalıydım.

"Evet, baba," diye nefes nefese sesleniyorum.

"Aferin kızıma." Sonra meme ucumun etrafında bir şey kapanıyor. Soğuk, metal gibi ve onun bir şey yaptığını hissettiğimde sıkılaşıyor.

Ne olduğunu anlamayacak kadar masum değilim ama daha önce kimse bana meme ucu kelepçesi takmamıştı. Hoşuma gidiyor mu? Gittikçe daha sert sıktıkça, acının karıncalanması farklı bir yanmayla karışıyor ve beni tamamen gerginleştiren garip bir his yaratıyor. Sıkıştırma biraz fazla geldiğinde "Tamam," diyorum.

Bırakmadan önce biraz serbest bırakıyor. "Aferin kızıma. Bir şey çok fazlaysa ya da değişmesi gerekiyorsa bana söylemeye devam et. Hiçbir zaman seni dinlemeyecek kadar kendimden geçmedim, ama beni ne kadar zorladığını görmelisin. Sikimin ucu resmen ağlıyor çünkü içine girmeyi çok istiyorum. Ne kadar seksi görünüyorsun, altımda çaresiz, her bir parçan bana açık." Sert ve etli bir şey klitorisime baskı yapıyor, beni titretiyor ve bu sefer onun siki olduğundan eminim. Tanrım.

"Lütfen," diye

inliyorum.

"Lütfen ne?"

Tanrım. "Lütfen, baba."

Kıkırdıyor. "Bu iyi, ama babanın sana ne yapmasını istediğini bana söylemelisin. Yoksa nereden bileceğim?" Daha sonra onu öldüreceğim, çünkü tam olarak ne istediğimi biliyor.

"Lütfen, sik beni, baba."

"Kahretsin," diye tıslıyor, sanki bunun olacağını biliyordu ama yine de onu etkiledi. "Bunu sen istedin."

Kalınlığı içime kolayca, pürüzsüzce kayıyor. Beni o kadar gülünç derecede ıslattı ki neredeyse hiç direnç yok. Bu onun için gerçekten çok kurnaz olduğum anlamına gelmiyor. Ama ben değilim... "Phoenix, ben değilim-"

"Sana göz kulak oluyorum, bebeğim. Güvendesin. Söz veriyorum."

İncenin de incesi olmalı, çünkü içimde çıplak olduğuna yemin edebilirim, ama ona güveniyorum. Ona güvenmeyi seçtim ve bu ya hep ya hiç olmalı, yoksa gerçek olmaz.

Parmaklarını yan tarafımda gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Söz veriyorum."

Ben ona doğru gevşiyorum, o da kendini daha da içime bastırıyor. Ve tamamen içime girdiğinde, iki bileğimi de tutuyor ve üzerimde gezinirken onları yatağa sabitliyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve ağır bir nefes alıyorum. "Yap şunu."

"Yap... ne?" Sesi tam . "Yap baba," diye nefes alıyorum.

Hareket etmeye başladığında dolgun dudakları benimkine bastırıyor, beni çok fazla horozla doldururken beni anlamsızca öpüyor. Beni daha hızlı ve daha hızlı sikerken birbirimize doğru inliyoruz. Yaptığı tüm küçük şeyler, alaylar, dokunuşlar, beni ileri geri sallarken kıskaçtan meme ucumu çekiştirmesi, karnımdan kayan son soğuk su damlaları, girip çıkan devasa uzunluğuyla birleştiğinde, nefesim daha hızlı ve daha hızlı gelirken paketimi kavislendirip ona doğru bastırıyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokmak istiyorum ama o beni kısırmış, tam istediği gibi beceriyor. Yine de bu beni sınıra kadar getirmediği anlamına gelmiyor. Ve derin, gırtlaktan gelen inlemelerine bakılırsa, o da çok uzakta değil. Tüm gücümle etrafını sıkıyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu ve tıslayan bir "Siktir!" ile ödüllendiriliyorum.

Zirvelerimize neredeyse aynı şekilde ulaşırken birlikte inliyoruz. Ben onun etrafında patlıyorum, tüm vücudum onu bir mengene gibi sıkıyor, tıpkı o derinlere itip inerken. Birbirimize karşı titriyor ve inliyoruz, kalçalarımızı ileri geri sallıyoruz, orgazmlarımızı mümkün olduğunca uzun süre devam ettirebilmek için çalışıyoruz. Ta ki karnım yüzlerce mekik çekmişim gibi ağrıyana kadar.

Ve sonra hala hisler içinde boğulurken yere yığılıyorum. Görüşüm olmadan, kalınlığının beni açık tuttuğunun farkındayım. Göğsüme damlayan terinin. Sıkışmış meme ucumdaki zonklayan ağrının. Boynumun kıvrımlarına sıcak nefesini. Bileklerimdeki ağırlığı.

Bir noktada çekilmesi gerektiğini bilsem bile çekilmesinden nefret ediyorum. Sadece o anın bitmesini istemiyorum. "Şimdi bunu çıkaracağım, tamam mı? Hazır mısın?"

Neredeyse beni uyarmamış olmasını dileyecektim ama başımı salladım. Meme ucu serbest kaldığı anda, kan acı veren bir sızlamayla içeri hücum ediyor, bu da neden oluyor, ama oldukça hızlı bir şekilde geçiyor ve daha iyi öpmek için hızlı davranıyor. Buna değer. Her şey

Bana hissettirdikleri buna değer. Üçünün de bana .

Çöpe bir şey attığını görmek için göz bağını tam zamanında çıkarıyorum ve sonra yanıma çöküp beni kucaklıyor. Yüzümü göğsüne bastırıyorum, terli olmasını umursamıyorum. İkimiz de terli ve iğrenciz, bu da işin bir parçası. Duş alması gerekiyor ama şimdilik sadece kalp atışlarını dinlemek ve kollarının beni sardığını hissetmek istiyorum.

"İyi misin? Hala iyi miyiz?"

Kıkırdıyorum. "Eğer iyi olmasaydık, sana durmanı söyledim. Başlamana bile izin vermezdim. Söz veriyorum. Baba."

Gülüyor ve koca siki kalçama doğru seğiriyor. "Nuh uh.

Dinlenmem gerek."

Parmaklarını saçlarımda gezdirmekle yetiniyor, en azından şimdilik.

Belki de Harem Brunch Kulübü'nde benim için de bir yer vardır.

SHELBY

Birkaç ay önce bana burada durup hayatımı yeniden MC dünyasına bağlamaya hazır olup olmadığımı sorsaydınız, size deli olduğunuzu söylerdim. Ama işte buradayım, birinin bana yaşlı kadın demesine izin vermek üzereyim, gerçekten.

Üç kişi.

Evet, ben de buna inanmazdım.

Bunlar motorcular, yani kilisede ya da belediye binasında bir gün olmayacak, ama yeminlerini herhangi bir kâğıt parçasının zorlayabileceğinden çok daha ciddiye alıyorlar. Bacaklarımın üzerinden akan, kollarımı ve göğüs dekolterlerimi gösteren uzun ve beyaz güzel bir elbise giyiyorum. Mia saçımı nasıl şekillendireceğimi seçmeme yardım etti, Kaylee de saçımın uçlarını ağartıp gökkuşağı gibi renklendirdi. Aynı şeyi Mia için de yaptı, onun açık renk saçları için sadece geçici bir renklendirme gerekiyordu. Tabii ki çok sevdi, bu yüzden sanırım Kaylee'nin yeni müşterileri olabilir.

Ancak her şeyin bu kadar geleneksel rağmen daha fazlasını isteyemezdim.

Güneş, temiz ve büyük ölçüde onarılmış, ancak kızımı neredeyse benden alan saldırının izlerini hâlâ taşıyan avluya vuruyor. Harem Brunch Kulübü ile birlikte diğer yaşlı hanımlar ve hatta kulüp kızları dekorasyona yardım etti. Her yerde çiçekler ve gururla sergilenen bir sıra eski bisiklet var.

Screaming Eagles yerleşkesinden başka olmak istediğim bir yer yok.

Tehlikeli mi? Bazen.

Bir kat boya ve yer yer taze çim tohumu kullanılabilir mi? Muhtemelen.

Hayatımın üç aşkının olduğu yer mi? Kesinlikle.

Dönüp durduğu çiçekçi kız elbisesinin içindeki Mia'ya bakıyorum. Işıklı spor ayakkabılarıyla birlikte onu saatlerce eğlendirmeye yetiyor.

Dört aşk.

Garajda müziğin başlamasını bekliyorum. Kartal-göz bu törenlerin kontrolden çıkmasından biraz yakındı, ama bu durumlarda -ve sadece bu durumlarda- kimse onu dinlemiyor, bu yüzden en azından geleneğe küçük bir selam vereceğiz.

Alessa etrafımda dönüyor, her açıdan iyi göründüğümünden emin oluyor. "Kızım, çok güzelsin. Oğulların aynı anda kalp krizi orada ölecekler."

Gülüyorum. "Umarım öyle değildir. Bu çok fazla işti."

"Peki ya ben? Güzel görünüyor muyum? Bak!" Mia elbisesini tekrar döndürüyor, spor ayakkabıları hareket ettikçe göz kırpmıyor.

"Çok güzel. Kesinlikle çok güzel." Alessa ona güvence veriyor, bu da Mia'nın ayakkabılarından bile daha fazla parlamasına neden oluyor. Bu doğru, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Her zaman da öyleydi.

"Bu takım elbiseyi sevmedim," diyor Dante, sert yaka ve bol bir şort ve tişörtten daha kısıtlayıcı bir şeyden rahatsız görünüyor.

Liam, King'in küçük bir versiyonu gibi konuşarak, "Çekiştirmeyi bırak," diye emrediyor.

"İnanılmaz derecede yakışıklı görünüyorsun," diyorum ona, "inanılmaz" kelimesine vurgu yaparak.

"Evet," diye katılıyor Mia. "Increb-increbi-incredli-aaaah!-increbidly handsome!"

İki çocuk da hayatlarında duydukları en komik şeymiş gibi karınlarının derinliklerinden gülüyorlar. Biz yanlarında oldukça daha da yakınlaştılar. Bu noktada, çocuklar ve ben ayrılamayız, çünkü artık oynayamazlarsa kalbim kırılır.

Müzik başlıyor, dışarıdaki bir müzik kutusundan bangır bangır. Ave Maria'nın bir rock yorumu. Omuz silkiyorum. Yeterince yakın.

Summer, Mia hariç, yardım edebilecek kadar büyük olan tüm çocukları toplar. Dante ve Liam yüzüklerle yürüyecek, Izzy ise Emily'nin Charlotte'u ve Faith'in Chloe'sini (her ikisi de iki yaşında) çiçek atarken yolda tutmaya yardım edecek. Garajdan doğru sırayla çıkıyorlar ama yola çıktıklarında ne olacağına sadece kader karar verebilir.

Mia elimi tutmak için uzanıyor ve görüş alanına girmeden önce bir an bekliyor. Biz dışarı çıkarken üç adam da Kartal Göz'ün yanında duruyordu. Gözlerinin fal taşı gibi açılması tüm hazırlık süresine değiyor. Eteğimi bir kez savurup ışıklı spor ayakkabılarımı da gösteriyorum. Mia beni uzay prensesi gibi göstereceklerini söyleyerek ısrar etti ve ben de buna karşı çıkamadım. Benimle birlikte dans etmeyi ihmal etmiyor.

Menzile girer girmez Havoc beni belimden kavıyor ve herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırıyor. Sledge Mia'yı kaldırıp ona bir öpücük veriyor ve ardından Phoenix onu çiçek yapraklarıyla kaplı bir sandalyeye oturtmadan önce ikinci kez öpüyor.

Avlu tıklım tıklım dolu ve artık çoğunun adını bile biliyorum.

Annem de burada, Bill de ön tarafa yakın. Çok alışılmadık bir ortamda tuhaf bir şekilde geleneksel görünerek göze çarpıyorlar, ancak annem hala bu fikre alışmaya çalışırken, bana bunu dünyada kaçırmayacağını söyledi. Phoenix'le barıştığımda bunun olanları konuştuğumuz son sefer olmayacağını biliyordum ve bu doğrudu. Annem ve Bill ile buluştuğumuz gece... kolay değildi ama sanırım hepimiz için iyi oldu.

Alessa ve Faith'in ön bahçelerinde domuz kızartması ve kocaman bir ızgara var, her ikisi de muhteşem kokular yayıyor. Töreni bitirmenin zamanı geldi, çünkü açlıktan ölüyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor Havoc. "İçimden-" Bir parmağımı kaldırıyorum. "Belki bunu sonraya saklayabilirsin?"

Çocuklara bakar ve sırtır. "Evet, tamam."

Sledge beni kendine doğru çekiyor ve başlarken bana sarılıyor.

Kartal-göz boğazını temizliyor ve gri bıyığını kaşıyor. "Beni bunu yapmaya nasıl ikna ettiniz bilmiyorum... yine, ama işte başlıyoruz." O konuşurken, Jüpiter tırısla yanına gelir ve ayaklarının yanına uzanır.

Bu zahmetli bir şeymiş gibi davranıyor ama bu tür şeyleri yapmaktan hoşlanmadığına bir an bile inanmıyorum.

"Havoc, Phoenix, Sledge."

Hepsi aynı anda "Burada," diye cevap veriyor.

"Her nasılsa, bu güzel kadını zavallı ruhlarınıza acımaya ikna ettiniz. Umarım burada ne tür bir sorumluluktan bahsettiğimizi anlamışsınızdır, çünkü herhangi biriniz bu işi batırırsa-"

Mia kıkırdıyor, bu da Dante'nin de onunla birlikte kıkırdamasına neden oluyor. "Kötü kelime!"

Kartal-göz gözlerini deviriyor. "Yemin ederim, bu kulüp lanet olası bir kreşe dönüşüyor."

Sanki kucağında Damien ile Emily'nin yanında duran yaşlı karısıyla konuşacakmış gibi. Lanetlenmiş kelimesinin normal bir F-bombasından çok daha iyi olup olmadığından emin değilim ama bugün bu konuda endişelenmeyeceğim. Tanrı biliyor ya, çocuklar artık kaba konuşmalara alıştı. MC'de bundan kaçınamazsın.

"Çünkü," diyor Kartal Göz, herkesin dikkatini tekrar kendisine çekerek, "eğer herhangi biriniz bu işi batırırsa, sizi motorumun arkasına bağlayıp sallarım. Tüm yerleşkenin etrafında iki tur. O tatlı, şefkatli, sevimli bir anne ve siz sikiklerin hak ettiğinden çok daha iyi."

Mia yine kıkırdıyor ama bir şey söylemiyor. Sanırım bunun uzun sürmesini bekleyemezdim.

"Dolayısıyla, onun adamları olarak, yaptığı her şeyde onun koruyucuları ve destekçileri olarak görevlerinizi yerine getiremeyeceğinize dair herhangi bir şüpheniz, herhangi bir lanet şüpheniz varsa, o zaman şimdi konuşsanız iyi olur ve lanet olası çekilin, çünkü bu kulüp pes edenleri kabul etmez ve onu yaşlı hanımınız için aldığınızda Screaming fucking Eagles'ı temsil ediyorsunuz. Buna Mia da dahil tabii ki. Ne diyorsun?"

"Ben ," der Phoenix.

"Evet," diyor Havoc.

"Aynen öyle," diye kabul ediyor Sledge. "Sonsuza dek."

Kartal-göz başını sallar. "Bağlayıcı." Sonra bana döndü.

Sinirle yutkunuyorum. Onu biraz tanımış olsam bile, o sert bakışların, görmeyen bakışlarla birleşip bana doğru yöneldiğinde beni biraz tedirgin etmeyeceği bir gün olacağını sanmıyorum. Sanki ruhumun derinliklerini görüyor.

"Yani... adamlarım seni burada kalman için kandırdı. Emin misin? Gerçekten emin misin?" Buna inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Onlar bela,

Çoğu zaman aptalca şeyler yaparlar ama... onlar iyi adamlardır. En azından öyle olmak istediklerinde ve onları biraz kulaklarından tuttuğunuzda. Bu sorumluluğu almak istediğine emin misin? Köpek gibi. Bir kere sahiplendin mi, ona yapışıp kalırsın." Sanki vurgulamak istercesine, Jüpiter havlıyor.

Başımı sallıyorum, işinin bitip bitmediğinden emin değilim. Sanmıyorum.

"Her neyse, eğer eminseniz, bence bu adamlardan çok daha kötüsünü yapabilirsiniz. Ne dersiniz?"

Düşünüyormuş gibi sırayla onlara bakıyorum.

"Seni tokatlayacağım," diyor Phoenix.

Kalabalık kıkırdar, annem ise başını sallar.

"Elbette," diyorum.

O zaman seni yaşlı kadın ve Havoc, Phoenix ve Sledge'in malı ilan ediyorum. Eğer sana sorun çıkarırlarsa, bana haber ver ve Temizlik Ekibi'nin onları dövmesini sağlayayım. Yüzükler var mıydı?"

Liam, Dante'yi dürtünceye ve ellerinde kutularla yukarı çıkıncaya kadar hiçbir şey olmuyor. Kutuları ondan aldığımız anda Dante, Mia'yla birlikte sandalyeye oturuyor.

Sanırım bu bana bağlı. Önce benimkini açıyorum, teker teker. Her yüzük titanyumdan yapılmış ve diğerlerinin isimleriyle kazınmış, çünkü ben yaşlı kadın olsam da bu bir ortaklık ve hepimiz payımıza düşeni yapıyoruz. Havoc sonuncuyu alıp benimkine takmadan önce yüzükleri teker teker onların yüzük parmaklarına takıyorum.

Bir tezahürat yükseliyor ve ardından bizi tebrik etmeye hevesli insanlarla dolup taşıyoruz.

Motorcu düğünleri kendilerine özgü bir şeydir, ancak bu daha az anlamlı oldukları anlamına gelmez.

Tören bittikten sonra insanlar bizden çok Şef'in hamburgerlerine ilgi gösteriyor. Çocuklar etrafımı sardı. Sledge, Mia'yı kollarının arasına aldı. Ona sıkıca sarılıyor ve yanağından öpüyor. "Seni seviyorum, Sledge!" diye . Onlarla konuşurken bir ara Bay kaçtı, bu da benim için doğru şeyi yaptığımın bir başka işareti.

Ben, küçük kızım ve üç büyük bisikletçim.

SHELBY

Kulüp evinde bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra Sledge'lerin evine dönmek garip. Ama Mia ve ben sonsuza kadar onların odaları arasında gidip gelemeyiz, her ne kadar onlar Mia'nın yatması için her odaya bir çocuk yatağı ekleme konusunda harika davransalar da, ben de orada kim varsa onunla yatıyorum. Bu da bize gece eğlencesi için pek zaman bırakmıyor. Neyse ki kulüp bebek bakıcılarıyla dolu ve Alessa gündüzleri Mia'yı ağırlamaktan mutlu oluyor. Dokuzdan beşe kadar çalışmayan erkeklere sahip olmanın kesinlikle faydaları var.

Ama uzun konuşmalardan sonra Sledge sonunda büyükannesinin evini satmaya karar verdi. Beşimizin de taşınabileceği, yakın bir ev için peşinat yatırdık. Mia'nın kendine ait bir odası olabilir ve kendimiz için de Alessa'nın üst katta sahip olduğu gibi bir yatağa yer açmak için belki bir iki duvarı yıkabiliriz. Sabırsızlanıyorum.

Ama önce evi temizlemenin zamanı geldi.

"Bu çok boktan bir şey, yalan söylemeyeceğim." Sledge başını sallar.

O haklı. Birkaç eşyam vardı, resimler, oyuncaklar ve diğer şeyler, ama mobilyaların çoğu eve ait. Büyükannesinin kişisel eşyaları çoktan elden çıkarıldı ama yine de kurtulması gereken çok şey var.

Sledge ve ben buraya onun bisikletiyle geldik, bu yüzden daha hızlı geldik, ama şimdi Havoc ve Phoenix bir nakliye kamyonuyla garaj yoluma giriyorlar.

"Çoğunu saklayacak mısın ?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Burada bazı anılar var ama bunların çoğu bağışlanacak ya da doğrudan çöpe gidecek. O kadar eski ve yıpranmış ki, neredeyse kimse istemeyecek."

Bu büyük bir iş, ama sonra büyük eşyaları taşıyacak üç büyük, güçlü adamımız var. Ben de onları organize edip yönlendiriyorum.

Tamam, ben de biraz hareket edeceğim.

Oturma odası ve mutfağı temizlemek aslında beklenenden çok daha hızlı ilerliyor. Çok verimliyiz. Öğle yemeğine kadar yatak odalarına inmiş oluruz.

Sledge düşünceli görünüyor. "Burada çok hızlı ilerliyoruz ama burada yaşarken hiç ne yapmadım biliyor musun?"

"Duş aldın mı?" Havoc öneriyor.

"Siktir git." Havoc gülerken Sledge onu iter.

"Bana hiç kız gelmedi. Büyükanнем içimdeki pek çok şeyi kabul etti, hemen hemen her şeyi, ama odama kız almadı, özellikle de evde biri varken." Bana çok aşına olduğum bir bakış attı. Bunun nereye varacağını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Phoenix ona yan gözle bakar. "Büyükanнем dışarıdayken buraya hiç gizlice bir kız sokmadığını söyleyemezsin. Hayatta olmaz."

Sledge omuz silkiyor. "Beni tanıyorsun amına koyayım. Gençken şimdikinden daha yumuşak olduğumu mu sanıyorsun? Ayrıca, her şeyimi ona borçluydum. Bu büyük bir istek değildi. Tüm ailemde beni olduğum gibi kabul eden tek kişi oydu. Bunu mahvetme riskini göze alamazdım."

Havoc, Sledge'in eski odasına göz atar; burada artık tek bir yatak vardır - Mia'nın uyuduğu yatak. "Yani diyorsun ki... bu oda bakir mi?"

Phoenix bir kolunu belime doluyor ve beni çekiyor. Bunu sevecen bir jest olarak görebilirsiniz, ki bu onun tam olarak sahip olduğu bir şey, ama aynı zamanda eğlenceli bir öğleden sonra sapması gibi görünmeye başlayan şeyden kaçamayacağımdan emin olmak olarak da görebilirsiniz.

Sledge güler. "Evet, ama o yatak? Hiç sanmıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kesinlikle olmaz. Her zaman onun olmadığını anlıyorum ama Mia'nın odasında yaramazlık yapılmasına imkân yok. Bu benim için biraz fazla ürkütücü."

"Yani duyduğum kadarıyla," diyor Phoenix, "büyük yatak odası serbest oyun."

"Yani... tam olarak kastettiğim bu değildi, ama-"

"Orada kesinlikle bir hayır duymuyorum." Havoc'un eli üzerine iniyor, henüz beni itmiyor, ama ayakta durduğu şekilde, ileriye giden tek yol yatak odama girmek.

Israrcı davranıyorlar ama bunun nedeni benim itici olduğumu bilmeleri. Onlarla ateşli bir zaman geçirme fikri tam olarak kaçınmaya çalıştığım bir şey değil. Ama işi çok kolaylaştırırsam, erkekler bana saygı duymaz... kimi kandırıyorum?

"Zamanımız olduğuna emin misin?"

Sledge elimi tutuyor ve beni de yanına çekerek odaya geri dönüyor. "Zaman yaratacağız."

Kıyafetlerin uçuşmaya başlaması için tek gereken bu. Eğer evi bir patlamayla uğurlayacaksak, bunu düzgün yapmalıyız.

Havoc iki eliyle yüzümü kavrayıp dudaklarıma buharlı bir öpücük kondurduğunda tişörtümü daha yeni çıkarmıştım. Bu sırada Phoenix arkamda sütyenimi çıkarıyor ve Sledge fermuarımı çekebilmek için çömeliyor.

Beni soyma konusunda oldukça ustalaştılar. Pratik yapmak mükemmelleştirir.

Hepsinin çıplak olması da uzun sürmüyor.

Sledge bütün atılmış tişörtleri toplar ve önündeki yere koyar.

Neyin peşinde olduklarını belli ediyorlardı. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve üzerimde yükselen üçüne bakıyorum - hem uzun oldukları için, hem de son derece sert oldukları için. Ellerimi solumdaki Havoc'a ve sağımdaki Phoenix'e dolamak için uzanıyorum ve sonra Sledge'i ağzıma almak için öne doğru eğiliyorum. Ne de olsa burası onun evi.

Üçünü de aynı anda memnun etmek için elimden geleni yaparken üç derin inleme ile ödüllendirildim. Sledge dilimin üzerinde kayganlaşıyor, tuzlu damlacıklar tat tomurcuklarımla alay ediyor. Dilimi ucundaki belirgin çıkıntının etrafında döndürüyorum ve zevk dalgaları içinden geçerken onu nasıl gerip seğirttiğine bayılıyorum. Her ikisinin de tam olarak nasıl hoşlandığına dair iyi bir fikir edinmeye başlıyorum.

Bu sırada Havoc Phoenix ellerimi uzunlamasına aşağı yukarı kaydırırken nabız gibi atıyor. Parmak uçlarımla yaralarını kanla dolduran kalın damarları izliyor, derinin yumuşaklığını keşfediyor ve altındaki sertliğe hayret ediyor.

Havoc parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, sonra kavıyor, beni Sledge'den ayırıp kendisine doğru çekiyor. Bu oyunu daha önce de oynamıştık. Sol elimi Sledge'e veriyorum ve onun yerine Havoc'u dudaklarımın arasına alıyorum. Hepsi biraz farklı, sikleri de kadar benzersiz, hepsi oturuyor. Dilimle frenulumunu gıcıklıyorum, tam orada ekstra hassas olduğunu biliyorum, başımı sallarken dudaklarım tepeyi uyarıyor. Beni sert inlemelerle ve saçlarımı sıkıca kavrayarak ödüllendiriyor. Bunu yaptığının farkında mı, yoksa sadece bir zevk refleksi mi bilmiyorum. Bunu sevdiğini anlamamı sağlıyor.

Yine de, Sledge ve Havoc sıralarını aldıktan sonra, Phoenix'in kendi sırasını istemesi doğaldır. Phoenix, Havoc'un elini bırakması için ona dokunuyor, o da isteksizce bırakıyor. Ellerimi tekrar kaydırıyorum, Phoenix'in kalınlığını ağzıma alırken kimsenin ihmal edilmediğinden emin olmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Onu daha derine, boğazıma çarpana kadar alıyorum. O da parmaklarını saçlarıma gömüyor ama kendi hızımı belirlememe izin veriyor. Ama biraz sertliği sevdiğini biliyorum. Ağzımı biraz tıkamasına izin vermemden hoşlanıyor, bu yüzden onu olabildiğince derine sokuyorum. Heyecanlı inlemeleri başlı başına bir ödül.

"Siktir," diye tıslıyor Phoenix ve beni üzerinden çekiyor. "Tanrım, bu işte çok iyi olmaya başladın. Kalk."

Beni saçlarımdan nazikçe çekerek ayağa kaldırıyor, böylece ayaklarımı yere basmak için zamanım oluyor, ama komutanın kimde olduğu belli.

Havoc arkama geçip göğüslerimi avuçluyor ve onları iri ellerinin arasına alıyor. Aynı büyüklükteki aleti sırtımın alt kısmına giriyor. Bu sırada Sledge beni bir öpücüğün içine çekiyor, eli boğazıma yaklaşıyor - sıkıyor, ama beni daha kolay öpebilmesi için bana rehberlik ediyor. Ama sadece dokunuşu bile endorfinlerimi harekete geçirmeye ve adrenalin pompalamaya yetiyor. Geri çekiliyor, sonra başımı sola, Phoenix'in dudaklarına doğru yönlendiriyor. Öpüşleri de farklı. Sledge'in beni yiyip bitirdiği yerde, Phoenix'inki daha incelikli bir şekilde talepkâr, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. İkisi de beni dizlerimin bağı çözülene kadar öpüyor.

Köpekbalıklarının sudaki kanı hissetmesi gibi bunu hissederek beni yatağa doğru yönlendiriyorlar. Sledge uzanıyor ve sikini dibinden kavrayarak yukarı doğru kaldırıyor. "Gel otur bebeğim."

Dudaklarımı ıslattım. "Düşmeyeceğimden emin olacak mısın?"

Gülüyor. "Güvende olacaksın, söz veriyorum."

Zaten sıırıslıklamım ve içimde uzun, kalın ve sıcak bir şey olmasını arzuluyorum. Bu yüzden onu mutlu bir şekilde dizlerimin üzerine oturtup tam göbeğime nişan alıyorum. Sonra yavaşça aşağı kayıyorum, her bir santimi içime alıyorum ve tamamen dolana kadar gerginliğin tadını çıkarıyorum. Ve kığım kalçalarına değdiğinde, onun hepsini aldığımı anlıyorum. Tanrım, çok doluyum.

"Lanet olsun, sanki her seferinde seni ilk kez sikiyormuşum gibi," diyor. "Çok güzel. Hadi, bin bana kovboy kız."

Öne doğru eğilerek avuçlarımı geniş göğsüne dayıyorum ve kendimi yukarı kaldırıyorum ama hemen geri iniyorum. Birlikte inliyoruz. Tanrım, bu inanılmaz. Çok, çok iyi. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

Kalçalarımı tutuyor ve beni kaldırıp indirerek bacaklarımı neredeyse hiç kullanmama gerek kalmayacak şekilde bana yardım etmeye başlıyor. O kadar güçlü ki. Ve kontrolün tamamen bende olmadığı, aniden onunla dolu olacağım anı tam olarak bilmediğim zaman daha da heyecan verici bir şey var. Onun için nefes nefese kalmam uzun sürmüyor.

Ben de onu çıplak götürüyorum. Henüz yeniden anne olmaya hazır değilim, ancak bu konuda endişelenmeme gerek kalmaması için korunmak, bunun gerçek ve uzun vadeli bir şey olacağını fark ettiğimde yaptığım ilk şeylerden biriydi. Böylece ona istediğim kadar sert bir şekilde binebilir ve henüz başka bir bebek için endişelenmeden beni doldurma hissinin tadını çıkarabilirim.

Phoenix yatağa tırmanıyor ve önümde diz çöküyor. Kendini tam ağzıma doğru tutuyor ve Sledge'in üstünde inlediğim için dudaklarımın arasından kolayca kayıyor. Umursadığımdan değil, ama şimdi konsantre olmam gereken bir yerine iki adam var. Ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum, sikini boğazıma kadar sokuyorum. Her öğürdüğümde Sledge inliyor çünkü vücudum onun etrafında kenetleniyor. Aralarında zıplıyorum, ödülleri almak için sabırsızlanıyorum.

Ama bu sefer Sledge kalçalarımı kavırıyor ve beni olduğum yerde tutuyor. Havoc arkamdaki yatağa tırmanıyor ve elini yan tarafımda gezdiriyor, sonra da kığım avuçlamak için geri iniyor. "Yeni bir şey denemeye hazır mısın? Biraz yaramazca bir şey ama bence çok hoşuna gidecek?"

"Mm?" Sadece ağzımdaki büyük aletin etrafında inleyebiliyorum.

Havoc başparmağıyla popomda küçük daireler çiziyor, ta ki başparmağı... tam oraya gelene kadar.

"Mm!?" Tekrar mırıldanıyorum. Phoenix bu sefer inliyor. Belki de onu emerken daha fazla ses çıkarmayı denemeliyim. Ama popo konusunda emin değilim. Bu tamamen yeni bir alan.

"Bana güveniyor musun? Çok dikkatli olacağım ve eğer bana durmamı söylersen duracağım, tamam mı? Ama eğer bir şans verirsen, bence bu yepyeni bir dünya olacak. Bir düşünsene. Üçümüz birden."

Denemeden edemem, değil mi? Ya haklıysa? Bu yüzden biraz gerginim ama Phoenix boğazımı dürttüğü için elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Mükemmel." Havoc beni tam kıçımın yanağından öpüyor, sonra cebinden küçük bir şişe çıkarıyor. "Sana biraz tuzak kurmuş ya da en azından hazırlıklı gelmiş olabiliriz. Seninle baş başa kalma fırsatını heba etmek istemedik."

Gülüyorum, vücudum gerilirken hem Sledge hem de Phoenix inliyor. Buna şaşırmamalıyım.

Havoc kıçıma biraz kayganlaştırıcı döktükten sonra başparmağıyla ovalamaya başlayınca burun deliklerim ani bir nefesle genişliyor. Ucunu biraz içeri sokmaya başladığında bile garip ama hoş bir his veriyor. Bu kadar tahrik olduğumda, sanki her türlü dokunuş iyi hissettiriyor. Biraz acıtsa bile. Acıtmıyor, sadece... farklı.

Daha fazla döktükçe, daha derine işliyor ve çok geçmeden tüm başparmağını arkamdan içeri ve dışarı kaydırıyor. Arkamda o, önümde Sledge varken, şimdiden kendimi gerçekten dolu hissediyorum. Onun sikiyle nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Ama şimdi beni inletiyor ve bu da beni serbest bırakmaya en az öndeki kadar etkili görünüyor. Belki de sadece yaramazlığın etkisiyledir ama yavaş yavaş tahrik oluyorum. Kimin aklına gelirdi ki?

Birlikte hareket etmeye başlıyoruz, Sledge, Phoenix ve Havoc başparmağıyla. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi hislere bırakıyorum, onlara alışıyorum. Havoc'un bana istediği her şeyi yapabileceğini ve yine de buna bayılacağımı düşünmeye başlayana kadar gerilim artıyor, daha sıcak ve daha sıcak. Tanrım, bu çok yoğun.

Ama sonra başparmağını çekiyor ve ben onu özlüyorum. Sanki sadece Sledge ve Phoenix varken bir şeyler eksikmiş gibi, her ne kadar daha önce beni fazlasıyla doyurmuş olsalar da. Geri koyması için kıcımlı oynatıyorum.

Ama bunu yaptığında, kesinlikle başparmağı değildir. Büyük, kaygan ve kesinlikle çok daha kalın. Gözlerimi kapatıyorum. Aman Tanrım. Bunu gerçekten yapıyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, rahatlamaya çalışıyorum. Sledge ve Phoenix anlamış olmalılar, çünkü duraklıyorlar, böylece konsantre olmam gereken tek bir şey var.

"Yavaş gideceğim. Olabildiğince rahatla." Başımı salladım.

Bastırıyor ve tüm kayganlaştırıcıya rağmen sıkıca oturuyor. Bir an için Bunun işe yarayacağından emin değilim ama o da var. Sadece ucu, ama girdi. Üzerimize daha fazla kayganlaştırıcı fişkırtıyor ve yavaş, kısa bir sallanma hareketine başlıyor. Her itiş onu biraz daha derine götürüyor ve yavaşça gerçekten hareket etmeye başladığında inlemem uzun sürmüyor.

Aman Tanrım, yaptığı şeyi düşününce bile utanıyorum, ama iyi hissettiriyor. Yaramaz. Ateşli. Ve onun kalınlığına alıştıkça kendimi geri iterken buluyorum, onu içime daha fazla davet ediyorum.

Sledge bunu iyi gittiğime dair bir ipucu olarak kabul ediyor ve o da hareket etmeye başlıyor. Biri önde diğeri arkada, her ikisinin de kendi ritminde hareket etmesinin verdiği vahşi his, dalgaların nasıl hareket ettiğini ve birbirinin üzerinden nasıl geçtiğini hissedebilseydiniz, suda iki kayayı atlamaya benzerdi. Bazen hareketleri tamamen ayrı oluyor, bazen de mükemmel bir senkronizasyon içinde aynı anda içime girip nefesimi kesiyorlar.

Tırnaklarımı Sledge'in göğsüne geçiriyorum ve üzerimde dolaşan zevk dalgalarına kapılıyorum. Phoenix'in hala ağzımda olduğunu neredeyse unutmuştum, ama sonra o da hareket etmeye başladı ve her uçtan alıyorum, vücudum aynı anda üçü için de zevk veriyor, tıpkı üçü de beni kenara daha da yaklaştırıyor.

Onlar beni aldıkça inliyor, sıkıyor ve titriyorum. Her şey bir reaksiyonlar zincirini tetikliyor, hislerimizi birbirimize aktarıyor. Hepimiz daha büyük bir bütünün parçasıyız, ben de şanslı bir orta noktayım. Ama bu sonsuza dek sürmez.

Artık kendimi tutamıyorum.

Çekirdeğimde patlıyor, erimiş lav damarlarımdan akıyor. Tüm benliğime. Daha önce hiç hissetmediğim bir orgazm. Ham, filtrelenmemiş, sınır tanımayan, büyü... Bunun için kelimelerim yok. Ama tüm sinir uçlarım aynı anda ateşlenirken, cildime elektrik kıvılcımları gönderirken, her yerde tüylerim diken diken olurken ve her nefeste inlememe neden olurken etraflarında titriyorum. Ve bir anda her yerde patlıyor. Sanırım çılgılık atıyorum ama orgazmımın içinde o kadar kaybolmuşum ki farkında bile değilim.

Beni içinden geçiriyorlar ve hemen arkasından takip ediyorlar. Sledge derine itiyor ve inliyor, amımda şişiyor ve beni doldurduğunu, beni mahvettiğini biliyorum. Sonra Phoenix geliyor ve ben onun tadına bakıyorum, bir kısmı çeneme dökülse de yutabildiğim kadarını yutuyorum. Havoc bitirdiğinde hala boşalıyorum, kendini derinlere bastırıyor ve tıpkı Sledge'in önümü yaptığı gibi sırtımı dolduruyor. Sanki onu bekleyen çok az bir şey kalmış gibi içimden bir dizi orgazmik ürperti daha geçiyor. İnliyor, sesi çok tatmin olmuşa benziyor, sonra çekiliyor. Sledge'in üzerinden yuvarlandım ve yanına sırtüstü uzandım. Kendimi hem inanılmaz derecede tatmin olmuş hem de garip bir şekilde boş hissediyorum.

"Umarım," diyorum yorgunca, "beni böyle şaşırtmayı asla bırakmazsınız. Aman Tanrım, sanki her seferinde yepyeni bir çılgınlık yaşıyorum. Şimdi siz işinizi bitirene kadar ben burada uyuyacağım."

Gülüyorlar. Phoenix diğer tarafıma uzanıyor ve parmak uçlarını göğüslerimin üzerinde tembel tembel gezdiriyor. "Elimizden geleni yapacağız. Ama devam etmeden önce en azından tüm kombinasyonları denemelisin."

"Evet, tabii. Tabii. Ama şimdi olmaz. Bugün gerçekten burayı bitirmek zorunda mıyız?" Sadece kestirmek istiyorum.

"Burayı satıp başka bir yer almak istiyorsak yaparız. Düşünsene, hep birlikte uyuyabileceğimiz bir yer." Sledge kalçamı okşuyor. "Geleceğimize gerçekten birlikte başlayabileceğimiz bir yer."

"Mmm... evet, bu fikirden nefret etmiyorum. Kocaman bir yatak."

"Pekala, ayağa kalkın!" Sledge ayağa kalkıyor.

"Siktir git, ben biraz kestireceğim," diye karşı çıkıyor Phoenix. Onun yanına kıvrılıyorum. Doğru fikirde.

Ve uyuklarken sonunda mutlu olduğumu fark ediyorum. Arkadaşlarım var, sevgililerim var, benimle ilgilenen ve kızımı kendi kızları gibi seven ve ona bakan erkeklerim var. Artık her şeyi kendim yapmak zorunda değilim. Ve her gün dört gözle beklediğim bir şey.

Bunun için Havoc, Phoenix ve Sledge'e teşekkür etmeliyim.

CEHENNEM ATEŞİ

ME, Ghost ve Savage eski spor salonunda durmuş, asi Outlaw Oğulları'ndan geriye kalanları inceliyorlar. En azından saldırıdan sağ kurtulanları. Her iki taraftan da kayıplar verdik ama Çılgık Atan Kartallar'ın yardımı sayesinde çoğunlukla onların tarafında oldu. Elleri ve dizleri üzerinde, bileklerinden ve ayak bileklerinden bağlılar. Her birinin arkasında darbe girişiminde yaralanmış ya da kardeşini kaybetmiş bir adam var.

"Bunu hiç istemedim," diyorum usulca, sadece en yakınimdakiler duyabilsin diye. Savage başını sallıyor. "Bize başka seçenek bırakmadılar."

"Tamam." Öne çıkıp Porsuk'un göz bağını çözüyorum. Daha yaşlı görünüyor ve Kolları arkadan bağlı, yüzü çürükler ve kurumuş kanla kaplı zayıf bir adam.

Kartal Göz'ün sonlara doğru olabildiğince çok ceset çekmeye başladıktan sonra Porsuk'u gözetlemesi için gönderdiği eski bir Engerek olan Razor'un da yardımıyla, Çukur Engerekleri'nde yer aldığını ya da Porsuk'a sadık olduğunu bildiğimiz herkesi tespit ettik. Birkaçı hakkında emin değilim ve onların ruhları vicdanımı sızlatacak ama yanlış tahmin ettiğim için daha fazla iyi adamı kaybetmek kadar ağır olmayacaklar.

Porsuk bana dişlerini gösteriyor. Onlar da kanla pembeleşmiş. "Liderlik etmek için çok zayıfsın."

"Öyle miyim?"

"konuşuyorum, değil mi?"

"Evet, öylesin ama bunun nedeni onun zayıf olması değil." General'in yaşlı karısı Bonnie gölgelerin arasından çıkıyor. Yaşlı adamın kendi restore ettiği antika bir tabanca taşıyor.

"Öyle mi? Yaşlı kaltağın konuşmasına kim izin verdi?"

"Hanımefendi." Başımı eğdim ve geri çekildim.

Öne doğru adım atar, saçlarının çoğu ağarmıştır ama sırtı çelik gibi dimdiktir. Bonnie tiksintiyle ona bakar ve silahını kaldırır. Sadık üyelerin hepsi senkronize bir şekilde, arkasında durdukları hainlerin göz bağlarını koparır.

"Benim emrimle." Bakışlarını kaldırmaya cesaret eden her bir mahkûmla göz göze geliyorum. "Ateş."

Silah sesleri spor salonunda yankılanıyor ve gök gürültüsünü andıran bir kükreme halinde birbirine karışıyor. Bedenler çukurlu, ahşap zemine çarpıyor ve altlarından küçük kırmızı nehirler akarak su birikintilerinde birleşiyor.

"Teşekkür ederim," diyor Bonnie, yüzü bembeyaz ama gözleri General öldüğünden beri olduğundan biraz daha az perili. "Atışı benim yapmama izin vermenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Başımı sallayıp adamlarıma bakıyorum. Geriye kalanlara. "Sizler benim silahlarımsınız. Tetiği kimin çektiği önemli değil. Önemli olan emri kimin verdiği."

"İyi iş Prez," diyor Savage, elini sırtıma koyarak. "Çok yaşa Haydut Oğulları!"

Hepsinin sesi bir ağızdan yükseliyor. "Çok yaşa Haydut Oğulları!"

Kendime engel olamadım ve Shelby, Havoc, Phoenix ve Sledge hakkında küçük bir yan hikaye , ancak bunu bültenime koydum, bu yüzden [bültenime kaydolursanız](#) orada [okuyabilirsiniz!](#)

Motorcular için Bekar Anne'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Bir sonraki Screaming Eagles Haziran ayının sonuna doğru çıkacak, bu yüzden gözlerinizi dört açın!

Screaming Eagles ile yeni [tanıştıysanız ilk kitap olan Taken by the Bikers' Amazon'da](#) ve [kaosun nerede başladığını görmek istiyorsanız, 1 bulabilirsiniz.](#)

Yeni sürümlerden haberdar olun. [Posta listesi](#) | [Web sitesi](#) | [Facebook](#)

[Facebook Grubu](#) | [Instagram](#) | [E-posta](#)

YAZAR HAKKINDA

Uluslararası çoksatan yazar Stephanie Brother, yasak aşk hikayeleri yazıyor. 2015' beri, kadınlarına nasıl davranacağını bilen yakışıklı, kusurlu kahramanlara hayat veriyor. İkizler, üçüzler, üvey kardeşler ve onların arkadaşları da dahil olmak üzere birden fazla aşığı içeren hikayelerden hoşlanıyorsanız, doğru yerdesiniz. Kitaplar ve erkekler söz konusu olduğunda, Stephanie gerçekten ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağına inanıyor.

Gününün çoğunu yazarak, kahve içerek ve okuyucularla etkileşime geçerek geçiriyor.

Kitapları Almanca, Fransızca ve İspanyolca'ya çevrilmiş ve yedi ülkede Amazon'un en çok satanlar listesine girmiştir.